

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · tercer període · sèrie P · número 42

Ple del Parlament

Sessió 24, tercera i darrera reunió, dijous 20 d'octubre de 2016

Presidència de la M. H. Sra. Carme Forcadell i Lluís

[Dossier](#)

TAULA DE CONTINGUT

Projecte de llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya (debat de totalitat) 200-00010/11	3
Proposició de llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya (debat de totalitat) 202-00039/11	19
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'audiència i la pluralitat de la programació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals 302-00072/11	40
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les comunitats catalanes a l'exterior 302-00073/11	50
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les universitats 302-00074/11	60
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la segregació educativa 302-00075/11	69
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures ferroviàries 302-00076/11	81
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política de seguretat 302-00077/11	89

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès a Multitext, SL

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 24.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general en funcions i el lletrat Francesc Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat i de Treball, Afers Socials i Famílies.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

Projecte de llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya (debat de totalitat)

200-00010/11

Molt bon dia a tothom. El quinzè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat del Projecte de llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya. D'acord amb l'article 114.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Govern de la Generalitat, la senyora Neus Munté, consellera de la Presidència. A continuació té la paraula la consellera.

La consellera de la Presidència (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyors i senyores diputats, secretari de Telecomunicacions, director del Cescat, membres dels respectius equips, és una satisfacció presentar avui en aquest Ple el Projecte de llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat, que va ser aprovat pel Consell Executiu el passat 26 de juliol i que avui n'iniciem el debat parlamentari.

Tal com ara els exposaré, entenem des del Govern que és una llei absolutament necessària en un món cada cop més connectat i digital, i és aquesta societat digital la que es configura més que mai com una plataforma global on ciutadania, organismes públics i privats, administracions públiques, es troben totalment immersos desenvolupant una part molt rellevant de la seva activitat i de la seva vida quotidiana.

És així com la confiança i la seguretat esdevenen factors clau que cal atendre per tal d'assolir amb plenes garanties la transformació de la nostra societat. Per posar només alguns exemples, cada seixanta segons, el temps que fa que tinc l'ús de la paraula, s'envien més de 20 milions de whatsapps, s'envien més de 150 milions de correus electrònics i es venen articles per més de 200.000 euros a Amazon a tot el món.

Els poders públics, i en aquest sentit la Generalitat no n'és una excepció, aposten clarament per la plena implantació de la societat digital emprant les eines que tant les administracions com els prestadors de servei posen a la seva disposició, i en el cas de la Generalitat actualment un elevat volum de serveis públics que es presten ja es troben disponibles a la xarxa i són accessibles per als ciutadans, en coherència amb la voluntat del Govern de dotar-se d'una administració digital que sigui eficient però que sobretot estigui a l'abast de tothom.

L'ús quotidià de les tecnologies de la informació i la comunicació i el tractament que en fan les empreses, les entitats, els ciutadans, es converteixen en elements essencials per a l'actual desenvolupament econòmic i per a la convivència social. La dependència d'aquestes tecnologies, sistemes i informació fa que esdevinguin bàsics per garantir la continuïtat de les activitats, per oferir seguretat jurídica en les accions del ciutadà i en el tràfic mercantil, i també per garantir el progrés i el desenvolupament social dels ciutadans.

Cal ser conscients que tots els grans beneficis que aquesta transformació digital aporta a la nostra societat, que hi són, també preveuen nous reptes, i la ciberseguretat n'és un, i principal. La societat digital es troba afectada per diverses amenaces que posen en perill la seguretat dels sistemes d'informació i les seves dades i que fan que la

seva protecció enfront aquestes ciberamenaces esdevingui un pilar bàsic per desenvolupar la societat digital i la seva confiança envers els ciutadans.

En aquest àmbit ens cal un pla, una proposta que doni resposta a aquesta situació. I a Catalunya, en els darrers anys, s'han realitzat nombroses accions de divulgació i de conscienciació de l'ús d'internet, dels telèfons mòbils, en definitiva de la tecnologia, amb un impacte positiu. Però l'evolució tecnològica de què hem parlat ens demana accions més contundents que vagin més enllà, amb més impacte i amb major incidència.

Estem cridats a unificar els esforços de les accions que hem realitzat fins ara des del Govern, també des de la societat civil, per obtenir un efecte multiplicador a favor d'una societat encara més conscienciada i preparada davant dels riscos de la societat digital. La formació a les aules, per exemple, és quelcom molt important que ha de ser complementat amb accions específiques dirigides als infants i joves del nostre país, i també a la ciutadania en general. Parlar de ciberseguretat és parlar, per exemple, d'eines que permetin entendre als més joves què són la petjada digital, la privacitat, els drets i deures a la xarxa o el ciberassetjament.

Tant a nivell nacional com internacional es pot detectar darrerament que l'activitat organitzada a la xarxa que té com a objectiu perjudicar les accions i els serveis públics de governs i empreses s'ha incrementat exponencialment. En els darrers temps, Catalunya s'ha vist afectada també per aquests ciberatacs, tant en l'àmbit privat com públic. Només per donar-los algunes dades, l'any 2015 la Generalitat va rebre prop de 216 milions d'atacs informàtics, un nombre d'amenaques que ha crescut fins a quinze vegades des de l'any 2013, i es van registrar més d'11.700 incidents de ciberseguretat, que van afectar llocs de treball i sistemes d'informació, si bé sense afectació en el funcionament normal ni tampoc malmetent les seves dades.

Des del Govern de Catalunya som sensibles a aquesta realitat, i s'han endegat per aquest motiu diverses actuacions per dotar-nos d'instruments i mecanismes que puguin donar resposta a aquest repte. El Centre de Seguretat de la Informació de Catalunya, el Cesticat, una fundació de sector públic creada l'any 2010 arran de l'aprovació un any abans del Pla nacional d'impuls de la seguretat a Catalunya, té precisament l'objectiu d'entomar estratègicament el repte de la societat digital segura a Catalunya. El Cesticat ha executat importants tasques en aquests anys, i en particular el 2012 va centralitzar la funció de ciberseguretat a Catalunya, assumint l'encàrrec de garantir-la, gestionant importants ciberincidents, com per exemple el que vam patir el 9 de novembre de 2014. Però, malgrat tot, aquesta fundació, per la seva forma jurídica, ni pot exercir les funcions ni prestar el servei públic de ciberseguretat que ara resulta necessari, imprescindible, per afrontar els reptes presents i futurs. I és aquesta la principal motivació del Govern per impulsar aquesta mesura legislativa.

Però aquesta visió que els ofereixo no és només, no és exclusiva, del Govern de la Generalitat. Són plantejaments compartits en l'àmbit europeu, on recentment s'ha aprovat una directiva l'objectiu de la qual és harmonitzar i garantir el nivell adequat de ciberseguretat per a les xarxes i la informació a tot el territori de la Unió Europea. Aquesta iniciativa, doncs, s'alinea amb els principis i mesures recollits a la normativa que preveiem tramitar..., i n'incorpora molts dels principals elements, principis i objectes de protecció.

L'actual estat de la societat digital a Catalunya, així com els reptes de què abans he fet esment, exigeixen assumir una actuació decidida per la protecció de les infraestructures de la informació i dels interessos de la Generalitat de Catalunya, i també per la protecció de la mateixa ciutadania, les empreses i les institucions públiques i privades. Es tracta d'establir un servei públic de ciberseguretat que permeti garantir aquesta protecció als ciutadans i desenvolupi funcions com la planificació, la gestió, la coordinació i la supervisió de la ciberseguretat, estableixi la capacitat preventiva i reactiva necessària per pal·liar els efectes de possibles incidents, exerceixi totes les funcions d'equip de resposta a emergències, actuï com a suport de qualsevol autoritat competent per a l'exercici de les seves funcions públiques, investigui i analitzi els ciberincidents i ciberatacs en els quals s'intervingui per raó de la seva competència, col·labori amb les entitats públiques i privades per fomentar i millorar els nivells de ciberseguretat a infraestructures i aplicacions i millori el nivell de ciberseguretat de la ciutadania, especialment en els àmbits de la difusió, la formació i la conscienciació.

Per donar resposta a totes aquestes necessitats i prestar el servei públic cal disposar d'un organisme que en l'àmbit de les competències de la Generalitat de Catalunya vetlli per dur-les a terme i permeti garantir i augmentar el nivell de seguretat a les xarxes i sistemes d'informació.

La present llei, per tant, té com a finalitat crear una entitat de dret públic amb personalitat jurídica pròpia a què es puguin atorgar les funcions adequades. D'aquesta manera podrem garantir que el Govern disposa de les eines necessàries per afrontar els riscos i amenaces que planteja actualment la plena integració de la societat digital a Catalunya, en resposta al moment actual.

No parlem només de disposar de les millors eines per protegir-nos, sinó que amb aquesta acció el Govern també pot i ha de contribuir a generar un sector de la ciberseguretat català potent i amb rellevància internacional. Les tecnologies digitals intel·ligents seran la base de les economies del segle XXI, tant per potenciar-les com per desestabilitzar-les. I en aquest nou paradigma Catalunya té els actius i la capacitat per acollir els màxims avantatges d'aquesta revolució i volem tenir el millor actiu per evitar-ne les pitjors conseqüències.

A nivell TIC Catalunya ja compta amb un sector potent i de gran projecció. Tenim més de 12.800 empreses que es dediquen a les TIC, amb més de 14.000 milions d'euros de facturació anual i més de 200 milions destinats anualment a inversió en recerca i desenvolupament; un sector que ocupa, a Catalunya, 84.600 treballadors i treballadores, xifra que suposa prop del 2,7 per cent de la població catalana ocupada, segons dades de 2015. Després d'anys d'accions, d'aposta i d'acompanyament del sector TIC, hem aconseguit que s'erigeixi com a generador d'ocupació durant els darrers anys, fet que el situa com un dels àmbits d'activitat amb més bones perspectives econòmiques i també socials. La taxa d'atur ha disminuït un 0,8 per cent el 2015 i se situa actualment en un 5,2, davant del 17,7 de mitjana, com saben, de la taxa d'atur a Catalunya. Ara pertoca fer això mateix, aquest acompanyament, aquesta aposta, en el sector de la ciberseguretat i prendre un paper actiu per millorar la nostra posició i lideratge, amb accions de foment i inducció per la generació d'aquest sector potent i dinàmic.

Finalment, i no menys important, vull recordar que aquesta iniciativa legislativa permetrà donar compliment a diferents mandats del Parlament de Catalunya per tal d'ajustar la forma jurídica de l'organisme encarregat de la ciberseguretat a Catalunya a les funcions que ha de desenvolupar, resolucions a què precisament algunes forces polítiques que avui plantegen esmenes a la totalitat, i hi estan en el seu perfecte dret, van donar en aquell moment suport.

Per concloure, senyora presidenta, l'objectiu estratègic de la ciberseguretat és un objectiu de país, és un objectiu nacional. Vetllar per la ciberseguretat a Catalunya és un dels reptes més grans que tenim, i el Govern hi està plenament compromès, i és alhora una responsabilitat absolutament compartida, com ens recorda precisament la Comissió Europea, que implementa el mes de la ciberseguretat a Europa cada mes d'octubre.

Els convido a poder participar en el debat de la tramitació parlamentària d'un projecte de llei que ens permetrà, n'estic molt i molt convençuda, poder abordar un repte global, el de la ciberseguretat, atenent les circumstàncies específiques del nostre país.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, consellera. A continuació, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari Popular de Catalunya, té la paraula el senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, consellera, conseller, secretari, director, bé, la presentació que ens ha fet la consellera de la Presidència amb relació a la creació d'aquesta agència és, jo diria, bastant impecable des del punt de vista estricte del motiu del projecte de llei, que és el de la creació d'un organisme que el que ha de procurar és donar seguretat a l'ús de les xarxes. Estem en una revolució tecnològica des de ja fa força anys, i la definitiva implantació d'aquestes tecnologies, que no són noves, que són tecnologies que ja fa molts anys que tenim a l'abast, que s'utilitzen, que s'utilit-

zen per a molts àmbits de la vida quotidiana de les persones, ha de permetre oferir seguretat en tots els àmbits, tant en els àmbits de relacions dels ciutadans amb les administracions com en els àmbits de relacions entre els mateixos ciutadans, com en els àmbits de relacions comercials a través de la xarxa, segurament una de les parts més delicades.

Però no és neutre, aquest projecte de llei –no és neutre, aquest projecte de llei. I aquesta, primer, fundació, ara es pretén passar a agència, té una història, té uns fets, que són rellevants, que han estat objecte de debat en el Parlament. I, per tant, jo crec que no els podem en absolut ignorar.

Certament, el 2009 s'elabora aquest Pla de seguretat de les tecnologies de la informació i la comunicació per part de l'anterior Govern tripartit, o d'entesa, segons qui el vulgui dir, i, efectivament, el 2010 es crea la fundació Cesticat com a principal organisme que ha precisament de vetllar per la seguretat a la xarxa a Catalunya. En aquell moment es finança, aquesta fundació, fonamentalment a través de les aportacions del Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació de la mateixa Generalitat.

Quan arriba el primer Govern de Convergència i Unió, des de Presidència del Govern, i concretament des de la Secretaria del Govern, es donen instruccions a tots els departaments que facin un esforç per contractar serveis al Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació, que això permet també millorar la dotació econòmica de la fundació Cesticat. I arriba un moment en què comencen a aparèixer informacions sorprenents, més o menys sorprenents. Jo recordo en aquest mateix faristol haver d'ensenyar un document gràfic, que ara en diríem «infografia», eh?, una infografia, en què es posa en evidència la relació que hi ha entre els nombrosos nous adjudicataris de serveis per part del Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació amb la sectorial TIC de Convergència, per exemple, sectorial TIC de Convergència que presidia precisament el mateix director general de Telecomunicacions d'aquell moment. I comencen a aparèixer documents, com a mínim per alguns, sorprenents, no? –com a mínim per alguns, sorprenents.

Per exemple, un pla estratègic per crear un consell de seguretat nacional. Primer es va negar la seva existència; després, ja en seu parlamentària, es va haver de reconèixer. Primer ho va negar fins i tot el mateix president de la Generalitat. I es va negar en aquest mateix hemicicle. L'endemà de la negació en aquest mateix hemicicle es va reconèixer en una comissió parlamentària per part del conseller que, efectivament, aquell document existia i aquell document s'havia encarregat per part de la fundació Cesticat, i s'havia també manipulat des de la mateixa fundació. Manipulat..., treballat, eh?, si vos- tès volen. I es tractava de crear un organisme a imatge del CNI espanyol, o l'NCA dels Estats Units. Fins i tot, es posava com a exemple la FAPSI russa. Vaja, que és allò que van batejar com el «CNI català».

Apareixen més informacions..., home, compromeses, no? Per exemple, la filtració de més de tres mil credencials de correus electrònics corporatius de la Generalitat de Catalunya. Apareixen informes encarregats també del Cesticat –i això torna a ser d'actualitat ara recentment, no amb relació al Cesticat– sobre la creació del DNI català a partir de l'ús de determinades bases de dades. Apareixen documents de monitorització d'activitat de persones a les xarxes socials. En alguns casos sota l'encàrrec dels Mossos d'Esquadra, en d'altres casos per iniciativa pròpia. O l'encàrrec d'aplicacions espies per a telèfons mòbils, que també es nega en seu parlamentària, però que després resulta que, per exemple, als Mossos d'Esquadra, a determinats agents, en determinades operacions, es reparteix i es distribueix. I tot això es nega. Home!, hi ha altres tasques, anecdòtiques si volen, però que... Actualitzar la Viquipèdia del conseller corresponent al seu moment. Va ser una de les primeres tasques que va encomanar el conseller Puig al Cesticat.

Bé, que aquell organisme que havia de vetllar per la seguretat de la xarxa en aquell moment, i parlo de fa dos anys, d'inicis del 2014, era un autèntic colador. És a dir, si d'algun lloc es podia obtenir informació era d'aquell lloc que havia de ser més hermètic amb relació a la informació que intentava protegir. I, efectivament, es destapen aquests inconfessables objectius polítics i es duen a terme activitats que, des del nostre punt de vista, són més pròpies dels cossos de seguretat que no pas, en aquell moment, d'una fundació.

Si m'ho permeten, encara més recentment, s'ha conegut una cosa que és certa: la filtració de dades personals de mossos d'esquadra, d'agents dels Mossos d'Esquadra, que

presumptament també tenen –dic «presumptament» perquè no sé si està encara sota investigació o no– el seu origen a la fundació Cescicat.

Compartim els objectius, i el 2014, a inicis del 2014, en una interpellació al conseller ho dèiem. I, precisament, la moció subsegüent a aquella interpellació és la que es posa avui com a argument per a l'elaboració d'aquest projecte de llei, per a la creació d'aquesta agència de seguretat. I allà no dèiem «crear una agència». Allà dèiem «avaluar la forma jurídica més adequada», atès que la fundació, enteníem, no era la forma jurídica més adequada. I avui entenem que l'agència que es pretén tampoc no és la forma jurídica més adequada.

Però vet aquí que a finals de l'any 14 apareix, entre aquests molts informes altruistes del Consell Assessor de la Sedició..., bé, de la Transició Nacional, que en diuen vostès, de la sedició, que és el seu objectiu fonamental..., es justifica la necessitat de protegir-se contra els *hackers* espanyols. I aleshores aquí ja és quan ve la necessitat estricta de donar cos a una agència d'aquestes característiques. I comença el periple legislatiu. Això no ho esmenten en l'exposició de motius, ja em sembla bé que no ho esmentin, però em fa la impressió que té més raó de ser aquest projecte de llei, i aquest informe, que no pas les mocions que haguem pogut aprovar en el mateix Parlament. Aquí comença el periple. Primer preparen un decret llei; després, per les circumstàncies, aquell decret llei acaba convertint-se en un projecte de llei; després aquell projecte de llei acaba convertint-se en un article de la Llei de mesures que es va debatre abans de l'estiu aquí al Parlament; com la Llei de mesures va ser retirada pel Govern perquè els socis del Govern no van aprovar els pressupostos, passem al quart estadi, que és recuperar la forma del projecte de llei, i avui estem precisament en el debat del projecte de llei.

Però estem en una situació en què també recentment s'han conegut unes declaracions judicials del director en el sentit que es reconeix que es poden interceptar *mails* de qualsevol treballador, *mails* corporatius de la Generalitat, de qualsevol treballador de la Generalitat de Catalunya, sense cap mena de supervisió ni judicial ni policial. Per tant, qualsevol treballador amb *mail* corporatiu el pot tenir intervingut.

Bé, a nosaltres, francament, totes aquestes notícies, totes aquestes circumstàncies, no ens generen gaire confiança en l'organisme. Llavors, per què l'esmena de retorn al Govern? Jo els citaré tres arguments. Estic convençut que en el torn de defensa de l'esmena a la totalitat..., el conseller de l'Interior posarà més arguments sobre la taula, però jo en defensaré tres.

Mirin, un primer és que no creiem necessari crear un nou organisme, almenys amb aquest format. I, en aquest sentit, la mateixa Direcció General de Funció Pública els recomana que no sigui aquest format, sinó que sigui una entitat autònoma administrativa, i aquest és un document de la mateixa Generalitat..., quan demana als diferents organismes el seu posicionament amb relació a aquesta proposta.

Segon element: una part important de les tasques que ha de desenvolupar aquesta agència, que entenem que no hauria de ser ja d'entrada una agència, ha d'estar, sense cap mena de dubte, sota el control directe dels cossos de seguretat. Els Mossos tenen una unitat de ciberdelinqüència. I, per tant, entenem que entre les funcions que es pretén donar a aquesta agència, i ho diu l'informe del director general de la Policia..., és «lluitar contra les conductes il·lícites, incloent-hi la intervenció directa i obtenció de prova electrònica, investigar i analitzar els ciberincidents i els ciberatacs». Això s'ha de fer des del Cos de Mossos d'Esquadra i no ho pot fer una agència, eh?, des del nostre punt de vista.

I el tercer argument. Ahir el president Puigdemont feia una pregunta, no sé si retòrica o no, que deia: «On són els milions d'euros per a les estructures d'estat?» Llàstima que no hi sigui, perquè li podríem dir: «Doncs, miri, aquí.» Aquí hi ha milions d'euros per fer estructures d'estat. Per què? Home!, doncs perquè un llegeix els informes de la Direcció General de Pressupostos de la Generalitat i els diu: «La memòria preliminar de l'avantprojecte de llei de..., preveu un increment de costos de 10 milions d'euros.» Però la Direcció General de Pressupostos els diu: «No, no en seran 10, seran 20 milions d'euros.» Més els 6 milions d'euros que té de pressupost el Cescicat són 26 milions d'euros. És a dir, un sobrecost de 20 milions d'euros per crear una agència de ciberseguretat que, si no hi haguessin elements que ens indueixen a la desconfiança, en un altre moment econòmic, podríem arribar a entendre, però que en les actuals circumstàncies no entenem.

Però tot això, barrejat amb el fet que especialment l'ús que s'ha fet dels recursos per garantir la seguretat de la xarxa, des del nostre punt de vista, no ha estat un ús eficient i, des del nostre punt de vista, no ha estat un ús que servís per generar confiança a la xarxa. Al contrari: el fet que es filtrin dades personals, el fet que es filtrin credencials de correus electrònics, el fet que es digui que els correus electrònics corporatius dels treballadors de la Generalitat poden ser sotmesos al control de no se sap ben bé qui, això, no contribueix a generar confiança.

I, per tant, com a conclusió, aquests tres elements objectius, perquè formen part d'objeccions que apareixen des de la mateixa estructura de l'Administració de la Generalitat, importants, sota el nostre criteri..., i a més a més compartim la visió política de la no-necessitat de creació de nous organismes, u; dos, no-necessitat d'incrementar pressupostos desmesuradament, i, tres..., donar les funcions que són, o deixar les funcions que són, al Cos de Mossos d'Esquadra, que almenys han demostrat fins ara que són hermètics en els treballs que realitzen, cosa que no ha passat amb la fundació Cescat..., és el que ens fa dir que no tenim confiança que aquest Govern creï una agència d'aquestes característiques. I aquest és el motiu de la nostra esmena a la totalitat.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. A continuació, per a defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Jean Castel.

Jean Castel Sucarrat

Gràcies, presidenta. Consellera, conseller, diputats, diputades, com a prèvia els diré que tornem a estar davant d'una cosa que comença de pressa i malament. Continuem amb les presses, continuem fent un pas endavant, i vostè, consellera, ens ha parlat de tot el decàleg del que ha de fer..., o del que era el Cescat, d'on hem d'anar en l'àmbit de la ciberseguretat, però no ens ha parlat en cap moment de l'àmbit competencial. Vostès..., les competències ja sabem que les retenen en aquell calaix, que només les utilitzen quan veuen que van a favor d'allò que defensen. Quan aquelles competències no els agraden, vostès les eludeixen.

Miri, com a referència a la suposada competència en aquest àmbit que figura en l'informe jurídic d'aquest projecte, li diré que és més que discutible, i podríem començar a fer un decàleg de tot allò que pot ser discutible, i tindrem l'oportunitat més endavant que li comenci a enumerar diferents punts que són molt discutibles. Però li diré que en tot cas no s'anomena ni l'estratègia de ciberseguretat nacional ni els organismes estatals..., que tenen a càrrec.

Fixi-s'hi, abans de continuar: des de la conselleria d'Interior... A vegades m'agradaria que les conselleries..., poder parlessin entre si, no?, i n'he tingut una esperança mentre intervenia el diputat del Partit Popular, quan he vist el conseller que se li posava al cantó. He dit: «Poder hi haurà un punt de llum que..., aquesta comunicació.» I cal recordar paraules del conseller... Sempre que parlem d'aquella junta famosa de seguretat..., que vull recordar que Catalunya Sí que es Pot i Ciutadans vam aprovar una moció, i encara no hem vist el resultat d'aquella trobada tan urgent que s'havia de portar a terme, que no hem vist. Però quan parlem de la Junta de Seguretat fixi's que emanen diferents coses que s'han de produir en aquella reunió: la visió de l'increment d'efectius, com tractarem la seguretat –també, consellera, la ciberseguretat– i com aniríem d'una manera coherent... Per això dic que les presses són dolentes, perquè si d'aquesta reunió que encara no s'ha produït..., on hem de demanar increment d'efectius, quin repartiment hi donarem... Evidentment, també haurem de demanar al Govern d'Espanya, poder, més recursos en aquesta comunitat autònoma per fer front a aquest increment. A vegades amb el conseller se n'ha parlat, moltes vegades, però també de l'àmbit de la seguretat.

Fixi's que comencem una cosa, com li deia, de pressa i malament, on ja hi haurà d'entrada una manca de coordinació, una manca de coordinació i d'intercomunicació. Perquè la seguretat, i la ciberseguretat, li ho vull recordar, que surt de l'àmbit d'aquesta autonomia té un àmbit estatal, competencialment estatal, on després les diferents comunitats autònomes, com és aquesta, Catalunya, estaran lligades, i estaran, conseller, com ha dit vostè moltes vegades, intercomunicades. Per això li dic que a vegades, poder, la manca de comunicació entre conselleries..., quan es diu una cosa..., es dona..., poder l'al-

tra hauria d'aplicar la coherència i el saber fer, i, poder, esperar el que es produeixi en aquesta famosa reunió que no s'ha produït.

Miri, el Cesticat, en aquell primigeni que va començar, tenia sentit. La fundació Cesticat adscrita a Governació. Evidentment. I tenia uns objectius inicials molt lloables. Però li dic que va ser l'arribada de Convergència i Unió a aquest Govern, el 2010, qui la va trencar; es trenquen tots els objectius que havia de tenir el Cesticat. I es va convertir d'immediat en un joc d'espies, un joc d'espies del senyor Felip Puig, a on vàrem veure que tot allò que es negava en una prèvia després s'havia de reconèixer més endavant; a on vàrem veure inclús notícies que a alguns ens esgarriren, quan parlem que una conselleria mira o n'investiga una altra, eh? –parlem del senyor Gordó. Li recomano que tiri d'hemeroteca i en trobarà moltes, d'aquesta tipologia de notícies, consellera. Veig que diu que no amb el cap, però jo li ho recomano: documenti's, perquè el passat queda escrit.

També li diré que no necessitem ni volem una agència de ciberseguretat que la seva creació obeeixi a la tradicional teoria «conspiranoica», no?, a aquesta teoria «conspiranoica» de Convergència i Esquerra. Ara mateix la política de ciberseguretat, per descomptat, però en l'àmbit competencial, com li deia a l'inici, evidentment; evidentment, hem de tenir una política de ciberseguretat, sempre que l'àmbit competencial sigui respectat, en coordinació plena amb qui té la competència: Govern d'Espanya, consellera; qui té la competència en aquest àmbit és el Govern d'Espanya.

I es pretén crear un nou organisme que ja comença, com li deia a l'inici, de pressa, malament i es convertirà en opac, en fosc, car i descoordinat. I amb els diners públics hem de saber prioritzar. Com deia el company que m'ha precedit, en moments hem de marcar les prioritats. I quan allò a on ens falten recursos per fer tanta cosa és en l'àmbit social, sanitari, educatiu i tants altres, eh?, quan, diguem-ne, no tenim diners suficients per fer tot allò que és prioritari, vostès s'avancen de pressa i malament amb una cosa que ens comportarà una partida pressupostària i una despesa.

També li ho vull dir, la ciberseguretat, com a part de la seguretat integral..., que, amb descoordinació i manca d'intercomunicació, sap en què es convertirà? Més enllà d'una eina útil, es convertirà en una font de conflictes, en una font de conflictes de què tant es retroalimenten després vostès mateixos, no? Perquè sembla que vostès creen el monstre, el monstre comença a crear conflictes i després vostès diuen: «Quina pena tot allò que ens passa.» Escoltin, si en són els inductors normalment, si són els inductors de grans creacions..., i ja no vull parlar de les que fan i són insostenibles en el temps i així queden evidenciades.

Miri, la seguretat és molt més..., i a vegades des d'Interior diem que és un recurs i un servei «valuat», molt «valuat». I, com li vaig dir una vegada al conseller de l'Interior, per desgràcia només el trobem a faltar quan el perdem. Hem de fer i incidir en el camí de fer les coses correctament, perquè, si no, després ens queden aturades per haver-les començat incorrectament. Però sap què passa? Que darrere hi ha una pèrdua d'un recurs públic. És clar, quan això s'ho juga un particular, miri, el particular que faci el que vulgui, però quan aquesta institució, que l'erari públic que toca i gestiona... Sap què li dic? Que ha de tenir una base de responsabilitat i saber prioritzar, i no, d'alguna manera, continuar aquesta avançada endavant com vostès fan habitualment.

Li vull dir..., i vull fer una crida a aquella part d'Iniciativa Verds que hi ha en el cantó de Catalunya Sí que es Pot i al PSC; els vull fer una crida i recordar que durant aquell Govern tripartit, que anaven acompanyats d'Esquerra Republicana, es va crear el Cesticat. I va començar bé, i tenia objectius clars i, com li he dit abans, molt lloables, però el Cesticat, per potenciar la investigació i el desenvolupament a Catalunya, era la direcció cap a les empreses, cap a la protecció de les empreses i dels organismes de la Generalitat. I va complir aquesta funció mentrestant va durar aquell tripartit. Amb l'arribada, com li he dit abans, amb l'arribada de Convergència al poder, després de dues legislatures, com a resultat va trencar, va començar a mal utilitzar allò que havia de ser una eina.

Defensar la proposta de llei que defensa el Govern és renegar; és renegar d'una bona iniciativa que, en el millor dels casos, hauria de tornar a la seva funció original, deixant de banda, com li deia abans, el joc d'espies, les teories «conspiranoiques», eh?, que envolten, a vegades, aquest ens durant la seva etapa, quan era Convergència i Unió.

I s'ha de recordar..., vostè parlava, en el seu decàleg, amb molt bona intenció, de tot allò que ens donarà; però, escolti'm, s'ha de recordar que la mateixa Policia de la Gene-

ralitat - Mossos d'Esquadra hi veu moltíssimes reticències. (*Veus de fons.*) No digui que no; no parli només amb els seus companys de govern, si no, a vegades, com diem moltes vegades, aterrem, anem al carrer, parlem amb els mossos d'esquadra, parlem amb els sindicats i parlem amb tots aquells efectius, que també tenen opinió, consellera. Ja sé que, per una banda, l'opinió d'ells no pot ser pública, en molts de casos, perquè els assemyalem, però alguns grups parlamentaris, com Ciutadans, en aquest cas, s'hi asseuen i els escolten. Que entenem que seria el deure del Govern, també, i d'aquella conselleria d'Interior i d'una conselleria de Presidència que porta un tema que poder aquest col·lectiu no veu clar.

Però també li vull dir que, més enllà, perquè està pensada com un instrument per ficar el nas a on no es deu. Això és la visió que vostès donen amb el que ens presenten. I, fins i tot, al marge de la policia autonòmica i, sobretot, al marge de les autoritats judicials, perquè la prioritat és defensar-se dels atacs desafortats que reben habitualment tant el Govern com els diferents organismes de la Generalitat.

Quan vostè parlava que pot ser la gran eina de seguretat..., sap que, a vegades, el subconscient ens traeix. I vostè, quan ha parlat d'això, ha dit, literalment, ha dit: «Protegint-nos.» I tant, vostè es protegeixen. Escolti'm, el coherent hauria sigut que vostè hagués dit: «Donar bona protecció a la nostra ciutadania.» Per això li dic que, a vegades, el subconscient va per endavant.

Miri, més motius, en aquest projecte de llei, de contrarietat amb la normativa nacional aplicable: amb la Llei 36/2015, de 28 de setembre. També podríem parlar de la seguretat nacional, de la Llei 9/2014, de 9 de maig, en general, de comunicacions. Podríem parlar de totes aquelles competències que queden fora dels límits, però, miri, com no tinc gaire temps, i el temps és el que és, li voldria fer quatre conclusions.

Vull recordar una proposta de resolució que el Grup Parlamentari de Ciutadans, juntament amb el Grup Parlamentari del Partit Popular, va presentar, i parlar de coherència. Nosaltres som coherents: Ciutadans, en el Congrés, quan demana una comissió d'investigació pel que ha passat amb el senyor Fernández Díaz –jo no li posaré títol, en aquest cas, com fan altres.

Però també li ho diré: demanem coherència en aquesta institució, perquè vull recordar que, en la legislatura passada, quan Ciutadans presenta la proposta de resolució de la creació d'una comissió d'investigació sobre els casos d'espionatge que s'havien donat, a on es sol·licitava al Parlament arribar i acordar la creació d'una comissió d'investigació sobre la trama organitzada d'espionatge polític i les escoltes il·legals... –vull dir, hi havia força decàleg–, escolti'm, aquesta va ser debatuda el 10 d'abril del 2013. Sap quin va ser el resultat de la votació, no?, el blindatge d'alguns al fet que aquesta comissió es portés a terme: 39 vots a favor, del Partit Popular, Ciutadans i una Iniciativa Verds, en aquell moment, i 88 en contra, Convergència i Unió, Esquerra i PSC, i 2 abstencions, del Grup Parlamentari de la CUP.

Miri, per acabar, podríem parlar dels «xiringuitos» polítics, que s'han anomenat, però a mi no m'agrada parlar en un to despectiu, i per això no entraré en el que alguns anomenaven «el “xiringuito” polític», però la falta de transparència... No tenen ni els comptes publicats del 2015; fa quatre dies a la web no sortia ni el director –ara surt, eh?, des de fa uns dies surt, poder perquè sabien que havia de venir aquí. Però també li ho diré, en l'organigrama, si vostè hi entra, no hi veurà cap nom. Llei de transparència? Miri, en comptes de preocupar-se per la Llei de transparència que hauria d'aplicar aquest organisme, no, ens preocupem per crear-ne una altra fora del nostre àmbit competencial, i ens cobrim de glòria.

Cal recordar les sancions a la mateixa autoritat catalana en matèria de protecció de dades? Vull dir, podríem fer tot un decàleg.

I, per últim, també, el Sindicat de Polícies de Catalunya continua querellat per haver patit aquell atac de dades.

Escolti'm, podríem fer molts i molts..., i continuar, i el temps, com li deia, és el que és, però, com a resum, atesos els antecedents del Cесicat, organisme antecessor de l'agència; atesa l'opacitat amb què treballa el Cесicat; atès que la llei ignora, sobre matèria d'administració, competències de l'Estat –tornem a les competències–; atès que la redacció de la llei dóna un gran marge de discrecionalitat a l'acció de l'agència... Escolti'm, nosaltres volem saber quan una agència...

La presidenta

Diputat...

Jean Castel Sucarrat

...quina capacitat té...

La presidenta

...s'ha exhaurit el temps.

Jean Castel Sucarrat

Acabo, presidenta. Bé, i podríem continuar. Per això Ciutadans ha presentat aquesta esmena a la totalitat, entenent que neix de pressa i malament, i entenent que la viabilitat i el recurs públic que vostès «implicitaran» en ella són malgastats.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Tot seguit, procedirem ara al torn d'intervencions per a fixar la seva posició. En primer lloc, té la paraula el senyor Ferran Pedret, del Grup Parlamentari Socialista.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Consellera, conseller, diputats, diputades..., saludo també les persones que ens acompanyen des del públic. Bé, s'hi ha fet referència en la intervenció anterior. Efectivament, el Cesticat és una creació del Govern d'entesa. I probablement si el Cesticat s'hagués limitat, s'hagués cenyit a fer allò que estava previst que fes, a allò que figurava en els seus estatuts, no ens trobaríem amb el debat actual. Perquè val la pena fer un cert repàs de per què estem aquí. I estem aquí gràcies a Felip Puig. Quin esglai, no? Estem aquí gràcies a una sèrie de circumstàncies que es van anar coneixent, que es van anar negant, i que, posteriorment, es van acabar reconeixent, per part del senyor Felip Puig, en comissió en aquest Parlament.

Mirin, ens referim a l'elaboració d'informes sobre activistes socials; que fos o no en base a informació que ja estava publicada a les xarxes és relativament irrellevant, tenint en compte que el Cesticat no podia de cap de les maneres tenir entre les seves funcions fer un seguiment de l'activitat dels activistes socials, dels que convocaven a manifestacions a través de les xarxes, perquè de cap de les maneres això era una ciberamença. No, convocar una manifestació a través d'un tuit no és intentar entrar als servidors de la Generalitat de Catalunya per fer-hi res, eh?

En segon lloc, perquè hi havia uns estudis per a la implementació del programari Cerberus, que és un programari, diguem-ne, en podríem dir «espia» –que permet activar les càmeres, els micròfons, la geolocalització; accedir a les carpetes dels telèfons mòbils i esborrar-les, per exemple–, que primer es va negar que existia, després se'ns va dir que era només per protegir els agents que actuaven en operacions encobertes; però de cap de les maneres això justificava que en els estudis sobre la viabilitat d'implementar-la hi hagués un supòsit en què es preguntava per la viabilitat d'instalar aquesta aplicació en un telèfon d'un tercer en un termini breu de temps i sense coneixement posterior per part d'aquest tercer. Això, jo crec que a un agent infiltrat se li diria: «Escolta, tindràs aquest element de seguretat en el teu telèfon mòbil pel que pugui passar.» Aquest informe deia..., entre els seus supòsits, tenia aquest.

També, un informe sobre la conversió del Cesticat en una agència de seguretat nacional catalana, que, més enllà, potser, de les fantasies de cadascú, el cert és que primer es va desmentir que el mateix document existís i després es va atribuir amb..., vaja, amb aparent tranquil·litat per part de qui ho feia, a l'espontaneïtat d'un treballador o treballadora del Cesticat, que havia decidit fer això com un exercici intern, eh? Tot plegat, evidentment, va acabar amb el cessament del director del Cesticat, el senyor Carles Flamerich, que òbviament no tenia res a veure, aquest cessament, amb res del que he comentat fins ara.

Bé, tot plegat va provocar un intens debat parlamentari, i també en el conjunt de l'opinió pública, en què les forces de l'oposició i molta gent, experts en seguretat i persones que participaven dels moviments socials, es preguntaven, amb Juvenal, allò de *quis custodiet ipsos custodes?*, de «qui vigila els nostres vigilants?» I tot plegat, després d'aquest debat parlamentari, va conduir a l'aprovació –per unanimitat, això sí– de la

Moció 75/X i, posteriorment, de la Resolució 535/X del Parlament, que, d'alguna manera, reclamaven alguns dels aspectes –alguns dels aspectes– que conté aquest projecte de llei.

També som aquí perquè aquest projecte de llei, amb una forma diferent, òbviament, es va incloure en la Llei de mesures fiscals i administratives, que la majoria parlamentària, que el Govern, va haver de retirar per manca de suport parlamentari. He de dir també –i això val amb aquest contingut, però també amb molts d'altres– que aquest contingut hi era d'una manera un xic forçada i que ens estem acostumant que en aquest i en altres parlaments serveixin les lleis d'acompanyament dels pressupostos o de mesures fiscals i administratives de calaix de sastre, amb una tècnica que crec que és abusiva.

D'altra banda, també som aquí després d'un important toc d'advertència de la mateixa Direcció General de la Policia –s'ha fet esment d'això– respecte a les funcions exorbitants, solapades amb les de la Policia de la Generalitat de Catalunya, de què es pretenia dotar l'agència.

Ara bé, tenim competències per crear una agència de ciberseguretat a Catalunya? Nosaltres creiem que en tenim. Que aquestes competències, evidentment, han de ser coordinades i no poden ser contradictòries amb les competències que exerceix i té l'Estat en aquesta matèria també? A nosaltres també ens ho sembla. I fins i tot li diria: més enllà de la clàssica discussió competencial que acostumem a tenir en aquest Parlament, per la matèria de què es tracta..., probablement si analitzéssim matèria per matèria també tindria la mateixa lògica, però per la matèria de què es tracta té tota la lògica que hi hagi una coordinació de l'actuació en matèria de ciberseguretat a Catalunya, a la resta de l'Estat i fins i tot a nivell supraestatal, perquè, òbviament, les amenaces no són necessàriament autòctones i les eines a través de les quals s'hi ha de respondre probablement exigeixen aquests graus de coordinació. I a nosaltres ens sembla que en el contingut del projecte de llei hi ha alguns aspectes discutibles des del punt de vista competencial; el que passa és que, a diferència del Grup Parlamentari Popular o del Grup del Ciutadans, nosaltres esperem poder abordar aquestes qüestions en la tramitació legislativa del projecte.

Miri, deia abans..., recordava la Moció 75/X i la Resolució 535/X. Allà els grups parlamentaris demanaven una sèrie de qüestions, moltes de les quals tenien a veure amb la transparència, amb la capacitat del Parlament de controlar l'activitat del Cесicat, o de l'agència de ciberseguretat en aquest cas; amb bona lògica, amb tots els antecedents que he exposat. Ara bé, en el projecte hi trobem a faltar alguna d'aquestes qüestions. Per exemple, no es recull la proposta de definir els protocols de relació amb el Parlament i els mecanismes de control i informació parlamentaris que han d'incloure informes de seguiment que s'havien convingut a la Resolució 535/X. Ens sembla que estaria bé tenir-ho present.

Des del punt de vista de la incidència econòmica del projecte, més enllà del cost que pugui suposar, que ens pot semblar raonable tenint en compte els objectius, el cert és que hi ha algunes qüestions obertes; ara mateix no es preveuen taxes, però es deixa oberta la possibilitat que en el futur n'hi hagi. I s'ha de dir també que, tot i que en la disposició addicional primera del projecte s'adscriuen a l'agència els béns de l'Administració de la Generalitat i de les entitats del sector públic afectats per les funcions que desenvoluparà l'agència, no s'inclou en l'expedient dels antecedents que acompanyaven l'avantprojecte una descripció o inventari dels béns que es pretenen adscriure a l'agència i, per tant, no se'n pot fer una valoració. Per tant, costa valorar les implicacions patrimonials que suposarà aquesta adscripció de patrimoni.

D'altra banda, des del punt de vista de les funcions, ho hem dit, hi ha hagut, des de la Direcció General de la Policia, una sèrie d'advertiments; és veritat, possiblement, que algunes de les alegacions han estat més o menys recollides en el projecte, però ens sembla que, tot i que en el darrer incís de l'apartat quart s'estableix que l'agència col·laborarà amb els organismes judicials i policials d'acord amb allò establert a la normativa vigent, que actuarà de forma coordinada amb els cossos policials i de seguretat pública i que es coordinarà amb els cossos policials per la seva ciberseguretat i protecció dels sistemes d'informació policials, encara hi ha alguns àmbits en què les funcions, potser per una redacció un xic inconcreta, poden acabar solapant-se amb funcions que haurien de ser pròpies de la Policia de la Generalitat, dels Mossos d'Esquadra.

Per exemple, en tot allò que afecta la investigació i repressió d'illícits penals, que evidentment és competència de la Policia de la Generalitat. Tampoc ens sembla que quedi ben definida l'obligació que ha de tenir l'agència d'informar la policia de tots aquells incidents que, malgrat que no siguin constitutius de delictes, poden tenir transcendència sobre futurs incidents de major gravetat o aportin altra informació rellevant sobre algun tipus d'activitat il·lícita. Tampoc es recull la necessitat d'excloure de l'àmbit d'actuació de l'agència el control de la ciberseguretat de les bases de dades policials, el qual està expressament atribuït a una unitat específica de la Policia de la Generalitat que exerceix les funcions de control, gestió i supervisió dels seus sistemes d'informació, i ens sembla que aquest és un tema que no és menor, també tenint en compte alguns dels antecedents que havíem esmentat.

Bé, tinc poc temps. Només diré que no he esgotat el catàleg de qüestions que ens semblen discutibles del projecte. Esperava, esperem, vaja, com dèiem, que en la tramitació sigui possible esmenar aquestes qüestions que ens preocupen a nosaltres i creiem que també haurien de preocupar altres grups. I els diem que, si el projecte no experimenta canvis substantius al llarg de la seva tramitació parlamentària, és molt probable que trobin un vot negatiu del Grup Parlamentari Socialista al final de la tramitació.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. A continuació té la paraula el senyor Joan Giner, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Joan Giner Miguélez

Bé; molt bon dia a tothom. Parlem, comencem parlant seriosament, perquè hi ha coses aquí que no..., que falta seriositat i rigor a l'hora de parlar. Vivim en un món que evoluciona, i crec que més ràpidament que molts dels que estem aquí presents, i és una cosa que és..., ens hem de fer una autoesmena, hem de fer-nos un..., flagellar-nos una mica l'esquena, perquè realment no estem a l'alçada del que representa avui en dia, jo crec, la ciberseguretat o el pes que té la ciberseguretat en la societat on vivim. Cada dia..., abans, els bandolers assaltaven els camins, i avui els béns, la societat, les nostres vides, passen per les xarxes, i és realment on estem cedint una part del poder cada cop més gran i no n'estem sent conscients. Si veiem com juguen a espies la NSA i aquestes grans agències mundials, i els embolics que es munten, com l'exemple del cas Snowden, veiem com realment sí que hi ha un poder latent allà, un poder que és el poder de la informació, i ara mateix estem veient com nosaltres estem a l'època prehistòrica, estem encara amb la tele del blanc i negre. I això és un dels problemes que hi ha a l'Estat espanyol i a Catalunya, és un dels problemes que en teoria s'intenta solucionar amb aquest projecte de llei.

En principi, i per aquest motiu, per aquesta raó, nosaltres creiem que fa falta que es tramiti aquesta agència de ciberseguretat, aquesta llei, perquè creiem que és una eina necessària per familiaritzar almenys l'Administració pública i la societat en certs conceptes que crec que hem de començar a tenir al cap alguns. En el futur sentirem a parlar d'atacs massius, de denegació de servei, de *botnets*... No sé si els sonen, els *botnets*: són xarxes infectades amb programari maliciós que ataquen administracions públiques, i la gent que ataca aquesta Administració pública som els mateixos ciutadans, sense saber-ho. I això està passant ara mateix i això pot provocar que hi hagin grans companyies que no tenen servei de vendes durant hores; ha passat a Amazon, per exemple, o hi ha, per exemple, grans corporacions, com als Estats Units, que han sigut també..., han rebut atacs de denegació de servei i filtracions. Per què no podrà passar a la pobra, petita Catalunya, a les pobres administracions que tenim aquí i que actualment només tenim una agència de seguretat, una pseudoagència de seguretat, que seria el Cescicat i que no està a l'alçada de les circumstàncies.

Per tant, i per parlar seriosament, hem d'entendre que la ciberseguretat serà, diguéssim, la policia del futur, allò que controlarà l'ordre públic i l'ordre de l'Administració, serà la baula més important de la seguretat ciutadana; la baula més important serà la ciberseguretat. I anem tard; per tant, parlem-ne, però parlem-ne seriosament, perquè si comencem a fer broma podem parlar del que ha sigut fins ara la ciberseguretat a Catalunya. I ja..., parlem aquí del senyor Puig i del que ha utilitzat el Cescicat, per exemple;

veurem com realment el que necessitem és el senyor Pérez Andújar, que vingui i ens parli dels còmics dels anys seixanta, perquè realment s'assembla més a l'agència de ciberseguretat de *Mortadelo y Filemón* que a una agència de ciberseguretat real.

Fixi's, eh?, va sortir un informe fa temps on es seguien ideològicament periodistes i activistes que –ho han dit aquí alguns companys– anaven a manifestacions i eren ideològicament perillosos. Doncs, compte, agafin-se –agafin-se–, que un d'ells ara és diputat i està aquí amb un micro, eh?, compte, compte! Per favor!, això era una agència de ciberseguretat? Que torni Pérez Andújar i ens expliqui una història de les seves, si us plau.

Realment..., i això no ho podem permetre. Abans els companys del PP parlaven de la ciberseguretat a l'Estat espanyol... S'ha de reconèixer que l'altre dia el senyor Snowden sortia per La Sexta parlant sobre com l'Estat espanyol havia sigut violat en termes de privacitat per part de la NSA i deixava molt que desitjar. Per tant, tampoc donem lliçons de ciberseguretat, perquè tant allà com aquí estem una mica perduts.

I cal recordar un parell de conceptes, jo crec, en això –un parell de conceptes. I és que la neutralitat a la xarxa i la sobirania tecnològica han de ser els elements que permetin defensar els drets i les llibertats dels ciutadans. S'ha parlat de ciberseguretat des d'un punt de vista securitzador i s'ha parlat de ciberseguretat des del punt de vista de garantir drets i llibertats als ciutadans. És a dir, hem de vigilar molt bé les competències, hem de vigilar molt bé el que fan aquestes agències, perquè si no al final no estem crenat una agència de ciberseguretat que dona serveis de ciberseguretat de forma seriosa i rigorosa, sinó que estem creant una NSA catalana..., un CNI catalán o, en su defecto, la TIA de *Mortadelo y Filemón*. I aquest no és l'objectiu. Hem de crear una agència que doni serveis de ciberseguretat d'una forma seriosa i rigorosa.

En definitiva, l'Administració ha de tirar cap a aquesta via. I la consellera Munté parlava de la directiva de la Unió Europea que li ha vingut de nou, perquè en realitat és del 10 d'agost, una directiva de la Unió Europea que parla de normes de ciberseguretat. I bàsicament aquesta directiva el que fa és contradir bastant part de la llei que avui ens presenten. Per tant, haurem de modificar molt aquesta llei si volem convertir això en una agència de ciberseguretat i no en el Cescicat 2.0 o en la TIA de *Mortadelo y Filemón*. Perquè, si no, haurà de venir Pérez Andújar aquí a explicar una de les seves històries.

Aquesta directiva realment el que diu..., diu dues coses molt interessants; diu: «Vostès no poden crear la NSA catalana, vostès no poden crear el CNI català ni la TIA de *Mortadelo y Filemón*, vostès han de crear una agència de ciberseguretat. I han de centrar-se en termes tan importants» –i a vegades falta rigor a la llei que han presentat–, «com per exemple els serveis bàsics i les infraestructures clau del país.» S'imaginem Mercabarna col·lapsat un dia per un atac informàtic?, s'ho imaginem? S'imaginem el port de Barcelona col·lapsat algun dia per un atac informàtic? S'imaginem un atac informàtic a les potabilitzadores d'aigua? Això són els perills a què ens enfrontem en un futur, i ara mateix estem encara amb al tele de blanc i negre en aquests temes. Per tant, treballem, i és allà on hem de fer esforços totes juntes per aconseguir que això no passi.

I ja acabant, i parlant d'espies, de joc d'espies, hem de decidir si juguem a espies o si fem alguna cosa seriosa; però a mi m'agradaria una mica de rigor aquí. No sé si algú s'ha adonat –algú s'ha adonat– que en termes de ciberseguretat les fronteres funcionen diferent. No plantegem això com un concepte competencial o com un conflicte Espanya contra Catalunya. A nivell de xarxes, les fronteres físiques són diferents, no hi ha cap atac autòcton ni exterior; els atacs són globals i es poden donar des de molts punts alhora. O sigui, no es pot parlar de fronteres parlant de ciberseguretat. Ahí lo dejo, ¿eh? –ahí lo dejo. (*Alguns aplaudiments.*)

I per anar tancant..., i tornem a la seriositat, que crec que és important. El més important de tot és que la força que permeti controlar les xarxes estigui en mans de l'Administració pública, perquè és l'únic òrgan, l'únic element que té un control democràtic; no en mans de qualsevol empresa privada, com és un model mixt als Estats Units. Aquí no, necessitem que hi hagi una agència de ciberseguretat que sigui la punta de llança, la baula més forta per protegir l'ordre públic i les administracions. I és molt necessari que aquesta agència catalana tiri endavant, que tingui força i que es dediqui a fer el que ha de fer. Però, ahora, cal garantir la fiscalització, la representativitat i el control social d'aquest ens. I ja, per començar, amb la mà estesa i amb una actitud constructiva, podem començar amb algun canvi, per exemple, que en el màxim òrgan

d'aquesta agència, sigui el Parlament qui designi algun dels seus membres, com passa amb l'Agència de Protecció de Dades i no només l'executiu. Seria quelcom interessant, que es podria començar a parlar.

I acabaria amb la mateixa recomanació que ha fet el company del Partit Socialista: si realment volen que aquesta agència catalana de ciberseguretat tiri endavant, que molts sabem que és necessària, ens haurem d'asseure calmadament, llargament, i canviar molts dels seus aspectes; si no, ho crec jo, i pel que he escoltat avui, que això no tirarà endavant.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. A continuació té la paraula el senyor Benet Salellas, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Benet Salellas i Vilar

Bon dia. Bon dia, presidenta; bon dia, consellera. Començarem, nosaltres, la nostra intervenció una mica en el punt on l'ha deixat el company. Jo sí que els... *(Veus de fons.)* Potser sí que m'hi referiria com a company, i amb altres grups de la cambra no ho tinc tant clar. *(Veus de fons i l'orador riu.)* Sí... Però, en qualsevol cas, el que és evident és que tenim una primera diferència amb relació al model, al model d'estructura que plantegen. Nosaltres és evident que, com a concepte, estem a favor d'avançar en la construcció d'estructures bàsiques de la república catalana i que, per tant, la qüestió de la ciberseguretat és també una qüestió d'estructura d'estat, i per això el nostre vot serà avui contrari a les esmenes de la totalitat, per permetre'n la tramitació. Però penso que, com a deures durant la tramitació, nosaltres ens en posarem dos o tres, i un primer és, evidentment, el tema del model.

Ho diem perquè la consellera quan ha intervingut crec que ha parlat que estàvem davant d'una estructura pública, no? I, clar, quan llegim la llei i llegim l'article 1, veiem que parla d'activitat regulada per ordenament jurídic privat, que parla d'una empresa, de la constitució d'un model d'empresa, amb consell d'administració i que estarà regida, en tot cas, pel dret civil, mercantil i laboral. Per tant, s'allunya bastant del model que nosaltres entenem que, com a organisme de dret públic, s'hauria de constituir i hauria de regular aquesta qüestió. Ho diem perquè nosaltres no avalarem una Halliburton a la catalana, per dir-ho d'alguna manera.

Nosaltres, la qüestió de la seguretat, no la privatitzarem ni avalarem que estigui en mans privades. És massa important, ja ho ha explicat en Joan Giner, i en aquest sentit compartim tots els arguments; però, a més a més, perquè té lògica, perquè si és un organisme que s'haurà de coordinar amb mossos, amb jutges i amb fiscals, que són tots organismes públics i funcionaris, té lògica que també l'organisme de ciberseguretat sigui eminentment públic i constituït per funcionaris i regit per dret públic.

Per tant, primera qüestió, la de model, importantíssima, perquè, si no, aquest projecte de llei no arribarà a ser aprovat.

Segona qüestió. Sobta que, parlant d'un tema tan delicat com la seguretat, no es parli de com protegirem la llibertat. És a dir, en cap moment de la llei no es parla de com es respectaran els drets fonamentals i els drets civils i polítics. Nosaltres no avalarem una agència que aposti per un model «seguritari». S'ha de parlar de llibertat, s'ha de parlar de com, d'alguna manera, buscarem mecanismes de control, d'equilibri, de garantia de la llibertat, de la igualtat, de la justícia, de qüestions que, per nosaltres, si no, aquest ordre públic en abstracte que s'ha plantejat aquí, per nosaltres, no funciona i no ens interessa.

A nosaltres, ens interessa la protecció de l'ordre públic si també serveix per protegir aquests altres valors, i, per tant, hem de treballar-hi. Perquè el que no ens podem permetre, precisament, és reiterar tota la problemàtica que hi ha hagut amb les sancions, que ho coneix el Govern, de l'Agència de Protecció de Dades, el Cesicat, per la persecució d'activistes –que abans ja s'ha explicat–, de periodistes, per l'elaboració de llistes de sospitosos que van a manifestacions. I, per tant, per nosaltres, és importantíssim que regulem com aquesta llei dona cobertura i és competent amb l'article 8 del Conveni eu-

ropeu dels drets humans, i, per tant, com dóna proporcionalitat a la qüestió de la inviolabilitat del domicili i del secret de les comunicacions, etcètera.

És a dir, nosaltres no avalarem un model Cescicat com el que hem tingut fins ara. Tampoc avalarem un model CNI, que, per cert, aquí, els que són amants de les xifres pressupostàries, m'ha sobtat que ningú expliqués el que costa el CNI, no? Perquè ens fixem molt en el que costa el Cescicat i no parlem del que costa el CNI. Jo, les darreres dades que he trobat són 223,69 milions d'euros –223,69 milions d'euros. Això és, exactament, si no m'equivoco, el que costen sis mil professors, almenys a Catalunya, sis mil –sis mil professors. Doncs, bé, això és el que es gasta el CNI. Jo no conec gaire en què treballa el CNI, només he tingut una experiència, que es diu «cas Raval», en què hi va haver un macromuntatge per detenir ciutadans pakistanesos del Raval. Va ser una qüestió plantejada pel CNI. Després Wikileaks va explicar tot l'entramat que hi havia hagut al darrere, i aquest mateix Parlament va haver de posicionar-se, precisament, amb relació a la innocència i a la llibertat d'aquestes persones.

Per tant, nosaltres no compartim ni el model CNI, ni tampoc compartim el model Cescicat. No compartim el model Cescicat perquè nosaltres el que més hem viscut del model Cescicat és el model Cescicat de l'època Puig. Entenc que les coses han canviat –ara no hi ha el senyor Giner aquí. És evident que hi ha coses que han canviat, no ho negarem. Però quan pensem en Cescicat pensem en aquelles frases del conseller Puig, no?, quan deia allò de: «Tensarem la llei al màxim, fins allà on arribi la llei i una mica més, per evitar les manifestacions.» Això ho deia el conseller Puig, que era, després, l'encarregat de confeccionar i gestionar aquest model de Cescicat que ens ha arribat avui. O una frase potser encara més il·lustrativa, no?, del primer de bord del senyor Puig, quan ens deia allò de: «Es poden amagar en una cova, en una claveguera, que és on s'amaguen les rates, o en una assemblea, que no representa ningú, o darrere d'una cadira a la universitat, però els trobarem.»

Doncs, miri, avui les rates són aquí. (*Alguns aplaudiments.*) Avui les rates són aquí per aprovar aquest projecte de llei i per demanar, precisament, que no repetim els errors del passat i que construïm un mecanisme de ciberseguretat que sigui respectuós amb els drets i llibertats, respectuós amb la diversitat ideològica i respectuós amb el control parlamentari, que també pensem que l'haurà de tenir aquesta entitat.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. A continuació té la paraula el senyor Lluís Guinó, en representació del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, parlaven de rigor en les intervencions anteriors. A mi se m'acut que parlar de rigor en la societat de la informació i en la societat del coneixement és parlar del Manuel Castells, i quan defineix la societat de la informació i la societat del coneixement es refereix a diferents característiques que coincideixen, la majoria d'elles, amb algunes de les qüestions que han plantejat els diferents portaveus parlamentaris a l'hora de fer la diagnosi de la situació i de la necessitat de tenir una llei de la ciberseguretat a Catalunya.

Parla del gran volum de dades que conté aquesta societat i que gestiona aquesta societat, i que es desenvolupa en aquest àmbit; parla de l'omnipresència –hi ha informació absolutament a tot arreu–, la irradiació, la velocitat instantània, la multilateralitat, la interactivitat, i fa referència, també, a un aspecte que té un caire més sociològic que és el tema de la desigualtat quan es refereix a la bretxa digital, però aquesta és una altra qüestió que no tractem en aquest àmbit, però sí que és un tema, des d'un punt de vista sociològic, sociològic i polític, interessant de destacar.

Aquestes característiques fan que entre tots necessitem disposar d'aquesta llei. Per això m'estranya que determinats grups polítics –en concret, el Partit Popular i Ciutadans– no entenguin que cal aprofitar el debat parlamentari precisament per aportar millores a una llei que presentem una primera proposta aquí, però que entenem que clarament és millorable en el treball parlamentari que s'ha de fer, després, precisament, d'aquest debat a la totalitat que estem fent avui.

No entraré en el detall de les justificacions de les esmenes a la totalitat, perquè francament sobten, i em resulten, en alguns casos, especialment contradictòries quan en un moment determinat s'ha votat una moció en aquest Parlament, a més a més, amb un grau d'exigència per part dels grups parlamentaris que avui presenten les esmenes a la totalitat i que vam aprovar per unanimitat demanant que es creés una agència de seguretat, perquè la realitat avui, tal com ho destacava el diputat Giner, fa necessària més que mai una regulació.

I no parlem d'una regulació estricta per posar en dubte ni la llibertat ni els drets de la ciutadania, sinó que és clarament un mecanisme de protecció, que aquest és un dels aspectes que m'agradaria especialment destacar. En una societat digital els arxius digitals necessiten protecció i defensa, i, d'alguna manera, aquestes garanties que s'han de donar no només en l'Administració, sinó també en l'àmbit privat, és una de les funcions que ha de desenvolupar aquesta nova agència.

Parlàvem del què, i hi volem fer referència, precisament, i atenent a les exigències d'aquella moció, entenem que la fundació no era la formulació jurídica adequada per a la nova agència, i entenem que, des d'una perspectiva democràtica, des d'una perspectiva de retiment de comptes i des d'una perspectiva de control parlamentari és molt més adequada l'estructura d'aquesta agència. Per tant, són motius bàsicament d'enriquir el debat democràtic, que ja ho farem en el debat de la llei; però, per altra banda, també –i s'ha dit en alguna de les intervencions–, tenim especial interès i defensem que hi hagi un control parlamentari del funcionament d'aquesta agència, i que, a més a més, des d'una perspectiva de finançament, d'alguna manera, també, es mantinguin les exigències de la normativa de finances públiques, que saben perfectament que són especialment exigents des d'aquesta perspectiva.

Ens hem de protegir, bàsicament, dels ciberatacs. La consellera ha explicat la gran quantitat d'atacs que es produeixen a la xarxa, la magnitud des d'un punt de vista quantitatiu és espectacular, però les afectacions des d'un punt de vista qualitatiu que poden tenir aquests atacs són especialment greus. En un moment determinat no és tan sols l'atac en concret que es pot produir en un àmbit, sinó les conseqüències que pot tenir en d'altres àmbits de l'Administració.

Ja sé que en els grups parlamentaris no especialment independentistes l'experiència del 9-N no els acabarà de satisfer, però sí que els haig de dir que dos dies abans del 9-N es va produir un ciberatac, potent, molt ben planificat, que no només va tenir una conseqüència per a la mateixa estructura organitzativa del departament o d'algun dels departaments del Govern de la Generalitat, sinó que va afectar molt directament els ciutadans. Hi va haver dificultats en tot el tema de la recepta electrònica.

I, per tant, quan defensem la ciberseguretat, no ho fem des d'una perspectiva estrictament d'organisme institucional, sinó que defensem bàsicament els drets i les llibertats dels ciutadans a interactuar amb l'Administració.

S'ha fet referència necessàriament al fet que aquesta llei haurà d'adequar-se a la directiva europea, necessàriament, i, per tant, des d'aquesta perspectiva, estem oberts que totes les disposicions, que aquesta directiva d'alguna manera configuri, les acabem incorporant en aquesta nova llei.

Certament, tenim feina per davant. El diputat Ferran Pedret i el diputat Giner han fet referència que és una llei que, d'alguna manera, des d'un punt de vista parlamentari, l'hauré de suar, perquè tinguem el seu vot, i ho farem, i estem disposats a fer-ho, i la consellera així ho ha explicat. I, des d'un punt de vista parlamentari, els asseguro que Junts pel Sí vol treballar a fons aquesta llei, perquè sí que entenem que és una llei especialment estratègica, especialment fonamental, i per tant estem disposats, hi insisteixo, a treballar.

Es tracta, a més a més, no només d'actuar quan ja s'ha produït un incident d'aquestes característiques, sinó que aquesta llei el que pretén és fer, especialment, una tasca preventiva, d'incrementar o estendre el perímetre de protecció més enllà d'on el tenim ara, perquè les dificultats, hi insisteixo –i s'ha dit en diferents intervencions–, són especialment punyents.

Defensem, també, que com a estructura estratègica és una estructura clarament d'estat, i en això coincidim amb la intervenció que ha fet el diputat de la CUP Benet Salellas. Deixi'm fer referència a les intervencions dels esmenants. Els demano que re-

flexionin i que tenen temps encara de retirar l'esmena, i que no cal que la sotmetem a votació, entre altres coses perquè la diagnosi i la necessitat d'aquesta llei esdevé una coincidència pràcticament general.

Quan vostès parlen de manca de rigor i d'accions «conspiranoiques», només formen part del seu imaginari, no de l'imaginari de la gent que desenvolupa i treballa aquesta llei. (*Veus de fons.*) El que sí que els puc explicar... –sí..., si em poden escoltar–, és una qüestió que té a veure amb el fet que totes les polítiques de retrovisor que vostès han plantejat i les accions de retrovisor que han plantejat en les seves intervencions és que, des d'un punt de vista juridicolegal, no han tingut la seva acreditació objectiva i empírica perquè algunes de les sospites que vostès han exposat en les seves intervencions s'hagin concretat. De fet, la fiscalia, en un moment determinat, va, fins i tot, arxivar una de les denúncies presentades.

Més enllà d'això, els demano, i per no concretar: deixin el retrovisor a banda. Els oferim la possibilitat de treballar a fons i de forma consensuada una llei de la ciberseguretat que és absolutament necessària, i que estem disposats, a més a més, a treballar-hi a fons. I els ho dic sincerament: ho facin, a partir pràcticament de demà. És una oportunitat per consensuar una llei que té un caràcter clarament integral. I aquesta llei no només afecta, hi insisteixo, l'estructura governamental, sinó que afecta, a més a més, l'activitat pública i l'activitat privada que es desenvolupen al nostre país.

I estic d'acord, certament, que no estem parlant de qüestions que tinguin a veure amb la dicotomia fàcil i enfrontament dialèctic fàcil entre competències de l'Estat espanyol i de Catalunya. És una matèria per treballar de forma *coordinada*, amb efectes *col·laboratius*, *participatius*. (*Veus de fons.*) Sí, sí, coordinadament, sí. La política de seguretat és una política necessàriament coordinada; però no només amb l'Estat espanyol, amb la resta dels estats de la Unió Europea, i que, com s'ha defensat de forma reincident tant vegades... Que precisament vostès, que defensen tant la política dels Mossos d'Esquadra i que m'ha sobtat que concentrin tant aquesta llei en l'àmbit de la seguretat estricta del Departament d'Interior..., nosaltres entenem que l'àmbit pot ser més global, es pot ampliar.

De fet, les dificultats a les xarxes no es concentren estrictament en el cibercrim, que sí que són competències que depenen del Departament d'Interior, sinó que les problemàtiques són molt més generals, i, per tant, entenem que la col·laboració entre l'agència i la Direcció General de la Policia i el Departament d'Interior ha de ser normal, habitual i correcta, i que, a més a més, es poden complementar; i que, a més a més, l'agència pot ajudar a l'hora de detectar determinats crims que es cometen o delictes que es cometen precisament a la xarxa.

Però la funció bàsica de l'agència de seguretat no és detectar només els delictes que es produeixen a la xarxa, n'hi ha d'altres; que és, hi insisteixo, l'element vital que vostès d'alguna manera no han acabat de destacar o no han tingut en compte, i que tal vegada els serveixi per participar activament en l'elaboració d'aquesta llei, que és la prevenció. Hem d'avançar el perímetre de la prevenció d'aquests atacs, que dificulten certament el funcionament normal de l'Administració i dificulten o poden dificultar de forma molt greu el desenvolupament de l'activitat privada.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Acabat el debat, procedirem a la votació de les esmenes a la totalitat, presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular i el Grup Parlamentari de Ciutadans.

Senyor Rodríguez, per què em demana la paraula?

Santi Rodríguez i Serra

Contradiccions amb el senyor Guinó.

La presidenta

Sí, sí, endavant. Té un minut.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies. Unes molt breus puntualitzacions: la primera, el fet de presentar una esmena a la totalitat, senyor Guinó, no implica que renunciem a participar del tràmit d'esmenes

i, per tant, intentar canviar l'orientació del projecte de llei que avui ens han presentat. Segona qüestió, vostè ha afirmat que tant la Moció 75 com la Resolució 535 demanaven que es creés una agència i van ser aprovades per unanimitat. Això no és cert; la Moció 75, el que li demana al Govern és que avaluï quina forma jurídica ha de tindre i que en cap cas ha de ser la fundació, i, efectivament, aquesta moció es va aprovar per unanimitat. Però la Resolució 535, que sí que diu explícitament que es creï una agència governamental, no va ser aprovada per unanimitat, perquè el nostre grup no hi va donar suport. I aquest és un dels arguments pels quals avui hem presentat l'esmena a la totalitat.

I, per acabar, amb relació al paper dels Mossos d'Esquadra en tot això. Mirin, una cosa que passa molt freqüentment, i a mi m'ha passat els darrers quinze dies, és que fent operacions a través de la xarxa et sostreguin les dades de la targeta de crèdit. A on s'ha d'anar a denunciar? Al Cescicat, a l'Agència de Ciberseguretat o als Mossos d'Esquadra? Crec que ho sap perfectament.

La presidenta

Gràcies, senyor Rodríguez.

Cridem a votació..., que em sembla que ja hi és tothom.

(Pausa llarga.)

D'acord, procedirem a la votació.

Comença la votació.

L'esmena a la totalitat ha quedat rebutjada per 31 vots a favor, 97 en contra i cap abstenció.

Atès que l'esmena a la totalitat ha quedat rebutjada, la Llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya continua la seva tramitació.

Proposició de llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya (debat de totalitat)

202-00039/11

El setzè punt de l'ordre del dia és: debat de totalitat de la Proposició de llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya. D'acord amb l'article 114.2 del Reglament, presenten aquesta iniciativa legislativa el Grup Parlamentari de Junts pel Sí i de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. En primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Junts pel Sí, té la paraula la senyora Maria Senserrich.

(Pausa.)

Els demano que surtin en silenci i de pressa, si us plau. *(Pausa.)* Diputada, quan vulgui.

Maria Senserrich i Guitart

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, bé, avui iniciem el primer dels debats del que ha de ser la llei transcendental per a Catalunya, i ho fem amb el debat a la totalitat de la Proposició de llei del Codi tributari, per a la creació dels organismes que han de configurar l'Administració tributària de Catalunya. Abans, però, és imprescindible fer una anàlisi breu de la situació del context que envolta i afecta les finances de la Generalitat de Catalunya.

Ens trobem amb la perversa situació on depenem d'un model de finançament caducat el 2014 –un incompliment del Govern espanyol–, un model on més del 85 per cent dels ingressos no els gestionem des de Catalunya, un model que suposa que l'Estat espanyol s'emporta el 8 per cent del PIB –xifra que representa el pressupost total d'Educació, Salut i Serveis Socials. I ens trobem de nou amb la perversa situació on la discrecionalitat política ens obliga a dependre del FLA.

Perquè ens fem una idea clara de la situació, i amb xifres: mentre el Govern espanyol, els seus ministres i alguns partits polítics es vanten d'haver-nos deixat –«deixat», perquè és un préstec– 50.000 milions d'euros, dels quals hem pagat pràcticament 1.800 milions d'euros en interessos –ho recordo: ens «han deixat», perquè «estem tornant»–, el Govern espanyol, en canvi, ha rebut de tots els catalans i catalanes, independentistes o no, 344.000 milions d'euros des de l'any 86 a cost zero. Mirin les xifres, què contundents que són.

Mentre ens demanen que els donem les gràcies, potser hauria de ser al revés. Doncs, ens trobem amb un Govern espanyol en funcions, que no fa, però el pitjor és que ni tan sols ens deixa fer. De fet, no ens deixa fer absolutament res, ens impugna tot intent de política fiscal per part d'aquest Parlament o per part del Govern, tot: l'impost de dipòsit a entitats bancàries, 625 milions d'euros; l'impost sobre energia nuclear, 50 milions d'euros; l'impost de pisos buits, 11 milions d'euros, i l'impost d'operadors de telecomunicacions, 16 milions d'euros. Total: més de 700 milions d'euros l'any, que deixem de tenir tots els catalans i catalanes, siguem independentistes o no. Ni fan ni deixen fer; està claríssim.

En definitiva, l'Estat espanyol és qui ha renunciat a ser l'Estat dels catalans. Per això, tenim clar que ens hem de dotar dels instruments per ser un país normal. I aquí és on entra la importància d'aquesta Proposició de llei del Codi tributari, on fem dues coses molt importants: la primera, obeir el mandat democràtic de les eleccions el 27 de setembre del 2015; segona, posar els fonaments de l'Administració tributària de Catalunya, estructura d'estat fonamental per al nostre país.

Com ho fem? Doncs, primer de tot, hem de tenir molt clar quin és el model d'hisenda que volem tenir. Per això és imprescindible que els organismes i institucions que constitueixen l'Administració tributària catalana han de garantir i preservar aquest model d'hisenda que tots volem.

I quin és aquest model que volem? Doncs, una hisenda eficient, eficaç, moderna, amb vocació de servei i cooperació, transparent, que garanteixi la seguretat jurídica i que redueixi el frau fiscal. Amb dos grans reptes: el primer, tenir un sistema fiscal que fonamenti el compliment voluntari –voluntari–, perquè el que volem és que hi hagi cooperació i confiança, i segon, l'establiment de les polítiques fiscals pròpies per impulsar la competitivitat de l'economia productiva, atraure inversions internacionals i dur a terme polítiques socials redistributives.

És per això que el primer tret diferencial i nou, que proposem, és una llei amb format codi. Doncs, molts es preguntaran: què permet?, quina és la diferència?, què ens permetrà fer una legislació amb format codificació? Doncs, primer, reforçar la seguretat jurídica; segon, tenir una coherència normativa, amb una rigorosa ordenació i sistematització del dret tributari. Això ens permet que sigui obert, adaptable, màxima transparència i màxima simplicitat. Això vol dir que és una legislació ordenada, entenedora i amb capacitat d'actualització, perquè el text que presentem avui obliga el Govern a mantenir una versió *actualitzada* anual del codi. Per què? Per facilitar-ne la comprensió, l'accessibilitat al dret tributari del nostre país, perquè això ha de ser proper als ciutadans i ciutadanes d'aquest país que volem.

L'altra novetat, doncs..., presentem quatre institucions i organismes que han de constituir el que és la casa de l'Administració tributària de Catalunya. L'Agència Tributària de Catalunya, la Junta de Tributs, el Consell Fiscal i l'Institut de Recerca Fiscal i Estudis Tributaris. Tots ells, tots, són imprescindibles per entendre el model que abans els descrivia de la hisenda que volem i amb l'objectiu d'incrementar la consciència fiscal del nostre país.

L'Agència Tributària, la primera d'aquestes, va ser creada el 2007, no és nova, evidentment, i se n'han fet diverses modificacions durant aquests anys. Però avui el que fem, amb aquesta presentació, és donar-li *més* autonomia, *més* capacitat per ser eficient i eficaç i preparar-se per als reptes de futur. Una autonomia, com els deia, imprescindible per lluitar contra el frau fiscal, reduir el *tax gap*, és a dir, la diferència entre el potencial recaptador que tenim com a país i el que realment recaptem. Reduir el frau fiscal és imprescindible per tenir un model d'hisenda avançat, modern, dels països en què ens volem emmirallar.

El segon organisme que tenim és la Junta de Tributs de Catalunya, que substitueix l'actual Junta de Finances, que és el tribunal econòmic administratiu de la Generalitat de Catalunya; que sí que és cert que ja existeix des del 2003, però no ha pogut assumir totes les seves competències, perquè s'ha vist fortament coartat per part de l'Estat espanyol per incompliments constants. I molts es preguntaran: «I això de la Junta de Tributs, què és?», no? Què és un tribunal econòmic administratiu? Doncs, molt senzill, bàsicament és un organisme que dóna resolució a les reclamacions, als recursos amb relació a l'aplicació dels tributs, a la imposició de sancions tributàries i a la recaptació d'altres

ingressos de dret públic de la Generalitat. Bàsicament és un organisme per defensar els drets dels ciutadans, amb un procediment gratuït, accessible i àgil; el model que volem d'hisenda. Bàsicament per reduir els litigis i per evitar la via judicial, que és costosa i molt lenta. Aquesta és la funció de la Junta de Tributs.

L'altra novetat? És el Consell Fiscal. Aquest ha de ser un punt de trobada entre entitats i organismes que integren el que és l'Administració tributària de la Generalitat, i les entitats i organismes o associacions que representin els diferents col·lectius professionals que es dediquen a l'assessorament fiscal a Catalunya. No podem obviar una realitat, i és per això que és imprescindible, com els deia, cooperar i col·laborar de manera oberta i transparent, amb l'objectiu d'augmentar el compliment voluntari i tenir un sistema fiscal, ho reitero, al servei dels ciutadans.

El Consell Fiscal serà, doncs, un alt organisme consultiu d'assessorament per al Govern, per a les administracions tributàries de Catalunya i també per al Parlament de Catalunya –per aquí, per a aquesta cambra–, també és un instrument que tindrem al nostre abast. Aquest Consell Fiscal constarà també de dues comissions: una que és la de Protecció dels Drets dels Contribuents, el que seria l'oficina del contribuent, per entendre'ns, i la Comissió Tècnica Consultiva.

I també compta amb una novetat, que és que és un registre d'assessors fiscals. Però no només un registre, sinó juntament amb un codi de bones pràctiques, de bona conducta, i això permetrà més transparència i més reconeixement del sector, que ho està fent bé i que ho ha de continuar fent bé. Aquests són els que volem que siguin els nostres assessors fiscals, del nostre país, gent que ho faci bé i que sigui representativa del model d'hisenda que volem tenir com a país.

I quart, i també novetat, és el quart instrument, que és l'Institut de Recerca Fiscal i d'Estudis Tributaris. Té quatre objectius: el coneixement i recerca que permet la millora del sistema fiscal, perquè sempre hem d'evolucionar i innovar; un centre de referència i de coneixement fiscal internacional, perquè no podem estar sense mirar al món que passa amb la fiscalitat internacional; i, tercer, ha d'anar més enllà dels estudis dels ingressos públics, no només en la fiscalitat, sinó com gastem, quina despesa pública realitzen les administracions, i, quart, ha de ser un institut de formació per als professionals, perquè volem tenir els millors professionals per tenir el millor servei.

Per tant, posem els fonaments a una estructura d'estat. Podem afirmar que som ambiciosos perquè en el mateix text incorporem i reafirmem la nostra convicció de quina hisenda volem construir, amb els principis de: vocació de servei, facilitació i foment del compliment voluntari, lluita contra el frau fiscal i l'evasió fiscal, promoure la confiança envers els sistema fiscal, seguretat jurídica, garantia d'atenció i resolució, conscienciació del compliment fiscal, promoció de les bones pràctiques, servei de qualitat i innovació, transparència, retiment de comptes. Aquests, això són els principis que han de prevaldre en la hisenda del nostre país.

I com que entenem que la hisenda és responsabilitat de tots nosaltres, volem que aquest debat que iniciem avui..., tothom hi pugui fer aportacions i millores. No és un text tancat. De fet, ara s'inicia el debat a la totalitat, que estem convençuts que tothom tindrà ganes de fer-hi aportacions. Tenim ganes de parlar-ne, que sigui la millor llei de la hisenda que tingui aquest país.

De fet, la nostra gran ambició és fer-ho bé per fer-ho possible i així complir, com els deia, el que el 27 de setembre els ciutadans de Catalunya ens van demanar que féssim, perquè obeir les urnes és un deure, és el nostre deure, i amb la construcció de l'Administració tributària catalana creem l'instrument essencial per tenir unes institucions i uns serveis dignes de la qualitat per a tots els ciutadans, perquè siguem un país modern, pròsper i just.

I, per acabar, vull agrair al Grup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, en concret a les diputades Eulàlia Reguant i Anna Gabriel, la feina feta, i encoratjar-nos a seguir treballar, perquè això només és el principi i ens queda molta feina a fer. Així com també m'agradaria que altres grups s'hi sumessin i continuessin treballant per fer d'aquest projecte un projecte molt ben fet i de país.

Vull agrair, això sí, la confiança que m'ha atorgat el meu grup parlamentari per tenir l'honor i la responsabilitat de portar aquesta llei, i en especial al Roger Torrent i la Carmina Castellví, companys de viatge, que sabem que ho farem i ho farem possible perquè és una realitat, i a tots aquells experts que fa temps que hi treballen, ens han as-

ssessorat, ens han ajudat, hi són i hi seran, i farem possible que això sigui, com els deia, una realitat.

Perquè hem de ser dignes de la nostra feina, i, com hauria dit la nostra estimada Muriel, som més a prop que mai de ser un país normal.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. A continuació té la paraula la senyora Eulàlia Reguant, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Eulàlia Reguant i Cura

Bon dia. Moltes gràcies, presidenta. Abans d'entrar una mica a parlar d'aquesta proposició de llei, sí que deixi'ns..., o volfem fer una breu anàlisi també de per què arribem aquí, per explicar què estem fent avui, però sobretot que hem estat fent i què farem els propers mesos. I és que nosaltres estem convençudes, perquè ho patim, que vivim en un sistema i un sistema tributari regressiu –i sí, som una mica repetitius, i ho serem totes les vegades que sigui necessari–, un sistema tributari regressiu que pivota, bàsicament, sobre rendes del treball i del consum.

I en el fons és que la tradició liberal pretén fer creure que el sistema polític vigent ha crescut de forma espontània, que és natural i que, per tant, esdevé impossible canviar-lo. I és una farsa que la història ens desmenteix perquè l'emancipació política s'ha aconseguit a través de lluita i amb l'oposició sempre ferotge de les elits, que sempre s'han negat a redistribuir la riquesa. Tanmateix, en períodes de crisis econòmiques greus, com l'actual i el que estem vivint els darrers anys, és quan el sistema no pot amagar les seves vergonyes, ni tan sols amb l'arsenal d'estratagemes, amb propaganda inclosa, que utilitza. És llavors quan l'ADN del sistema emergeix, el foment de les desigualtats, que es materialitza i es consagra, i també a través del sistema tributari.

La política neoliberal executada per la Unió Europea, ja sigui per la dreta o fins i tot per la socialdemocràcia, ha pivotat en la reducció dels impostos als rics amb la pretesa argumentació que aquesta rebaixa afavoria i afavoreix i estimula l'economia. En consonància amb aquest dogma, les successives reformes del sistema tributari a Catalunya, a l'Estat i a diversos països d'Occident –o de l'anomenat «Occident»– han destacat pel seu caràcter regressiu, la qual cosa s'ha traduït en la incapacitat en el fons de sostenir un índex de despesa social equiparable a d'altres països o a altres moments de la història. I Brusselles ordena, mana i castiga. Durant anys ha insistit que l'objectiu immediat era reequilibrar la fiscalitat a través d'impostos indirectes i de reduir els directes. Aquí l'Estat espanyol ha estat un deixeble fidel, sense emparar-se en el caràcter antidemocràtic d'aquest mandat, perquè l'apellació a la democràcia la utilitzen quan interessa, l'Estat espanyol obeeix Brusselles i al llarg dels darrers anys ha provocat diferents reformes fiscals que han anat majoritàriament en un augment dels impostos indirectes i, per tant, en la regressivitat.

Així ens hem abocat a la situació actual, al desastre: menys impostos, perquè, com va sentenciar l'expresident espanyol Rodríguez Zapatero, abaixar els impostos és d'esquerres; desregulació bancària i financera; eliminació quasi completa de les funcions del control del Banc d'Espanya i, per descomptat, perquè també és molt d'esquerres, assumir el superendeutaments bancaris i les ajudes a les grans empreses privades. Tot plegat ens ha ubicat en un escenari en el qual queda evidenciat que l'Estat no persegueix satisfer les necessitats de la majoria, de les classes populars, sinó de les minories poderoses, parasitàries i extractives de la riquesa social.

I arribats a aquest punt sí que ens agradaria recuperar paraules de l'economista Michael Lebowitz, que deia: «Si no saps on vols anar, cap camí t'hi durà. Tot i això, saber on vols anar és només la primera part, no és de cap manera el mateix que saber com arribar-hi.» I és que sabem que tenim experiències i capacitats diferents, nascudes de les lluites i de diferents tradicions, cultures i condicionaments. I som conscients de la complexitat dels diversos obstacles que hem d'encarar. I és que nosaltres creiem que l'alternativa per bastir un sistema tributari just, progressiu i redistributiu, que serveixi per afavorir el desenvolupament social, passa també per, com abans s'ha comentat també, combatre el frau fiscal i gravar les grans fortunes. Perquè a l'Estat espanyol el frau

fiscal s'estima en un 6 per cent del PIB, la qual cosa equival a uns 89.000 milions d'euros que es deixen d'ingressar anualment. Un de cada quatre euros s'escapen del control fiscal; una xifra que es situa deu punts per sobre de la mitjana europea.

En paral·lel cal subratllar que a l'Estat espanyol l'economia submergida representa el 23 per cent del PIB, que s'explicita en el fet que circulen centenars de bitllets de cinc-cents euros –que no ho sé..., que imagino que alguns d'aquí n'han tingut a les mans, però els asseguro que al nostre grup parlamentari mai n'hem tingut cap a les mans–, que es calcula que són uns 45.000 milions d'euros.

El 72 per cent del frau fiscal el cometien els grans patrimonis i les grans empreses. Així, hem arribat a tenir més de tres mil societats d'inversió de capital variable, que gestionaven un patrimoni acumulat de més de 26.000 milions d'euros, sotmeses a una regulació absolutament beneficiosa. I això passa a l'Estat, però malgrat que alguns s'entestien a dir-ho, el frau fiscal és cosa de l'Estat espanyol i és cosa de Catalunya, no són coses diferents: 16.000 milions d'euros de frau fiscal, no podem, únicament i exclusivament, traspasar aquesta responsabilitat a l'Estat, també aquí existeix el frau fiscal.

És en això, en aquesta construcció d'aquesta alternativa real, assumint les diferències de camins sovint preses que, en el convenciment que l'aposta política que ens cal defensar i que ens cal treballar és la que gira al voltant de l'existència de diferents sobiraniaes reals i materials, sobiraniaes com l'alimentària, l'energètica, la residencial, la cultural, la reproductiva i la productiva, la sobirania econòmica pren un paper rellevant. Perquè és que per tenir la sobirania de decidir quina gestió pública fem és imprescindible la capacitat de recaptar els nostres propis impostos, però també la voluntat de redefinir-los, de fixar les polítiques de control de capitals, de disposar d'una banca pública operativa i, fins i tot, i per què no?, la possibilitat d'emetre moneda.

Però avui parlem de la capacitat de recaptar els nostres propis impostos i també de la voluntat de dotar-nos de les eines per redefinir-los en tot allò que sigui necessari perquè obeeixin la funció i el mandat que els atribuïm. I és per aquesta voluntat de construir sobiraniaes i construir sobirania econòmica que el 9 de novembre de 2015, en aquesta cambra, entre d'altres coses, vam aprovar que «el Parlament de Catalunya considera pertinent iniciar el tràmit de la tramitació de les lleis de procés constituent, seguretat social i d'hisenda pública», i aquesta és la part del camí que conjuntament construïm, un camí que avui continua avançant, malgrat la feina i els obstacles que encara queden.

I, com ja s'ha explicat, i, per tant, tampoc repetiré el que la diputada Senserrich ha explicat, es tracta d'una llei que estableix el marc de totes les eines de què ens hem de dotar per exercir la nostra sobirania. Aquesta primera llei tot just dibuixa aquestes estructures, tot just estableix allò de què ens hem de dotar, i ens queda camí per recórrer. Ho dibuixa, perquè la voluntat també és que entre totes les d'aquí puguem millorar-ho, discutir-ho i trobar-nos-hi encara millor i més còmodes. I assumim també com a autocrítica necessària, que l'any 2007 es va crear l'Agència Tributària de Catalunya, que han passat vuit anys i que encara estem desplegant allò que el 2007 es va aprovar aquí; que, per tant, vol dir que en aquesta elaboració del codi tributari, en aquest desplegament de les eines necessàries, hem d'entomar també que durant vuit anys qui era el responsable no ha fet potser tota la feina que li pertocaria per, en aquest moment, estar més a prop d'aquesta sobirania econòmica necessària, o com a mínim d'haver-nos dotat d'una eina que ens permetés desenvolupar més i millor el sistema fiscal d'aquest país per tal que fos un sistema que respongués realment als objectius i a la necessitat de redistribuir la riquesa, que és pel que creiem que és necessari dotar-nos d'eines com la hisenda pública catalana.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. A continuació, en defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Antonio Espinosa.

Antonio Espinosa Cerrato

Gracias, señora presidenta. Buenos días..., pues, iba a decir *senyors consellers*, pero veo que no hay ninguno. Resulta que debe de importarles poco este Código tributario, porque además demuestran un poquito que ellos son demócratas de conveniencia, por-

que, un tema que deberían haberlo pasado como proyecto de ley, nos lo pretenden colar como proposición de ley. Pero bueno, empiezo mi discurso diciendo que si tengo que resumir lo que en Ciudadanos pensamos sobre la Proposición de ley del Código tributario de Cataluña, diría que se trata de una partitura que no es mala, pero es muy mejorable, y que suena fatal. ¿Y saben ustedes por qué suena fatal? Porque los intérpretes, que yo creo que están por aquí, y algunos ni han aparecido, no son los adecuados.

Miren, nosotros compartimos con ustedes la idea de que un sistema fiscal solo puede alcanzar el grado de excelencia incentivando el cumplimiento voluntario de las obligaciones tributarias, y por ello consideramos que la Administración ha de volcarse y facilitar a los ciudadanos dicho cumplimiento. En eso estamos de acuerdo. Compartimos la filosofía que subsiste en hacer hincapié en la obligación de la Administración tributaria en fomentar y favorecer el cumplimiento voluntario y el espíritu de servicio buscando la máxima seguridad jurídica en los ciudadanos y la reducción del *tax gap* como medida básica y fundamental en la eficacia de la Administración tributaria. Compartimos, por tanto, el esfuerzo de acercar a la sociedad civil el deber cívico de contribuir al sostenimiento de los gastos públicos. Asimismo, diputados y diputadas, nos gusta la idea de una agencia tributaria supervisada por el Consell Fiscal de Catalunya, cuyo presidente sea designado por el Parlament. Esto nos parece bien.

Nos gusta, también, la incorporación en el sistema tributario de organismos que estén directamente participados por elementos ajenos a la propia Administración tributaria. Por ejemplo, profesores universitarios y representantes de asociaciones de fiscalistas. Les reconocemos que se trata realmente de una innovación que sigue las mejores prácticas tributarias a nivel internacional, y nos parece una buena idea, que debería de servir para fomentar el diálogo entre la sociedad y la Administración, y que sin duda produciría, en el largo plazo, una reducción de los pleitos entre la Administración y los contribuyentes.

También compartimos el intento de hacer una tímida ordenación del sector de la asesoría fiscal, incluyendo un registro público de estos y un previsible desarrollo normativo sobre los mismos. Pero, señores diputados y diputadas, hasta aquí llegan las coincidencias, a partir de ahora solo quedan discrepancias y diferencias, de ahí nuestra enmienda a la totalidad.

Para empezar, decirles que desde Ciudadanos consideramos que el articulado y el redactado son muy mejorables. A modo de ejemplo: se dice que se pretenden simplificar normas, pero se inicia la propia ley con unos primeros artículos realmente prescindibles, propios de una exposición de motivos y no de un articulado normativo.

Señor vicepresidente... –perdón, no está aquí el señor vicepresidente, yo quería dirigirme a él, pero me dirigiré, entonces, a los grupos que lo sustentan. Señores diputados de Junts pel Sí y de la CUP, les decía al principio que ustedes son demócratas a conveniencia. Sí –sí, sí–, es poco democrático saltarse los dictámenes de los órganos consultivos catalanes competentes democráticamente establecidos. Y ustedes, para poder saltárselos..., es como nos han enviado aquí una proposición de ley y no un proyecto de ley elaborado por el Gobierno. De esta manera –de esta manera– se saltan... (*veus de fons*) –sí, hombre, sí–, de esta manera se saltan los dictámenes de los órganos competentes, que a buen seguro –a buen seguro– les hubieran puesto de manifiesto la inconstitucionalidad y la antiestatutariadad de la norma.

Ustedes en realidad no quieren oír las verdades que les duelen, y menos que sean los órganos catalanes los que se las digan. Estamos ante un código tributario que no pretende ordenar el sistema y mejorar el servicio a los ciudadanos, sino que se encuadra en las leyes de desconexión, por lo que la finalidad real es tener un elemento básico sobre el que construir la secesión. Es resaltable el desconocimiento absoluto que la norma hace del sistema de fuentes y el reparto competencial. Es tan burdo el incumplimiento y tan evidente la extralimitación competencial, que muestra a las claras que estamos ante otra provocación al Estado y un engaño a los ciudadanos. Un nuevo intento de victimización, cuando se produzca la inevitable y segura impugnación y posterior resolución del Tribunal Constitucional.

¿Qué otra cosa se puede buscar y pretender cuando se obvia que el sistema tributario debe ser único, unificado y coordinado? ¿Qué otra cosa se puede buscar cuando se obvia que solo el Estado puede dictar normas interpretativas de los tributos cedidos? ¿Qué otra cosa se puede buscar cuando se prescinde del encaje constitucional y esta-

tuario que debe tener esta ley? Señores diputados y diputadas, esta ley pretende construir un artesanado formado por órganos colegiados: Consell Fiscal, Institut d'Estudis, etcétera, que es, francamente, aparatoso y costoso para una recaudación de los tributos cedidos, que, a fin de cuentas, es una recaudación que no llega a los 3.000 millones de euros y unos tributos propios que no llegan ni a los 100 millones.

Por tanto, los ciudadanos de Cataluña no necesitan una agencia tributaria al servicio del independentismo, sino al servicio de los contribuyentes. Los ciudadanos de Cataluña no necesitan una estructura tributaria de estado, ya la tienen –ya la tienen– y se llama «AEAT, Agencia Estatal de Administración Tributaria». Y tienen una agencia tributaria de Cataluña para la gestión y recaudación de los tributos cedidos y propios. En Ciudadanos, apostamos por una estrecha colaboración y coordinación de la Agencia Tributaria de Cataluña con la agencia estatal y de esta con el resto de estados, especialmente de la Unión Europea.

Miren, esta es la única manera de combatir eficazmente el fraude fiscal. Un fraude de miles y miles de millones que, además de ser injusto, impide que se destinen esos dineros a mejorar la vida de millones y millones de personas. Por tanto, mire, no se trata de sustituir la agencia tributaria estatal por la Agencia Tributaria de Cataluña, no se trata de sustituir una agencia tributaria por la de ustedes, por su estructura de estado, sino de coordinar agencias y esfuerzos para prestar un mejor servicio y recaudar más.

Nosotros podríamos estar de acuerdo –de hecho, lo estamos– en un redimensionado de la agencia tributaria para una mejor gestión de los tributos propios, para combatir más eficazmente el fraude fiscal, pero en realidad ustedes no quieren eso; pretenden suplantar la agencia estatal y crear una de sus llamadas estructuras de estado. Están ustedes dispuestos a hacerlo incluso perdiendo eficacia, eficacia recaudatoria. Y así ya lo han advertido los registradores de la propiedad, que nos advierten de que, probablemente, se perderían 100 millones anuales, con esa..., con la incorporación de las oficinas liquidadoras a lo que sería la Agencia Tributaria de Cataluña.

Necesitamos avanzar en la integración fiscal entre la Administración central y las administraciones autonómicas para hacer realidad la coordinación, para que sea real la coordinación, para propiciar los imprescindibles intercambios de información, para aprovechar las economías de escala y hacer un sistema más eficiente y más eficaz. En nuestro modelo integrado de administraciones tributarias, consideramos que es razonable que las comunidades autónomas participen, de manera efectiva, en el diseño de la política de Administración tributaria, incluida la determinación de los planes y objetivos de actuación y la asignación de recursos.

Diputados de Junts pel Sí y la CUP, no cuenten con nosotros para crear su agencia tributaria independentista unilateral, que, descoordinada de la agencia estatal y de las europeas, nada sabría ni podría hacer con los defraudadores que se llevan su dinero a Andorra o se mostraría incapaz de cobrar una ejecución de una deuda cuando el contribuyente tenga su patrimonio en Aragón, por ejemplo.

Mire, quiero finalizar mi intervención de forma positiva y constructiva, y por ello les propongo, en nombre de Ciudadanos, un pacto: dado que esta ley no tiene ninguna posibilidad real de implantarse; dado que contiene algunos aspectos positivos e innovadores; dada la escuálida representación que Esquerra y el nuevo partido que ha creado Convergencia tienen en el Congreso, donde ya no pintan nada, les propongo que apoyen a Ciudadanos en el impulso y aprobación del proyecto de reforma integral de la Administración tributaria que Ciudadanos propondrá en el Congreso para su modernización. En Ciudadanos queremos una administración tributaria donde haya más transparencia, más responsabilidad; una administración tributaria que incentive el cumplimiento voluntario de las obligaciones tributarias y aumente la seguridad jurídica; en suma, en Ciudadanos queremos una administración tributaria para beneficio de todos los españoles y, por tanto, también de los catalanes, incluso los independentistas.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. A continuació, per a defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Popular de Catalunya, té la paraula el senyor Enric Millo.

Josep Enric Millo i Rocher

Bé; senyora presidenta, diputades, diputats, prenc la paraula en nom del Grup Parlamentari Popular per defensar els motius que justifiquen la nostra presentació d'una esmena a la totalitat a aquesta proposició de llei.

De fet, vostès parlen cada dia de referèndum o referèndum, però abans de fer el referèndum i conèixer el resultat del referèndum vostès ja estan fent les estructures d'estat. Per tant, ja no cal que facin el referèndum, vostès ja han decidit quin és el resultat del referèndum, per tant, ja tirin endavant directament i ja està, no?, ja s'ho trobaran. De fet, les intervencions que hem escoltat en la presentació del projecte, especialment la de la representant de Junts pel Sí, l'ha fet molt acurada, molt tècnica, no?, molt concreta, és a dir, parlant de les coses bones de l'agència, parlant de les competències de la Generalitat, i amagant una mica l'autèntic objectiu que persegueix i que si anéssim a veure declaracions d'aquests darrers dies, doncs, és molt fàcil de deduir, no?

«El Parlament porta al Ple la llei de la hisenda catalana, una de les principals normes del paquet legislatiu que ha d'emparar el període de desconnexió.» Aquest és un titular de premsa que jo he llegit aquest dematí i que podria ser perfectament avalat per qualsevol declaració d'altres representants de Junts pel Sí i la CUP, que aquests dies han anat, doncs, alimentant una mica el clima abans d'aquest debat d'avui, no? Diuen que és l'estructura d'estat més important per al procés constituent, perquè, òbviament, per arribar a la independència el que s'ha d'assegurar és que hi hagin els diners corresponents, no? Es tracta, per tant, d'un pas més en l'escalada de despropòsits que ens vol portar fins al caos final.

Certament, vostès han seguit tot un itinerari tortuós i enrevessat per arribar avui a portar aquest text al Ple del Parlament, amb una clara intenció, que és continuar dinamitant la convivència entre Catalunya i la resta d'Espanya i portar a terme aquest procés il·legal. Tot i que el contingut del redactat de la proposició de llei es pot justificar perfectament en el marc de la competència exclusiva de la Generalitat d'autoorganitzar-se, no hi ha cap dubte de quin és l'objectiu que persegueix. Aquí jo crec que entre nosaltres no ens hem d'enganyar.

És cert que han tingut molta cura d'evitar que la proposició no pogués relacionar-se directament amb la Resolució 1/XI o amb les disposicions addicionals de la llei de mesures, que han estat anul·lades pel Constitucional, però la proposició és una calca concreta de la proposta de l'informe del Consell de la Transició Nacional quan parla precisament de l'agència tributària o de l'Agència Pública Catalana.

Aquesta és, doncs, la primera consideració, la prèvia; es tracta d'una proposició de llei presentada pels grups parlamentaris de Junts pel Sí i la CUP, a pesar que van manifestar públicament que era fruit d'una de les tres ponències conjuntes creades a l'inici de legislatura amb un objectiu que era el d'elaborar les propostes de llei de desconnexió, previstes, per cert, en la Resolució 1/XI, anul·lada pel Tribunal Constitucional.

La presentació com a proposició de llei de dos grups parlamentaris permet eludir dues coses importants –és una habilitat tècnica, no?–: primera, eludeix la vinculació amb la disposició addicional vint-i-dosena de la Llei 3/2015, de mesures fiscals, financeres i administratives, en la qual es manava al Govern l'elaboració d'un pla director de l'Administració Tributària de Catalunya, i que també ha estat anul·lada pel Tribunal Constitucional –Sentència 128/2016, de 7 de juliol–, i segona, permet també eludir la vinculació amb la ponència conjunta que, fruit de la Resolució 1/XI, anul·lada per la sentència del Tribunal Constitucional, manava la tramitació de la llei de la hisenda pública. Molt hàbils, però aquí no ens podem enganyar; ja tots sabem de què estan parlant. És a dir, la forma triada per a la tramitació legislativa pretén desvincular clarament la iniciativa d'altres acords anul·lats ja pel Tribunal Constitucional, però és evident que el que estem parlant és exactament el mateix.

En aquesta mateixa línia, i abans d'entrar en el contingut del projecte, com a observació de caràcter general cal dir que del conjunt de la norma es desprèn que es tracta d'un document obert, que es blinda amb fórmules lingüístiques hàbils, com ara: «quan la seva aplicació correspongui a la Generalitat», «quan el procediment sigui aplicable a Catalunya», etcètera. Igualment ha de notar-se que en el text s'evita qualsevol referència a la Constitució espanyola, com si no existís, però tampoc a l'Estatut d'autonomia de Catalunya, per si de cas, no?

La proposició de llei que avui debatem tampoc esmenta en cap moment els conceptes de tributs propis i tributs cedits, que sí que figuren, per exemple, en la llei vigent, la Llei 7/2007, de 17 de juliol, de l'Agència Tributària de Catalunya; norma, per cert, que aquesta proposició de llei pretén derogar. Únicament s'assenyala que queden fora de l'àmbit del Codi tributari de Catalunya els tributs locals, però en cap moment es fa referència als tributs de l'Estat, com si no existissin, ni a l'Agència Estatal d'Administració Tributària, amb la qual l'Agència Tributària de Catalunya manté una gran relació de col·laboració, i que és citada en diverses ocasions en la vigent Llei 7/2007, que vostès volen derogar.

D'altra banda, aquesta proposició de llei es refereix sense més detall als tributs o als contribuents en general, sense precisar mai quins tributs es troben dins del seu àmbit d'aplicació, és a dir, quins són els tributs que gestiona, inspecciona i recapta. No obstant això, com ja he dit abans, val la pena destacar que resulta evident l'acurada tècnica normativa utilitzada respecte dels termes emprats, que dota així d'una gran ambigüïtat el text presentat.

Pel que fa al contingut del projecte de llei, no entraré a fer una anàlisi exhaustiva, jurídica, dels diferents articles de la proposició de llei i de les possibles raons que permeten deduir clarament l'existència d'arguments que justifiquen la inconstitucionalitat d'almenys una bona part del contingut de la norma. Crec que no em correspon a mi fer aquesta feina, però, en fi, només a títol d'exemple –només a títol d'exemple–, es pot esmentar que la mateixa exposició de motius de la norma fa referència a l'ordenació d'un sistema de normes referit, entre cometes, «al nostre sistema tributari», expressió que resulta clarament incompatible amb l'actual sistema de distribució de competències que hi ha a l'Estat i que ostenta competència exclusiva, com vostès saben, en matèria d'hisenda general, en concurrència amb competències autonòmiques sobre la matèria i que impedeix l'existència de sistemes tributaris diferenciats o antagònics; altra cosa és parlar de la col·laboració, però no de sistemes antagònics.

En línia amb això, per exemple, el llibre primer es refereix a l'objecte del codi, al sistema tributari de Catalunya, del qual pretén formular els principis generals, quan aquests principis es troben fixats ja i recollits amb caràcter bàsic en l'exercici de la competència abans esmentada. Això determina que, en una interpretació estricta de l'ordre constitucional, la formulació dels principis generals en matèria tributària no resulta possible consagrar-la a través de normativa autonòmica.

Cal destacar una acurada tècnica –ho he dit abans, eh?, però ho repeteixo perquè realment aquesta manera tramposa de fer les coses, jo crec que..., home, si més no, val la pena felicitar-los, perquè ho saben fer molt bé, no?–, destacar una acurada normativa utilitzada respecte als termes emprats. Perquè el text estableix quins organismes formaran part de l'Administració tributària de Catalunya, però no enumera, per exemple, quins seran els impostos que ha de regular, controlar, i recaptarà. Curiós.

D'altra banda, cal apreciar inconstitucionalitat en les disposicions addicionals 6, 7 i 8 del llibre segon, relatiu a l'accés dels tres cossos de funcionaris de l'agència tributària creats per la norma, que en establir-se que només poden participar en les proves d'accés funcionaris de la Generalitat de Catalunya o que hagin estat habilitats durant el termini de dos anys per a l'exercici d'aquestes funcions, pot suposar en la pràctica regular un torn restringit d'accés a la funció pública, que implica clarament un trencament del principi d'igualtat.

Així doncs, existeixen diversos preceptes en aquesta norma que clarament apunten a vicis d'inconstitucionalitat. Però, com he dit abans, no entraré en els detalls concrets, en primer lloc perquè no em correspon, i perquè tampoc em quedaria temps per dir altres coses que vull afegir avui.

Considerant la visió de conjunt de la proposta legislativa, no hi ha cap dubte que consisteix en l'execució d'una nova administració tributària que només es pot despendre de la voluntat d'assumir noves funcions, que ara no té, atesa la dimensió de l'Administració tributària que dissenya aquesta norma, que és absolutament impròpia del marc fiscal autonòmic actual; clarament. És a dir, es tracta, com dic, d'una estructura institucional tributària sobredimensionada pel marc fiscal autonòmic vigent; no té sentit.

En tota la redacció de la proposta legislativa, incloses la memòria justificativa i l'exposició de motius, s'omet, com ja he dit abans, i deliberadament, qualsevol referència a l'actual estructura fiscal –tributs estatals, tributs dels cedits, propis– i només fa refe-

rència a tributs locals i a la col·laboració amb les administracions tributàries locals. És evident que aquí s'estan amagant coses que no s'expliquen ni tan sols en la norma. És a dir, la llei que es redacta es fa sota l'aparença de la inexistència del marc fiscal vigent. És un autèntic despropòsit.

És evident que la Generalitat té competència exclusiva per organitzar-se; ningú li ho nega. També l'Administració tributària; ningú li ho nega. I el Govern sap perfectament que és criteri del Tribunal Constitucional interpretar les disposicions legals pel seu enunciat, no a partir dels propòsits o voluntats expressats al marge del Parlament. Per això (*veus de fons*) –exacte– la llei s'ha volgut redactar seguint aquests criteris i intentant desvincular-la de qualsevol altre acte anul·lat ja anteriorment pel Tribunal Constitucional. Però nosaltres no podem caure en aquest parany, almenys aquí no cal que ens enganyem.

Tres elements que demostren el que acabo de dir. Primer: la iniciativa legislativa té relació directa amb la disposició addicional vint-i-dosena de la Llei 3/2015, anul·lada, com he dit abans, en la mesura que conté la determinació de l'estructura institucional, funcional i de personal, el règim econòmic de contractació i patrimonial, i, en definitiva, constitueix l'estructura institucional de la normativa tributària de Catalunya, que era precisament l'objecte explícit que perseguia la disposició anul·lada. És un parany. Ara bé, aquesta proposta no prové del Govern. Ah! No és un projecte de llei, el que estem debatent avui, oi?, sinó que és una proposta de grups parlamentaris. D'aquesta manera s'intenta guardar l'aparença de desvinculació amb un precepte anul·lat.

Segona: tampoc es pot avaluar aquesta proposició de llei, com ja he dit al començament, al marge de l'informe segon del Consell Assessor per a la Transició Nacional, titulat «L'Administració tributària de Catalunya»; no se'n pot desvincular. Sota l'epígraf «L'Administració tributària de l'estat propi», diu aquell informe –al qual, per cert, el tribunal no s'ha referit mai, perquè de fet tampoc s'ha debatut i aprovat mai aquí–, diu: «A l'Administració tributària de l'estat propi» –pàgina 23 i següents– «podem trobar els principis inspiradors d'aquesta nova Administració tributària» –nova–, molts dels quals són reproduïts literalment en la proposició que avui estem debatent. A l'apartat 4, concretament, del mateix epígraf trobem l'esment explícit i les funcions de tots i cada un dels organismes que pretén crear aquesta iniciativa a l'entorn de l'agència tributària: el Consell Fiscal, l'Institut d'Estudis Tributaris, la Junta de Tributs..., fins i tot, la Direcció General de Tributs. I sota l'epígraf «Estratègies i mesures adreçades a la creació de l'Administració tributària de l'estat propi» –pàgina 88– s'explicita, entre cometes: «Aquesta fase s'ha de desenvolupar en el marc de la legislació espanyola, ja que encara no és possible disposar d'una legalitat tributària que permeti construir un sistema tributari propi.» En aquest marc, i més endavant, s'explicita que «cal iniciar de manera unilateral la construcció de l'estructura institucional». I fins i tot li dedica tot un apartat, el segon –a la pàgina 99–, «tant si Espanya vol com si no vol», és a dir, insistint en aquest argument de la unilateralitat.

I tercer, per acabar: aquesta proposició de llei pretén donar compliment parcial a l'apartat 5 de la Resolució 1/XI del Parlament, anul·lada pel Constitucional, que contenia el manament de legislar sobre la hisenda pública, en el marc del procés de creació d'un estat català independent en forma de república. No es pot dubtar que l'Administració tributària forma part del concepte més ampli d'hisenda pública, i encara que evidentment no es fa cap referència explícita a la resolució anul·lada, i fins i tot s'evita formalment que la iniciativa legislativa sigui fruit de la ponència conjunta creada expressament –fins i tot això–, i vistos els antecedents exposats, resulta, com dic i intento demostrar, evident que la tramitació d'aquesta llei està estretament vinculada a aquella resolució que es va anul·lar.

En resum i conclusió, aquesta no és una iniciativa legislativa que tingui per objecte desenvolupar les competències constitucionals de la Generalitat, sinó que forma part d'una estratègia orientada a la separació de Catalunya de la resta d'Espanya. (*Veus de fons*.) No, no és una obsessió nostra, és *la seva* obsessió, que la majoria social de catalans no recolza i que els tribunals ja li han dit que per aquest camí no s'hi pot anar. I l'obsessió és la de vostès, de continuar per aquest camí.

Per tant, conclusió: què és el que vostès fan avui, diputades i diputats de Junts pel Sí, Convergència, Esquerra i la CUP? Primer, lluny de corregir i rectificar allò que ja saben que no es pot fer, aquest Govern insisteix en l'error de seguir un camí equivocat,

abocat a la frustració. Segon, lluny de plantejar una solució dialogada al conflicte que el Govern de Catalunya ha generat contra l'Estat, avui es referma la voluntat d'imposar un full de ruta que només servirà per alimentar encara més la confrontació. I tercer, lluny de traslladar un missatge a la societat catalana de serenitat i garantia d'estabilitat futura, el que fan avui és dinamitar una vegada més el marc de convivència que a tots ens uneix.

Certament, senyor vicepresident, quan algú es fixa com a propòsit inamovible saltar-se tots els semàfors vermells que es trobi pel camí i desatendre tota exigència de complir amb les normes de circulació, el més probable és que acabi sense carnet de conduir. I si, tot i així, insisteix a seguir fent el mateix camí no cal que li expliqui quin pot ser el resultat final de tanta heroïtat. Vostè ja ho sap, l'expresident Mas també i la presidenta Forcadell també.

Per això li dic, i amb això acabo –se m'acaba el temps–: no llencin per la borda tot el que hem aconseguit els catalans en aquests trenta-cinc anys d'autogovern. No malmetin el llegat de tots els que han precedit en el treball de fer de Catalunya una terra pròspera i justa, on viure en pau, dins d'una Espanya plural i competitiva en el món. Respectin la majoria social de catalans i catalanes que no volen...

La presidenta

Diputat...

Josep Enric Millo i Rocher

...aquest full...

La presidenta

...ha exhaurit el temps.

Josep Enric Millo i Rocher

...de ruta del procés –i acabo, presidenta– que vostès inexorablement volen imposar. Rectifiquin, recuperin el seny que han perdut, acceptin que no hi ha altre camí que el respecte a les normes de la convivència i la defensa de l'interès general. En definitiva, abandonin la via de la confrontació, que no aporta res de positiu a ningú, i apostin decididament per un diàleg realista...

La presidenta

Diputat, ha exhaurit el temps.

Josep Enric Millo i Rocher

...i constructiu, que ens permeti construir entre tots un futur millor per a tots els catalans.

Gràcies.

(Remor de veus.)

La presidenta

Ha exhaurit molt el temps, senyor diputat. A continuació, per a defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la senyora Alicia Romero. Perdó... Sí, Alicia Romero.

Alicia Romero Llano

Bon dia. Gràcies, presidenta. Vicepresident, consellera, diputats i diputades, quantes coses que vull dir, i no sé si tindrè temps i no sé si seré capaç d'endreçar-ho tot, perquè la veritat és que les intervencions de les diputades Senserrich i Reguant m'han suscitat molts comentaris que voldré fer i que voldré emfatitzar. Però, en tot cas, intentaré ser endreçada i seguir l'ordre que m'havia plantejat, i aquí aniré incorporant algunes coses que m'han suggerit les seves intervencions.

Mirin, avui vostès ens presenten un codi tributari que és un text confús, un text desendreçat i un text que *no* persegueix l'objectiu que diuen. Si llegim l'exposició de motius, diuen vostès que l'objectiu del Codi tributari és endreçar les normes tributàries, perquè són complexes, perquè cal actualitzar-se... I fins aquí podríem estar d'acord, és veritat, doncs..., és justament una matèria molt complexa del dret i, per tant, és veritat que caldria endreçar-les perquè fossin molt més entenedores i poder-les aplicar molt millor. Si això fos veritat, ja li ho dic, podríem estar d'acord. Però el que diu l'exposició de

motius i el text que després trobem no tenen res a veure, perquè vostès ni endrecen, ni actualitzen, ni realment plantegen res del que diu l'exposició de motius. El que fan bàsicament és posar uns principis generals del dret tributari, copiats en gran part de la Llei general tributària espanyola, que és qui té la competència sobre el dret tributari, i modificar alguns òrgans que ja existeixen a Catalunya i crear-ne de nous. Modifiquen la..., és a dir, deroguen la Llei de l'agència tributària del 2007, en fan una de nova –després hi entraré– i creen alguns altres òrgans: la Junta de Tributs, el Consell Fiscal, etcètera. Sincerament, per fer això, no calia un codi tributari. No creiem que l'instrument del Codi tributari sigui el més adequat per modificar la Llei 7/2007, de l'agència tributària. Per què no ho han fet modificant la llei? I per què no han creat nous òrgans?

Nosaltres creiem que vostès diuen sense dir, i sobretot una cosa que a vegades és pitjor, que és que diuen el que no escriuen. I aquí és on nosaltres ens voldríem aturar una mica. Ara que està tant de moda aquesta paraula, nosaltres el que creiem, bastant sincerament, és que vostès fan molt postureig amb aquesta proposició de llei que ens presenten Junts pel Sí i la CUP. I dic «postureig» perquè és que vostès han explicat avui aquí coses que no diu aquesta llei, que no les diu. Vostès ho poden interpretar, nosaltres també ho podem interpretar, però no ho diu, ni parla sobre els..., és a dir, no parla sobre res que no tinguem aquí.

En aquests moments, nosaltres tenim uns impostos cedits i uns tributs propis. No diu pas que n'hàgim de tenir uns altres –no diu pas que n'hàgim de tenir uns altres. I vostès han parlat aquí de política fiscal i de la capacitat de recaptar i de gestionar tots els tributs que recaptin a Catalunya. Bé. Escolti'm, això no és el que diu la seva llei. La seva llei no diu això. En tot cas, jo els diria: «Han estat poc valents, poc atrevits.» Suposo que perquè tenien por que el Tribunal Constitucional vingui, una altra vegada, a retallar la seva llei. Però siguin atrevits, si vostès el que volen realment és fer un estat i tenir unes lleis pròpies d'un estat independent, siguin valents. I no ho són en aquesta llei.

Principis generals de dret tributari copiats de la Llei general tributària, i, després, parlen d'uns òrgans que, la gran part, ja existeixen. Per tant, sincerament, he trobat a faltar valentia, no tant de Junts pel Sí, però potser sí de la CUP, perquè jo no veig –no veig– en aquest Codi tributari cap avenç –cap avenç– sobre el que vostès diuen. (*Veus de fons.*) Sí, sí..., cap avenç.

Diuen..., quan parlen de l'agència tributària, deroguen la Llei 7/2007. A mi m'agradaria saber què no els agradava de l'anterior llei, què canvien exactament. Què modifiquen que han de derogar-la i fer-ne una de nova?

Perquè –després hi entraré una mica més– a mi el que em sembla, que el que vostès fan, bàsicament, és: menys control, més dependència del Govern, més recursos; que fins aquí, amb els recursos, hi podríem estar d'acord, però justament el que ens sembla és que, amb aquesta modificació que fan de l'agència tributària, vostès..., o nosaltres perdem control democràtic; és una agència més dependent del Govern i, per tant, en això no podem estar gens d'acord.

De fet, jo, de vostès, em plantejaria una mica el seu model, perquè coincideix molt amb Ciutadans. Jo si fos la CUP em preocuparia que Ciutadans coincidís tant amb el seu model i amb els seus principis. Vaja, jo no hi coincideixo. Si hi coincideix Ciutadans, penso que s'ho haurien de mirar. És un dels elements que més m'ha costat..., que més m'ha sorprès.

Escolti'm, parlen de model tributari. Ho saben, vostès, no?, que qui va plantejar el model tributari a Catalunya van ser unes consultores que va encarregar el Govern Mas, consultores privades, com Deloitte o PricewaterhouseCoopers?, que són aquelles que han ajudat moltes empreses a intentar fer enginyeria fiscal per no pagar els impostos que els toquen? És que són aquestes consultores les que han establert el model tributari de Catalunya, amb els documents. I vostès, si analitzen bé –si ho analitzen bé– el que plantegen en aquesta llei, veuran com es veu clarament –clarament– l'enfocament i l'èmfasi i l'accent d'aquestes consultores. Perquè jo crec que aquesta llei el que fa és privatitzar o obrir la possibilitat a privatitzar alguns serveis de l'agència tributària amb relació a la gestió dels tributs i altres elements que comentaré, però després també, com dic, menys control democràtic, més dependència del Govern, i, per tant, jo, sincerament, crec que hauríem de revisar-ho molt.

De fet, sort que això sí que ho podem tramitar i, per tant, ho podem debatre, podem portar compareixents que parlin sobre com veuen aquesta llei, podem fer esmenes, i esperem que el Govern, doncs, estigui obert a acceptar algunes aportacions.

Sobre el Codi tributari, per anar per pams, els deia: «Copien, vostès, molts articles de la Llei general tributària.» Suposo que, al final, l'Estat no ho fa tot malament, hi ha coses que estan bé i, vostès..., hi han articles que els copien exactament.

Tornen a parlar aquí..., en l'article 1.21 del Codi tributari, parlen sobre les dades de transcendència tributària. Ja ho vam aprovar ahir, però avui ens ho tornen a portar. No sé exactament quina diferència hi ha. M'agradaria que ens ho expliquessin, perquè aquí diuen exactament el mateix sense incorporar els consells comarcals i les diputacions. Diuen, vostès: «Obtindrem dades de tercers amb transcendència tributària.» Però no ho concreten. Ahir vam concretar, vam dir: «Consell comarcal i diputacions.» Bé. Ens agradaria poder entrar una mica més en detall en això, perquè després torna a aparèixer aquest element en el Codi tributari.

Article 1.25 –aquí m'agradaria aturar-m'hi una mica. Crec que aquest és un article perla, d'aquest codi tributari. Agents del sistema tributari; creen una nova figura. Bé. Està bé, nous jaciments de treball, com que tenim molta gent a l'atur, doncs, està molt bé. S'entén per «agent del sistema tributari», diu, «als efectes d'aquest apartat, tota entitat privada o institució sociorepresentativa de sectors o interessos socials, laborals, empresarials o professionals, susceptible de participar a través de la col·laboració amb l'Administració tributària en la gestió i recaptació dels tributs, en la informació i assistència als contribuents i, en general, correcte», ta-ta-ta. És a dir, jo..., si no ho entenc malament, estan vostès obrint la porta a la privatització de la gestió i a la recaptació dels tributs, perquè ho diu aquí, escolti'm: «Entitat privada.» És a dir, resulta que el senyor Salvadó –que el veig aquí a la tribuna– està dient que internalitzarà la gestió de la via executiva que fa l'agència tributària espanyola i els impostos cedits, que en aquests moments gestionen les oficines liquidadores. I resulta que en aquest codi tributari vostè m'obre la porta al fet que entitats privades puguin gestionar i recaptar. *(Veus de fons.)* Escolti, és el que diu aquí. *(Veus de fons.)* Bé, doncs, escoltin, ja m'ho explicaran, espero que en el tràmit ens ho expliquin, perquè això..., en fi. Agents tributaris. Nova figura. Ja ens explicaran exactament per a què ha de servir.

Després creen una altra figura –hem innovat molt en aquesta llei–, que és la figura de la intermediació tributària, i demana una llei per regular-ho, amb un registre oficial d'intermediaris... Bé, ja ens explicarà exactament què és aquesta intermediació, si el servei que facin serà de pagament, si això vol dir que obrim també la intermediació a la privatització. En fi, jo..., aquí obren portes, vostès, que..., tant de bo que no acabin confirmant les nostres sospites. Però, clar, tenint en compte que els orígens i els pares de la criatura són algunes consultores del sector privat, doncs, es fa difícil no pensar en això.

Per tant, tenim molts dubtes sobre que només aquests vint-i-cinc articles del Codi tributari no estiguin obrint porta, per exemple, a la privatització d'alguns serveis sobre la gestió i la recaptació dels tributs a Catalunya.

Agència tributària..., perquè, escolti'm, dic, té vint-i-cinc articles. La Llei general tributària en té 271, és a dir que hem fet una cosa, en fi, molt acuradeta, eh?, molt acotada, no fos cas, suposo, que..., bé, que entrem en massa pugnes amb altres administracions.

Agència Tributària de Catalunya. Vostès, com deia, deroguen la llei. Algunes coses que no ens agraden d'aquesta nova agència tributària que vostès creen, perquè li haig de dir que l'estructura d'estat ja estava creada, es va crear l'any 2007: l'Agència Tributària de Catalunya. I, és veritat, ho ha dit la senyora Reguant, des del 2007 es va aprovar, i hem portat uns anys de no-desplegament d'aquesta llei. Ja sé que hi ha alguns que, com que ja no volen ni l'Estatut o no l'accepten com a norma, doncs, ja no cal desplegar ni l'Estatut ni la Llei de l'agència tributària. Però ja existia i té marge per créixer i té marge per desplegar-se.

Escolti, alguns elements que no ens agraden: menys control democràtic, a nosaltres ens sembla que té aquesta agència tributària. Per què? Doncs, per exemple, desapareix el contracte programa entre l'agència tributària i el Departament d'Hisenda. Bé. Això és control, és seguiment, és avaluació –desapareix el contracte programa.

La relació de llocs de treball l'aprovarà la direcció, i no necessitarà ni l'informe de la Direcció General de Funció Pública; abans el necessitava, no era preceptiu però calia, ara no caldrà.

Proposen, vostès, un règim específic de retribucions variables que ja regularà el Govern pel que fa als codis tributaris. Això ja hi era, a l'anterior llei, però tenint en compte que aquesta proposició ve de la CUP, pensava que això de retribucions variables dependents del Govern, que és bastant arbitrari –ens ho sembla, a nosaltres–, desapareixeria, no desapareix.

Una altra cosa bastant sorprenent. Es permet a l'Agència Tributària de Catalunya –que això tampoc hi era– formalitzar negocis jurídics sobre béns i drets propis. No cal ni informe ni autorització prèvia. Escolti'm, a la majoria de disposicions sobre el règim patrimonial de Catalunya s'exigeix autorització al Govern i, en molts casos, al Parlament per vendre drets. Doncs, ara, l'agència tributària podrà vendre i fer negoci jurídic, eh? Ho diu el seu text, eh?, no m'ho invento –ho diu el seu text.

Direcció sense independència; la direcció de l'agència tributària, perquè l'anomena el Govern. Em sembla que va ser la diputada Reguant que en una comissió demanava que aquesta direcció fos en un concurs obert, l'aprovés el Parlament..., en fi, que fos una mica més consensuada. Veig que no ho ha aconseguit, perquè la nomena el Govern.

Cossos tributaris. En aquesta, el senyor Salvadó ja ho sap, amb els cossos tributaris ja vam tenir molta batalla en la modificació que vam fer el 2015. De fet, hi han un parell d'articles que va suspendre, que va anul·lar el Tribunal Constitucional, i ho tornarà a fer, però no per res, és que resulta que vostès posen uns articles que diuen que per accedir a alguns cossos *només* hi podran accedir *aquells* funcionaris de l'Administració de la Generalitat que faci dos anys que fan funcions similars a l'àmbit tributari. Ah, no m'hi puc presentar jo? No s'hi pot presentar qualsevol persona que no treballi a la Generalitat? Doncs, no; vostès estan dient que no. Escolti, això va contra el principi d'igualtat dels drets dels ciutadans. Què vol dir que només es poden presentar i només poden accedir als cossos aquells que faci dos anys que treballen a l'Administració fent feines similars? Escolti'm, això s'ho han de fer mirar! Si ja no és un tema d'Espanya, de Catalunya, és un tema de la igualtat de drets *als ciutadans*. I vostès això aquí ho repeteixen una altra vegada, sabent que això no ho podrien incorporar, i m'agradaria saber quin és l'objectiu que persegueixen, perquè no l'entendem.

Més coses: la Junta de Tributs de Catalunya. Deia la senyora Senserrich: «Per defensar el dret dels ciutadans, serà un servei gratuït...» Bé. Diu que la junta..., una de les coses que apunta el text i que nosaltres en tenim dubtes és que diu que «la junta sol·licitarà al col·legi i associacions de professionals la designació d'un pèrit per desenvolupar aquesta tasca». Es garanteix que aquest pèrit estigui habilitat per la mateixa agència? Obrim, amb aquest text, una altra vegada, la possibilitat de la privatització? Bé. Nosaltres en tenim alguns dubtes. Espero que en la tramitació se'ns puguin esclarir.

Consell Fiscal de Catalunya. Diu, el text: «És l'òrgan de participació dels professionals de l'assessorament fiscal, a la definició i desplaçament de les bases del sistema fiscal català.» Ai, ai! És a dir que els col·legis professionals, entitats, organismes i associacions d'assessors fiscals seran els que posaran les bases del sistema fiscal català. Visca –visca, visca! Però és que, clar, si després llegim una mica més, resulta que el Consell Fiscal de Catalunya –aquesta figura dels assessors fiscals, tal com s'estableix aquí– ve d'un informe realitzat el 2014, encarregat pel president Mas, que van fer Durán-Sindreu i la seva consultora, i que plantejava..., nous jaciments de treball, aquestes figures dels professionals de l'assessorament fiscal, que acabaran incorporant-se en aquest Consell Fiscal de Catalunya. Jo no sé si han de ser justament aquests els que han de formar-ne part i han de marcar les línies de la fiscalitat de Catalunya, sincerament. Bàsicament perquè és que tenen importants tasques a fer, com, per exemple, avaluar el pla de control de l'Agència Tributària de Catalunya, i, per tant, no sé si són jutge i part i no sé ben bé exactament si això ho tenim massa analitzat.

Després, creen vostès el Registre d'assessors fiscals. Nosaltres diem: «Bé, quines condicions?, quins requisits?, quines capacitats s'hauran de demanar per estar en aquest registre? Si tindrà un cost per a l'Administració? Si tindrà un cost per al contribuent? Perquè, si creem un registre d'assessors fiscals que fan una tasca, l'haurà de pagar el contribuent? O no l'haurà de pagar?, la pagarà l'Administració? Bé. Són coses..., dubtes

que nosaltres tenim; però creiem que tornem a obrir la porta a la privatització. Home, Durán-Sindreu m'imagino, quan va fer l'informe va pensar: «Home, si creem figures que generin llocs de treball, que a nosaltres ens generin negoci, oli en un llum.» Doncs, és el que després vostès han posat negre sobre blanc en aquesta llei. Per tant, sincerament, molts dubtes.

Últim, el director del consell, d'aquest consell fiscal, no el podria triar el Parlament? No podria tenir una altra fórmula d'elecció més imparcial? Doncs, vostès..., sembla que no, el proposa el Govern..., el tria el Govern a proposta del Parlament. És a dir, menys control democràtic, més dependència del Govern.

En fi, sincerament creiem que aquesta llei deixa molt a desitjar. No, no..., persegueix un objectiu que no és el que vostès escriuen aquí, creiem, per poc atreviment, i, a més a més, obren la via a la privatització amb *menys* control democràtic i amb *més* dependència del Govern de torn. Nosaltres no hi podem estar d'acord, bàsicament perquè és pitjor que la que teníem pel que fa a l'agència tributària o al Consell Fiscal o a qualsevol dels òrgans que vostès actualitzen i que ja existien.

Per tant, el nostre vot serà contrari. Si això segueix la tramitació, esperem poder-ne parlar amb calma i tranquil·litat en la ponència de la llei.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputada. Seguidament, per a defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, té la paraula el senyor Albano Fachin.

Albano Dante Fachin Pozzi

Gràcies, presidenta. Bon dia, senyors diputats. Avui arriba al Parlament això que alguns presenten com la segona llei de desconnexió. Imagino que avui al *Telenotícies migdia*, a TV3, la notícia serà: «S'aprova la segona llei de desconnexió», no? I, bé, entenc que estem davant d'una altra peça important dintre d'aquest relat de procés que necessita aquests dies històrics. Avui toca l'aprovació de la segona llei de desconnexió. El que passa: a banda del que digui el telediari, un mira el que ens heu presentat avui i, escolta'm, això de desconnexió, a la lletra, ben bé, tampoc es veu gaire; desenvolupa algunes competències autonòmiques, i sembla que un altre cop, doncs, ens trobem, no?, a la tele fent propaganda i aquí al final el que ens trobem és la realitat.

Bé, això són estratègies de cada un; cada un pot fer la propaganda que vol. Ara, nosaltres aquí el que hem de fer és llegir-nos els documents, llegir-nos les coses i veure què posen els papers. I què posen els papers? Posen, aquests papers de què parlem avui, coses molt interessants i posen coses molt importants que definiran, si això tira endavant, la manera en què viu la gent a Catalunya; coses que segurament, aquestes, no sortiran a TV3 avui perquè, bé, això són notes al peu, però que s'han de dir i s'han de posar sobre la taula, perquè són molt importants. Avui, bé, se'ns presenta aquest Codi tributari, no?, que recull uns codis, uns instruments que farem servir per tal de veure com fem que persones i empreses paguin impostos.

En primer lloc, hi ha un problema, i el problema és que creiem que abans de fer els instruments hem de pensar per a què els farem servir. I aquest debat no s'ha tingut en aquest Parlament. Joestic segur que aquí, que tots som demòcrates, tothom estarà d'acord que qui més té més ha de pagar, però, clar, una cosa és dir-ho i una altra és fer les coses que facin possible que això sigui una realitat. Veiem que, malgrat que no s'ha debatut, després, quan arriba l'hora de la veritat, l'hora de comptar euros i d'aprovar o no aprovar segons què, Junts pel Sí i el Partit Popular estan molt d'acord. Per tant, no tenim debat, però sí que tenim unes majories que ja tenen bastant clar quin model de país, quin model de fiscalitat tenen, i no precisament coincideixen en el model territorial, diguem-ne, no?

Per tant, és lícit preguntar-se: «Bé, i què estem decidint si tramitem o no tramitem avui? De què estem parlant avui? A què se'ns convida a parlar?» Doncs, hem de mirar el paper. I si mirem el paper, bé, podem dir: «Home, aquí hi ha una intenció d'aprofundir en la capacitat de dotar-se d'instruments propis per fer algunes coses.» I nosaltres, en general, Catalunya Sí que es Pot sempre ha defensat i sempre estarem disposats a aprofundir en mesures que permetin que la gent a Catalunya pugui treballar per solucionar

de la millor manera possible els reptes que té. I això per nosaltres és la sobirania que hem vingut a defensar en aquest Parlament.

I mirem la lletra del que se'ns presenta avui, i hi han coses, bé, no? –aprofundir en l'agència tributària, la creació de la Junta de Tributs, el Consell d'Estudis Tributaris...–, coses que podem debatre –podem debatre–; en algunes estarem, en alguns detalls, més d'acord o menys, poden ser útils; discutim, parlem; no hi ha problema.

Ara, és que aquest Codi tributari que ens presenten Junts pel Sí i la CUP té un problema molt greu –molt greu–, té un cavall de Troia enorme, que és aquest consell fiscal, un consell fiscal que al final, o sigui, la mínima espurna de sobirania que pugui tenir darrere aquesta idea, doncs, queda totalment ensorrada, perquè li podeu dir «lleï de desconexió», li podeu dir «estructura d'estat», li podeu dir com vulgueu, però el consell fiscal, al final, no és res més que fer una hisenda als serveis de les grans corporacions que no volen pagar impostos (*alguns aplaudiments*), i això cal dir-ho clar.

I jo sé i estic convençut que el que queda d'Esquerra Republicana en aquest Parlament i la gent de la CUP està d'acord amb mi; ho sap; ho sap perfectament, que això és una trampa, que això és un cavall de Troia, i ho sap perquè és massa obvi, és massa obvi per la lletra i és massa obvi per qui ho escriu. Cap persona, cap persona d'aquest Parlament que es pugui presentar com a sobiranista pot consentir una cosa com el consell fiscal que impregna tota la llei. No és un detall, que ja ho discutirem, és la base, és la gran base, el gran canvi que se'ns proposa. Això, això que ens porteu aquí significa, al final, ja ho ha dit algú abans, posar les polítiques fiscals, que són unes de les bases de la democràcia, de la sobirania d'un país, en mans de les corporacions. I si d'alguna cosa desconnecta aquesta llei és de la capacitat d'aquest Parlament de fer política, de fer política fiscal, d'això sí que desconnecta: és la desconexió de la capacitat democràtica de decidir com volem recaptar els impostos, com volem redistribuir la riquesa; això sí que és una llei de desconexió.

I és normal, avui ens ho presenten Junts pel Sí i la CUP, però sabem que això que ens ha arribat aquí és això que va encarregar el senyor Artur Mas, aquell senyor que va dir: «Fem una hisenda per a la Catalunya independent. Com la fem? Anem a la Diagonal, on està la seu de PricewaterhouseCoopers. Anem allà, a la Diagonal, on també està KPMG, Deloitte...» Oh, això està publicat; ho va dir: «Aquests són els meus experts.» Els experts són aquesta gent que treballa, que el seu negoci és intentar, pels mitjans que sigui, moltes vegades fora de la llei, en alguns països, ho hem vist..., doncs, a aquesta gent li diem: «Escolta'm, com ho podem fer, això?»

Bé, nosaltres entenem, i crec que s'entén arreu del món, que en algun moment l'Administració, que és la que ha de recaptar els diners, i la ciutadania, el sector privat o..., doncs, s'han de trobar, i certament s'han de crear mecanismes perquè aquesta trobada ens ajudi a fer el millor possible aquest fet de recaptar. Nosaltres no estem en contra d'això; ara, posar aquesta gent, que té com a principal objectiu intentar pagar la menor quantitat d'impostos, a dir-nos com hem de fer per recaptar els impostos..., escolta, això ho entén qualsevol; això sí que cap en un telediari de TV3, encara que siguin quinze segons. Estem posant que ens diguin com hem de recaptar els impostos aquells que no volen pagar impostos (*aplaudiments*), i això és una realitat.

Ens dieu –ens dieu–: «No, no...» Perquè jo... La diputada Senserrich riu i segurament quan surti dirà: «No, però vostès, no ho sé, deuen ser molt rars, això ho fan a Suècia, això ho fan a Austràlia, és supermodern.» Anem per parts. A Suècia ho fan..., no fan això, però, bé, vostè diu: «No, ho fan a Suècia.» El que passa és que no vivim a Suècia, el que passa és que vivim a la Catalunya de Garrigues Walker; el que passa és que vivim a la Catalunya dels Carceller. Els coneixeu? Aquells d'Estrella Damm, que quan els enxampen evadint impostos a escala industrial en comptes de sortir i demanar perdó a la societat posen anuncis d'Estrella –molt macos– a TV3. No vivim a Suècia, vivim a aquesta Catalunya.

Ens diu: «No, no; és que això és la modernitat.» De fet, als companys de Ciutadans els agrada, els ha encantat; diu: «Ens podríem entendre.» I tant que es podrien entendre, si al final esteu parlant del mateix! (*Veus de fons.*) No us agrada..., bé, és que no, que si Espanya, que si la desconexió... Però quan arriba el moment de parlar de calés esteu d'acord. Aquí és la modernitat. I, clar, quan dius «modernitat», dius: «Ostres, aquests es deuen haver inventat alguna cosa nova que és supermoderna, que ho fan a Suècia, o

a Austràlia, o a no sé on.» Però atenció, eh?, amb aquesta modernitat, perquè tampoc és tan moderna. A Anglaterra, al Regne Unit, això fa molts anys que funciona, i sabem quins resultats ha tingut, eh?, aquesta modernitat, perquè...

Hi ha un llibre, que el tinc aquí –l'èstima que no hi ha en Junqueras, però després li ho dieu–, que es diu *The Establishment*, i al capítol VI..., el capítol VI es diu «Magnats i defraudadors fiscals»; ja veieu aquí el dibuixet, és d'un..., deu ser un defraudador fiscal o un assessor de la Generalitat, no ho sé. Doncs, en aquest capítol... Jo li regalaria el llibre a Junqueras o a Senserrich, però no el puc regalar perquè el tinc subratllat. Per exemple, tinc subratllada la part on s'explica com aquests consells fiscals van al Regne Unit a ajudar que Vodafone, que havia de pagar 6.000 milions de lliures, només n'acabés pagant 1.200. Clar, això és reduir el *tax gap*? Hi està perfectament explicat, i us demano que..., poder podem convidar l'Owen Jones, si això tira endavant, i que ens expliqui com els treballadors de la hisenda del Regne Unit veien amb astorament com el seu sistema s'havia convertit en un *coladero* en nom de la modernitat. I aquesta és la realitat.

Ahir el president Puigdemont parlava que bé, que això del frau fiscal era un problema d'Espanya, que no era un problema de Catalunya. Tenim un problema amb el president, si és capaç de dir això, perquè o no llegeix, o no està informat, o directament diu el primer que li passa pel cap.

Deia abans –deia abans–, avui ho hem vist, el Partit Popular i Ciutadans es porten les mans al cap dient: «Oh, és que voleu desconnectar! Quin perill!», però en cap moment han posat en qüestió allò que ens preocupa a nosaltres, per exemple, aquesta modernitat *business-friendly* que ens proposeu. I, clar, es podria donar la paradoxa que aquí Ciutadans i el PP votin en contra que això es tramiti, però que un cop es tramiti comencin a entendre's amb Junts pel Sí per tirar endavant aquestes coses que nosaltres estem denunciant, aquestes coses que nosaltres farem tot el possible per frenar.

I per això nosaltres hem plantejat aquesta esmena a la totalitat, no perquè sigui la desconnexió, perquè no ho és; hem plantejat aquesta esmena a la totalitat perquè no hem vingut al Parlament de Catalunya a obrir les portes a Price Waterhouse, a KPMG, a Deloitte i a tots els entramats que tenen com a objectiu aprofundir en un sistema fiscal injust on els treballadors segueixen pagant i les grans empreses, cada dia, es colen més pel nostre sistema. No hem vingut per això, i per això presentem aquesta esmena a la totalitat. Si durant el tràmit veiem el que crec que serà inevitable, doncs, ens posicionarem. Quan Junts pel Sí, un cop passat el perill de desconnexió, posi aquestes coses sobre la taula i es trobi amb Ciutadans i amb el Partit Popular, doncs, sortirà i dirà: «Ho veieu? Teníem raó.» De moment, nosaltres diem «no» a obrir les portes als que volen un sistema fiscal més injust.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. A continuació, per a fixar el posicionament i el torn en contra, té la paraula la senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé, jo els entenc, eh?; com construir relats així, a pedaços, amb coses que podem compartir però que les magnifiquem absolutament. Jo hi ha algunes frases que m'agradaria recordar, perquè hi ha transcripcions de comissions, i algú, un dia, criticant que s'hagués entrat per la porta del darrere, va dir: «Ens podem trobar amb un codi tributari de Catalunya bloquejat que té coses positives»; va dir «que té coses positives». I, clar, el portaveu del seu grup parlamentari ni les ha mencionat. Llavors, hem construït un relat a partir del que s'havia justificat. Hi ha una part del que s'ha dit que saben perfectament que nosaltres la compartim. Poden fer-ne tota la sang del món que vulguin, però per això hi ha un tràmit parlamentari per debatre i perquè totes intentem aportar-hi, també, el millor de tothom, perquè en el fons saben que haurien pogut contribuir a redactar això i no van voler. Per tant, a partir d'aquí anem fent.

I també alguns incisos. No, no tenim por; nosaltres sí que hem dit que això té a veure d'alguna manera i està relacionat amb la Resolució 1/XI –sí, cap problema–, malgrat que el que hi ha ara mateix sobre la taula desenvolupa unes competències que ja tenim

ara. Sí, ho assumim i ho sabem. És la primera part, ja en vindran més, no passa res... No, no tenim por, senyora Romero, que vostè ha parlat de si teníem por; no en tenim.

I, és clar, es parla de..., o sigui, s'han afirmat perquè, és clar, es veu que ara tothom és el gran valedor i tothom treballa en contra de les privatitzacions; sorprèn, de grups parlamentaris que durant anys han treballat en això també. Si hi ha el risc, treballem per evitar-lo, però si no estem aprovant res definitivament aquí encara, per tant, treballem-ho. Estem disposadíssims a treballar-ho i a millorar tot allò que sigui necessari per evitar algunes de les coses que s'han dit. Però que certa gent utilitzi els mateixos arguments que ja van utilitzar el mes de juliol amb l'Agència de Protecció Social de Catalunya, que ara ho utilitzin per a això... Ja ho sé, ho utilitzaran sistemàticament, però ja els vam dir el mes de juliol que amb l'Agència Catalana de Protecció Social no hi havia res d'això, i ara potser en algunes coses podem treballar-ho millor per evitar tot això, evidentment. Però no per això facin la demagògia a què s'ha arribat aquí, que s'ha arribat a fer, ni intentin vestir-ho tot d'alguna cosa que no és. El problema aquí és que la majoria de grups parlamentaris aquí no han volgut i no volen donar suport a aquesta llei; perfecte. No ho volen per altres motius; perfecte. Però esperem que a partir de demà puguem treballar-ho.

I que algú parli de «postureig» venint d'on ve, home. I que algú que estava disposat a governar l'Estat espanyol amb el suport de Ciutadans ens digui que ens hem de preocupar perquè, per un cop a la vida, en alguna cosa coincidim –i no massa– amb el senyor Espinosa, home. Crec que tampoc cal, segons quines lliçons; que certament la política fiscal de Ciutadans no ens agrada a la CUP, cert. Bé, doncs, ja veurem si aquesta coincidència d'avui és real o no; que jo crec que no ho és, però que aquí ha semblat això, però tampoc se'ns... O sigui, tampoc s'intenti vestir de certes coses.

I, finalment, el senyor Espinosa ha parlat que estem obsessionats amb les lleis de desconexió i no a millorar les condicions de la ciutadania. És que, sap?, la manera de millorar les condicions de la ciutadania és amb la ruptura amb el règim del 78 i amb l'Estat espanyol. Aquesta és l'única manera possible. Ruptura amb el règim del 78, construcció de república catalana a partir d'un procés constituent, participatiu, on tot això que deia el senyor Albano, que no hem pogut parlar –no és cert que no ho hem pogut parlar; hi ha qui no ha volgut parlar–, però que ho parlem en el procés constituent.

Amb això ho deixo, perquè, com que en la sol·licitud de pacte que ha fet el senyor de Ciutadans no ens hi hem sentit interpel·lats, perquè a Madrid no hi anem a fer res, doncs, espero que algú altre li contesti això.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. A continuació té la paraula la senyora Maria Senserrich, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Maria Senserrich i Guitart

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, membres del Govern que ens acompanyen, secretari d'Hisenda, Lluís Salvadó, i tot el seu equip que han escoltat atentament, m'imagino, totes les intervencions que hi ha hagut. Estic contenta per una cosa, eh?, s'ho han llegit amb profunditat. Això està bé. Han tingut uns deures d'estiu entretinguts i s'ho han llegit amb profunditat, i sí que hi ha coses que segurament hi coincidim, d'altres que no. I avui ens vénen amb uns quants dubtes que tenen, però que ja els anticipo que això és un debat a la totalitat, iniciem un tràmit, ara és quan començarà la feina, diguem-ne, dins de comissió o ponències, però sí que és cert, i reafirmar el que ha dit la diputada Reguant, és que era una ponència oberta a tots els grups. Vostès van decidir ser-hi o no ser-hi. Nosaltres els ho vam oferir unes quantes vegades i, en tot cas, haurien pogut treballar amb nosaltres. Però no passa res, encara hi som a temps i hi treballarem. Nosaltres, com els han dit en la intervenció inicial, estem oberts a millores, a propostes, perquè sabem que tot és millorable, perquè al final ningú té la veritat absoluta de les coses.

Ciutadans, vostès han dit que fer-ho en proposició de llei els sembla fer-ho d'aquesta manera que no és correcta. És un dret dels diputats i diputades –com el té vostè també el tinc jo– de presentar proposicions de llei. Tinc el mateix dret, doni suport al Govern

o no. Per tant, això, crec que no m'ho pot discutir respecte..., la nostra feina és la mateixa, en aquest sentit, i ara, quan s'obre el procés, podem parlar, podem debatre i millorar aquelles coses que cregui que són millorables. Per tant, hi estan convidats també, en aquest procés que ara obrim.

I quan vostès ens diuen que volen modificar aquesta llei espanyola, de l'agència tributària espanyola, miri, donant suport a un govern del Partit Popular, que fa un canvi de joc a l'impost de societats a mitja partida, doncs (*alguns aplaudiments*), mirin, que crec que no se'n sortiran –no se'n sortiran. Perquè això és fer trampes i nosaltres volem una agència i un model i un govern que no faci trampes. Per tant, em sap molt greu, però tenen molta feina a fer; jo vinc d'un partit polític que molts anys ho ha intentat, no se n'ha sortit, per això som on som, per això volem la independència.

Miri, al Partit Popular; li ho repeteixo, senyor Millo: l'Estat espanyol és qui ha renunciat a ser l'Estat dels catalans. Em sap greu. I nosaltres sí –i ho he afirmat en el meu discurs i no me n'amago– posem els fonaments d'una estructura d'estat, no he amagat cap frase ni he dit res que no hagi de dir. Potser ho he dit d'una manera correcta i cordial? Bé, gràcies; però ho he dit clarament i solemnement en aquesta cambra. I aquests avisos que ens ha fet de tribunals constitucionals i..., bé, demà és divendres –si no recordo malament–, bé, els *black Fridays* ja ens els treballarem en el Consell de Ministres, ja veurem que ens diuen demà o la setmana que ve, però no pateixi que no tenim por. Nosaltres hem fet la nostra feina obeint a les urnes del dia 27 de setembre del 2015.

I Catalunya Sí que es Pot..., perdoni, els Socialistes, que tinc tot un garbuix de coses, disculpin, i no em vull deixar ningú. Estigui tranquil·la, senyora Romero; parlarem, debatrem, veig que s'ho ha estudiat molt bé, cosa que li agraeixo, igual que als altres diputats. Estigui tranquil·la, perquè nosaltres estem fent la nostra feina, estem disposats a treballar. No posi en dubte el format codi, això sí que em sap greu, que ho posi en dubte; perquè precisament el que volem és fer endreça; no com la legislació espanyola, que trobes que la creació de l'*agència tributaria* està en la Llei de pressupostos de l'any 91, a l'article 103, i després busques la Llei general tributària, però busques una modificació; és a dir, és un garbuix que, Mare de Déu santíssima, que no és pròxim als ciutadans. I nosaltres volem una agència que sigui pròxima als ciutadans, un model que sigui pròxim als ciutadans i això no ho permet; per això, format codi. Com el Codi civil, que ja el coneixem aquí, a Catalunya; no fem cap invenció ni cap cosa estranya. Simplement posem ordre a la situació.

I mirin, el Consell Fiscal –perquè tinc poc temps i ha suscitat molts dubtes–, quan diuen que aquí hi haurà les *big four*, per definir-ho d'alguna manera, eh?, *big four*. El ple, qui formarà el Ple? Referent al que vostès diuen privats, o privatitzats. Quatre vocals –article 3.8– al Ple del Consell Fiscal –a l'apartat *e*–; quatre vocals amb dedicació exclusiva a l'àmbit..., ah, no, perdonin –perdonin–, el *d*: «Sis vocals en representació dels col·legis professionals, entitats, associacions o col·lectius designats per aquells que d'acord al que s'estableixi reglamentàriament, siguin més representatives als assessors fiscals que exerceixen les seves funcions a Catalunya.» Col·legi d'Economistes, els sona? Gestors administratius, els sona? Són representatius? No? Ens referim a això. No tinguin dubtes, ens referim a això. I aquí no legislaran; faran informes per al Parlament, perquè nosaltres, els diputats, també tinguem dades, contacte amb el sector; perquè el que no podem obviar és que pràcticament més del 80 per cent de la població fa servir un administrador o un gestor o un auditor o el que sigui per fer la seva declaració de la renda. Perquè, al final, també fan un servei i hem de tenir contacte amb aquestes persones.

Per tant, no venguin dubtes on no n'hi ha i, en tot cas, durant el debat parlamentari els esvairam, els parlarem, els comentarem i estem oberts a qualsevol diàleg i debat. I això és el que farem; treballar, treballar, treballar per aquesta estructura d'estat tan fonamental.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, diputada.

Acabat el debat, procedirem a la votació.

Estem cridant a votació. (*Alicia Romero Llano demana per parlar.*) Senyora Romero, per què em demana la paraula?

Alícia Romero Llano

Molt breu, presidenta. Senyora Senserrich, que sap que li tinc respecte i afecte, aquest Codi tributari, aquesta proposició de llei no ve de la ponència conjunta que vostès van fer; no ve d'aquí. I, escolti'm, si només cal mirar el número de registre per veure-ho; no ve d'aquí, igual que no venia de la ponència conjunta l'agència per la protecció social. I a més, la nostra portaveu va demanar en una comissió que el lletrat es pronunciés al respecte i va confirmar el que nosaltres diem, que no ve de la ponència conjunta. Una cosa.

Dues: escolti'm, és una esmena a la totalitat, i nosaltres presentem els nostres arguments per defensar aquesta esmena a la totalitat. El model que vostès presenten d'agència tributària no és el que defensem nosaltres i per això l'esmenem. El Consell Fiscal. Nosaltres el que diem és que si hi ha sis vocals que vénen dels col·legis professionals, per què els han de triar ells? No els podríem, com a mínim, donar el vistiplau des del Parlament, igual que triem des del Parlament els quatre que vénen del món acadèmic? Per què els del món acadèmic vénen a aprovar-se aquí i no els del món professional? És el que diem.

I per acabar, al Grup Parlamentari de la CUP, jo entenc que vostès estiguin incòmodes, perquè han triat un aliat amb qui comparteixen molt poques coses en matèria fiscal. A mi el que m'agradaria –no els ho puc demanar, evidentment– és que el procés no s'ho emportés tot i no s'emportés la possibilitat de canviar la política fiscal i el sistema fiscal d'aquest país.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Senyor Coscubiela, per què em demana la paraula?

Joan Coscubiela Conesa

Per fer ús de l'article 85, que..., amb relació a al·lusions personals i al nostre grup que no responen a la veritat.

La presidenta

Al·lusions personals? Jo no n'he sentit cap, senyor Coscubiela.

Joan Coscubiela Conesa

Sí, sí. Si vol li ho explico.

La presidenta

A vostè l'han alludit personalment?

Joan Coscubiela Conesa

Han plantejat contradiccions entre un servidor i el senyor Albano, que vull aclarir.

La presidenta

Bé, les contradiccions, que les conteste el senyor Fachin, que és qui ha intervingut, i les al·lusions, si fossin personals, vostè les podria contestar.

Joan Coscubiela Conesa

Article 85 del Reglament, senyora presidenta. M'he posat d'acord amb el senyor Albano Fachin, que és el meu company, lògicament, per ser jo el que ho digui. Si vostè no té cap inconvenient a respectar l'article 85, ho faig.

La presidenta

D'acord. Si s'ha posat d'acord amb el seu company i d'acord amb el Reglament, sí que ho pot fer. S'ha de posar d'acord.

Joan Coscubiela Conesa

Gràcies per organitzar-nos el grup.

La presidenta

Sempre que puc ajudo, diputat.

(Rialles.)

Joan Coscubiela Conesa

S'agraeix moltíssim, senyora presidenta; no ho dubtem. A veure... No; vull aclarir una cosa: amb la companya Eulàlia Reguant, que ens uneixen moltes coses, i especialment, jo crec, una coincidència important sobre quina és la fiscalitat que ha de regir aquest país, avui ha intentat plantejar un problema de contradiccions en el nostre grup citant una intervenció meva a la Comissió d'Economia.

I a més, ha intentat fer-me entrar en contradicció amb la intervenció, avui, del nostre portaveu, el company Albano Fachin, i li ha fet dir al senyor, al nostre company Albano, que ell no ha destacat cap dels aspectes positius que té aquesta llei. I això no és veritat, que tothom ha escoltat que, amb relació al desenvolupament de l'agència tributària, i especialment amb relació a l'institut, nosaltres hi estem d'acord.

Per tant, vull deixar-ho ben clar, això. I sobretot dir una cosa: un pot esmenar les lleis que aprova un govern; el que és més difícil és que no es faci càrrec de les lleis que un presenta; llevat que no les hagin redactat ells, sinó que les hagin redactat uns altres sota l'orientació de Pricewaterhouse i Deloitte. Ho sento, però algú us ho havia de dir.

(Remor de veus i alguns aplaudiments.)

La presidenta

Senyor Millo, per què em demana la paraula?

Josep Enric Millo i Rocher

Per contradiccions, senyor presidenta. Breu...

La presidenta

Endavant.

Josep Enric Millo i Rocher

Sí. Amb relació a una afirmació que ha fet la diputada Senserrich, amb relació a la meva intervenció, on ella em deia que no, que no estaven amagant res, que havien dit les coses pel seu nom, no? I jo només vull dir el següent: aquest text que avui hem debatut i que ara votem no arriba a aquesta cambra *ni* com a projecte de llei del Govern, malgrat que és la seva voluntat, *ni* com a proposició de llei de la ponència conjunta, perquè no és així el que consta en el Registre, sinó que arriba com a proposició de llei de dos grups. És a dir, amagant l'autèntica voluntat que hi ha al darrere, que és evitar la legislació i evitar el Tribunal Constitucional. Això es diu «fer trapes i enganyar la gent».

(El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda demana per parlar.)

La presidenta

Vicepresident...

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda
(Oriol Junqueras i Vies)

Per al·lusions, si pot ser. Sí? Hi han hagut diverses...

La presidenta

Pot ser.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Sí? Seré molt breu.

La presidenta

Sí, endavant.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Hi han hagut diverses al·lusions de diversos portaveus de grups parlamentaris. Em perdonaran, però, que només em refereixi a *un* dels portaveus; només a un, que és el senyor Millo; agrair-li molt sincerament que ens hagi dedicat qualificatius com «intelligents», «hàbils», «bona feina»... No hi estem acostumats i avui que ho ha fet li ho vull agrair sincerament.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Senyora Reguant, per què em demana la paraula?

Eulàlia Reguant i Cura

Per allusions.

La presidenta

Endavant.

Eulàlia Reguant i Cura

Miri, senyor Coscubiela, la humilitat és una virtut i un mèrit. I, per tant, assumir que les coses amb més gent i amb més debat es poden millorar, crec que és un mèrit i no és cap atac. Per tant, no es preocupi, el paternalisme no cal que el gastis amb nosaltres, ni amb mi tampoc.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Senyor Millo, per què em demana la paraula?

Enric Millo i Rocher

Sí, com el Reglament estableix, la intervenció d'un membre del Govern obre torn. I, per tant, amb relació a les amables paraules que m'ha dedicat el vicepresident del Govern, efectivament, només dir-li que «intelligent», «hàbil» i «la feina ben feta» són tots elements que tenen un denominador comú, que és que per fer trampa se n'ha de saber. I això és el que fa el Govern de la Generalitat avui.

(Remor de veus i alguns aplaudiments.)

La presidenta

D'acord. Procedim ara a la votació.

Comença la votació.

L'esmena a la totalitat ha quedat rebutjada per 60 vots a favor i 69 en contra. *(Alguns aplaudiments.)* I, atès que ha quedat rebutjada, la Proposició de llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya, continua la seva tramitació.

(Aplaudiments.)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'audiència i la pluralitat de la programació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

302-00072/11

El dissetè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'audiència i la pluralitat de la programació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Per a exposar-la té la paraula el senyor David Pérez.

(Remor de veus.) Si us plau, els demano que surtin de pressa i en silenci per poder continuar amb la sessió. *(Pausa.)*

David Pérez Ibáñez

Doncs, moltes gràcies, senyora presidenta. *(Persisteix la remor de veus.)* Senyores i senyors diputats, conseller, consellera, tornem-hi...

La presidenta

Si us plau –si us plau–, un moment, diputat. Els agrairia que guardessin silenci. *(Pausa.)* Quan vulgui.

David Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Vam presentar aquesta moció en funció de les qüestions que vam plantejar l'altre dia en el debat que vam fer en aquest mateix Parlament. I en aquest sentit el primer que volia agrair és l'esforç que han fet els companys: l'Esperanza García, del Partit Popular, des del primer moment atenta al contingut de la moció i al seu desenvolupament; l'Albert Botran, que ha presentat esmenes, jo diria, amb tota la lògica del món –és a dir, quan analitzem la pluralitat veiem tota la pluralitat de tots els canals de televisió–; el Fernando de Páramo, amb qui també estem mantenint

un treball molt important; amb el Jordi i amb el Sergi Sabrià, i amb la Jéssica Albiach i amb la Marta Rovira, que, el que hem intentat en tot moment (*veus de fons*) –Marta Ribas, perdó– és mirar d'arribar a un acord de mínims i, per tant, fer mocions que puguin complaure a tothom. No sé si me n'he sortit al cent per cent, crec que no, però bé, en qualsevol cas, l'esforç l'hem fet, i crec que val la pena el resultat final, de moltes transaccions, de molts acords, de molts passadissos, però val la pena.

Perquè, mireu, en aquest moment, en el tema del contracte programa, malgrat que el conseller Homs va dir que això en una setmana ja estava, el més calent està a l'aigüera. I l'altre dia vam fer un debat a la comissió parlamentària, i la presidenta de la corporació va dir que, bé, que això no anava amb ella, que en això el Govern i el Parlament ja es posaran d'acord. Nosaltres exigim, d'una vegada, el compliment d'aquest contracte programa, perquè el pressupost de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, en aquest moment, és un pressupost que hauria de ser més gran. I, per tant, aquest contracte programa el que faria seria, d'una vegada per totes, donar una estabilitat financera i donar una estabilitat als treballadors de la corporació catalana. El que està passant en aquest moment és que dia sí, dia també, des de la corporació catalana hem d'anar al Govern a demanar més diners. I això què representa? Una dependència total i absoluta dels nostres mitjans audiovisuals del Govern.

Vam parlar de pluralisme, i per fi, jo crec, d'una vegada per totes, que superem el debat que nosaltres som plurals perquè som líders, com ha repetit reiteradament la consellera Munté en aquest Parlament, com han repetit reiteradament els membres de la direcció de la corporació catalana. No tenen res a veure pluralisme i audiències –no tenen res a veure. I el més important el tenim ara. És a dir, ara Telecinco ha estat durant uns mesos líder d'audiència. És la televisió més plural, segons el seu criteri? No, en absolut. Però vostè no pot dir permanentment que pluralitat i audiència van de la mà, perquè no és veritat. En el tema de la audiència hi han d'altres elements que hi intervenen, per exemple el futbol. I el que nosaltres diem és que si volem guanyar audiència, com estem fent en aquest moment, sí que és veritat que valdria la pena que siguéssim una miqueta més plurals.

I el tercer element –i és en aquest sentit que va també la moció– és tot el tema d'activitat legislativa. Nosaltres fem una proposta en aquest sentit, quant al contracte programa, en el sentit d'incorporar les esmenes que han fet tant Junts pel Sí com Catalunya Sí que es Pot, i que en el fons el que demanem és, d'acord amb els pressupostos del 2017, intentar acabar finalment amb la redacció d'aquest contracte programa, que hauria de liderar la presidenta de la corporació catalana, abans que acabi l'any 2016, com proposava l'esmena de Catalunya Sí que es Pot.

Quant a pluralitat, nosaltres parlem que val la pena, però per fi sí que arribem a un acord entre tots els grups parlamentaris que fa falta pluralitat de veus, fa falta pluralitat de dones. I fa falta també establir-ho, començar a obrir un debat sobre la incorporació de nous mecanismes de pluralitat, com planteja l'esmena de Junts pel Sí, per precisament analitzar-la.

I per últim, en el tema de l'activitat legislativa, hem arribat a un acord, que efectivament no és unànime, però sí que podria ser-ho finalment, de crear un debat parlamentari a través d'una ponència conjunta de les tres lleis que en aquest moment estan vives, amb un determinat calendari, que seria el que proposa la nostra consciència crítica en tots aquests temes, que són la Jéssica i la Marta, de calendaritzar això en el primer semestre de l'any que ve.

Crec que tot això ho podem fer, crec que tot això és possible.

I finalment agraeixo l'esforç, per tant, de tots els portaveus en aquests temes, i també l'esforç dels serveis tècnics del Parlament, que ens han ajudat a col·locar algunes esmenes tècniques en aquest text.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. A continuació, per a defensar l'esmena presentada en nom de Ciutadans, té la paraula el senyor Fernando de Páramo.

Fernando de Páramo Gómez

Bé; gràcies, senyora presidenta. Los medios de comunicación públicos de Cataluña –lo decía antes el compañero David Pérez– están cosechando los peores resultados de audiencia de la historia, y eso es algo que nos duele, nos duele porque queremos tener los mejores medios públicos de España. Hay muchísimos ejemplos de situaciones que empiezan a ser ya embarazosas: cambiar la bandera de nuestros deportistas olímpicos; personajes que pertenecen a la ANC en series de ficción de TV3; borrar abdominales de futbolistas; corregir faltas de ortografía de tuits del *president* Puigdemont; que el presidente de la Generalitat salga el doble de veces en el mes de mayo que todos los líderes de la oposición juntos; que el señor Otegui haya salido el mismo número de veces que la señora Inés Arrimadas.

Y luego ya una cuestión que es sangrante, y es que ustedes no emitieran el debate que se llevó a cabo en las últimas elecciones generales. Y digo «sangrante» porque lo más grave no es que no se emitiese el debate –por cierto, récord de audiencia en Cataluña–, sino que lo más grave fue que o usted, señora Munté, o la señora Llorach mintieron, una de las dos mintió. Porque la señora Llorach nos dijo que no lo habían emitido porque ya se emitía en otras cadenas, como si la Fórmula 1 o el fútbol no se emitiesen también en otras cadenas como en TV3; pero, en fin, ese fue su argumento. Y después usted nos dijo que no se emitía porque no había partidos catalanes representados, como si el señor Albert Rivera fuese chino o austrohúngaro y no participase en ese debate representando a un partido de origen catalán; por cierto, el que más diputados tiene en el Congreso de los Diputados.

Y nos preocupa que nos engañen, porque, que ustedes engañen como engañan cada día a la sociedad catalana con esos debates, diciendo que la pluralidad existe en Cataluña..., nos preocupa que además nos engañen en sede parlamentaria. Y usted también puso la excusa diciendo que no estaba contemplado en el *planning* de campaña, que por eso no se emitió el debate. Pero es que no estaba contemplado en el *planning* de campaña de ninguna cadena, porque, como usted sabe, el debate se decidió con la campaña empezada; se lo puedo decir yo en primera persona, que estuve negociando con el señor Moragas, con la señora Montero y con el señor Óscar López, el debate en la Academia de Televisión con el periodista Campo Vidal, y eso se produjo con la campaña ya empezada. Por tanto, la excusa de que no estaba previsto en TV3 que se emitiese el debate es falsa.

Por tanto, quiero aprovechar esta moción también para dejar claro que..., y espero que usted rectifique y aclare por qué mintió. O usted o la señora Llorach, una de las dos miente.

Pero por cuestiones como estas es muy importante que se hagan debates de pluralidad, porque estamos viendo por esa serie de ejemplos –le he sacado los más cómicos, pero que a la vez son lamentables–..., que vivimos cada día en los medios de comunicación de Cataluña. Ustedes quieren –lo hemos visto estos días– su hacienda propia, ustedes quieren también sus jueces y ahora también quieren sus medios de comunicación. Nosotros no se lo vamos a permitir, desde la oposición.

Y respecto al contenido de la moción, bien, votaremos a favor del contenido de la moción, y felicitar también al diputado David Pérez por el trabajo que ha hecho, que ha sido duro, intentando negociar y transaccionar con todos los grupos. Hay dos puntos, en concreto, con los que va a ser muy difícil que podamos llegar a un acuerdo y votaremos que no, que son los puntos 2 y 3, porque hablan de que tenemos que..., utiliza el gerundio, y, cuando uno utiliza el gerundio en cuestiones en las que no se está haciendo, nosotros tendremos que votar en contra. Es decir, cuando uno utiliza «seguir realizando» quiere decir que se está realizando y que hay que seguir haciéndolo, y cuando uno utiliza «seguir pretendiendo» quiere decir que se está pretendiendo. Y nosotros creemos que no, que la pluralidad no se está haciendo en Cataluña, y, por tanto, no podremos votar a favor de esos dos puntos. Que sí estábamos a favor del contenido inicial de la moción, pero con la enmienda del señor Cuminal y de su grupo no podemos estar de acuerdo, porque creemos que la pluralidad en Cataluña no se está defendiendo. Y, por tanto, yo pediría también al PSC una reflexión en ese sentido, porque creemos que..., estamos de acuerdo en muchos temas, sobre todo en temas de la «corpo», y que en ese, pues, estoy seguro de que podremos estarlo también en el futuro.

Después hay otro aspecto, el punto 7.b, en el que nosotros sí estamos de acuerdo en que se debata en una ponencia conjunta, pero no estamos de acuerdo en que se unifiquen esas modificaciones de ley, que, como saben, están pendientes. Por cierto, pendiente la modificación de ley de Ciudadanos respecto a la corporación, que esperemos que cuanto antes podamos tirarla adelante, porque saben que van con retraso en muchos temas, como por ejemplo la renovación de cargos, que es un tema muy importante, que ya sé que a ustedes no les gusta, porque supone perder algunos de sus cargos en la corporación, pero que muchos trabajadores así nos lo manifiestan y que este grupo parlamentario también lo defiende.

Por tanto, como le digo, aunque ustedes estén permanentemente obsesionados en hacer propias estructuras de Cataluña, no le vamos a permitir que los medios que son públicos, que son de todos, que pagamos todos los catalanes, y donde todos nos queremos sentir representados, acaben también siendo sus medios de comunicación y no los medios de comunicación de todos los catalanes.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, té la paraula la senyora Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Bé, bon dia a tothom. El primer que volem fer és agrair al diputat David Pérez la presentació d'aquesta moció, que ens sembla molt completa i que a més creiem que complementa molt bé la proposta de resolució que vam aprovar per unanimitat, que era de Catalunya Sí que es Pot, la setmana passada, fa quinze dies, al Ple de política general. Per tant, jo crec que és un bon *pack*, la moció, per un costat, i la proposta de resolució, per l'altre.

Amb aquesta moció i amb aquesta proposta de resolució que he comentat aconseguim bàsicament tres coses. La primera: sembla que aconseguirem per fi l'estabilitat financera de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, que cada vegada hem vist que té un pressupost més minso, i els seus professionals, també, unes condicions laborals més precàries. En aquest sentit, creiem fonamental l'aprovació d'un contracte programa, que està caducat des de fa anys, i, a més, vull recordar que des de 2013 tenim un esborrany de contracte programa que està a un calaix, que està mort de riure i que hauria d'haver servit per al període de 2014-2017. Doncs, sembla que, per fi, ara tindrem un contracte programa que veurà la llum abans que acabe l'any.

L'altre dia –ja ho ha comentat també el diputat Pérez–, la presidenta en funcions de la corporació, la senyora Llorach, ens deia que estava a disposició del Govern per a tirar endavant el contracte programa. Clar, el tema és que no és que ella ha d'estar a disposició, el tema és que ella l'hauria de liderar i actuar com la presidenta en funcions de la corporació i no com un membre de la Generalitat, que sembla que és el que han estat fent fins ara alguns membres del consell de govern de la corporació.

La segona cosa que aconseguim amb aquesta moció i amb la proposta de resolució seria establir uns criteris objectius per a determinar la presència o l'absència de pluralitat als mitjans de la corporació. O sigui, la pluralitat no és subjectiva, és objectiva i, a més, és mesurable. Per tant, l'hem de fer possible. I no fa només referència a la línia política –que també–, sinó que té molt a veure amb la presència de veus alternatives, d'experts, de continguts i, òbviament, de gènere. Ens estem trobant amb tertúlies, a TV3, en *prime time*, on, de sis persones que hi participen, l'única dona és la presentadora. Però no només això, sinó que també l'únic contingut que tenim ara mateix orientat al públic juvenil seria la sèrie *Merlí*, i també està transmetent uns valors més que qüestionables –ho va denunciar l'altre dia la diputada Marta Ribas–, bé, està transmetent bàsicament uns estereotips masculistes i patriarcals. Per tant, compte amb els valors que transmetem i compte a complir la paritat als mitjans públics.

I la tercera cosa que aconseguim amb aquestes dues iniciatives seria la renovació de càrrecs del consell de govern i l'aprovació d'una nova llei del Consell Audiovisual de Catalunya. Pel que fa a la renovació dels membres, cal recordar que dels sis que estan ara mateix, tres tenen el seu mandat caducat des de fa un any i mig, i ara, bé, per fi,

l'altre dia a la sessió de control ens vam assabentar que s'escollirien a través de sorteig. Benvingut siga, perquè tampoc entenem aquesta opacitat pel que fa al reglament intern de la corporació.

A la proposta de resolució del debat de política general vam aprovar que s'havia de fer abans que acabés el primer semestre de 2017, tingam o no tingam la nova llei. Però, a més, ara sembla que, amb la transacció que ha fet Junts pel Sí amb el PSC, la tramitem com a ponència conjunta. A nosaltres ens agrada esta fórmula si és per aconseguir una llei que tinga el màxim consens possible de totes les forces d'aquesta cambra, però sí que és cert que això no pot servir per a dilatar la tramitació d'aquesta nova llei. Per tant, estarem molt atentes per a complir un calendari establert i, abans que acabe el primer semestre de 2017, tindre la nova llei de l'audiovisual.

I, sense més, dir que nosaltres votarem a favor de tots els punts d'aquesta moció i que moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. A continuació, té la paraula el senyor Jordi Cuminal, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Jordi Cuminal i Roquet

Gràcies, senyora presidenta. Diputats, diputades, consellers, senyor David Pérez, que sembla que vulgui que la corporació catalana estigui present en tots els debats de plens ordinaris d'aquesta legislatura..., en primer lloc, demano excuses òbvies pel to de veu, però em sembla que, pel que he anat parlant, qui més qui menys comença a notar els efectes de la tardor, com a mínim a l'hora de poder parlar. Demano excuses, perquè jo mateix em sento allò, ressonar. Per tant, intentaré anar una mica al gra.

Donar la benvinguda i ben trobats de nou. Ja, diguéssim, allò, els sospitosos habituals, ja ens anem coneixent, cosa que està..., que això és una de les coses que està bé: et permet descobrir gent d'altres partits amb qui tenim més coses en comú de les que ens podríem pensar, i això està bé. Però dir-los que dic «ben trobats» perquè de febrer a octubre, en sessió plenària, eh?, al marge de tots els debats que es fan un cop al mes en la sessió de control de la corporació, hem fet deu debats. Al marge del debat mensual que es fa a la comissió, hem fet deu debats en ple, eh? En tot cas...

I llavors direm: «I per què han servit aquests debats?» És a dir, hem fet preguntes sobre pluralitat, interpellacions, mocions, al febrer, al març... A l'abril hi va haver una compareixença del CAC, que jo crec que va ser important i després hi faré referència; bàsicament deia que érem..., que la corporació era l'ens audiovisual d'Europa més analitzat, i també deia que era dels més plurals. A l'abril. Al mateix abril, una interpellació del Partit Popular, que deia que no hi havia pluralitat, etcètera. Al maig una proposició de llei de Ciutadans, que abans s'hi feia referència. Al juliol una interpellació del PSC. Al juliol una pregunta al Govern. A l'octubre, al debat de política general, amb una resolució. I avui una moció del PSC. De febrer a octubre gairebé cada mes hem tingut present la corporació, amb un mantra, perquè, a més a més, és allò de dir «i què hem acordat?», o «per què ho hem fet servir, això?», perquè veient algunes intervencions, algunes avui jo crec que amb el to més constructiu..., però algunes aprofiten l'oportunitat per intentar desgastar, tal com nosaltres ho veiem, per intentar desgastar el prestigi dels mitjans de la corporació, però, en canvi, quan hem parlat de propostes concretes, ens hem posat d'acord, com abans es deia, gairebé sempre per unanimitat.

I, per tant, aquí jo crec que aquesta..., és molt bo debatre, només faltaria, però aquesta intensitat de debat que no s'ha aprofitat per concretar sinó per desgastar era un punt de crítica que jo volia posar de manifest.

Perquè, què diu la moció que presentem avui? Diu que hem de complir la moció que vam aprovar al març i que hem de complir el que vam acordar al debat de política general de fa quinze dies. I diu: «I alguna novetat?» D'entrada, no deia cap novetat. N'hi ha una. I jo agraeixo l'oportunitat que s'ha pogut arribar a una transacció, que és arran d'una esmena de Junts pel Sí que anava en la línia contrària d'una esmena de Ciutadans –que per això han dit que hi votaran en contra i..., però decaurà–, que diu que ens deixem estar de discursos i que ens posem a treballar, que agrupem les tres iniciatives legislatives, la de Ciutadans, la del PSC i la de Catalunya Sí que es Pot, per fer un sol debat parlamentari i, lluny d'allargar-lo en terminis, etcètera, donar compliment a allò que

portem des del mes de febrer dient que seria idoni que féssim. Per tant, unificar la iniciativa legislativa dels diferents grups en una sola ponència i avançar per posar solucions a allò que alguns veuen que són problemes; en el nostre cas creiem que és per demostrar que els costarà molt, això que han anat dient ara, portar-ho als fets per demostrar que sigui veritat.

Ho hem transaccionat amb el PSC, amb Catalunya Sí que es Pot. És una llàstima que Ciutadans en lloc de sumar-se a dir: «Ajuntem les tres iniciatives legislatives en una», vulguin mantenir-se en la seva. Em sap greu. Com he dit, ens anem coneixent més personalment arran dels debats, i no hi ha res personal, però a mi em confirma la meua tesi, i és que vostès van ser fundats per atacar els valors pels quals es va fundar la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. I, a més a més, si em permeten fer propaganda, jo això ho tinc publicat, i vostès això no ho han desmentit. Podria ser la teoria de la comunicació que diu: «No els contestem, així això no ho fem gran i no se'n parla gaire»; també podria ser la teoria de les frases fetes del poble, que a vegades diu que qui calla és perquè dóna la raó.

Em queden molts pocs segons. Només dir..., i amb la voluntat d'unificar, i no sé si el responsable de la moció hi estaria d'acord o no, quan hem posat «continuar fent», nosaltres no tenim cap problema si volen acceptar una esmena o una transacció *in voce*, eh?, dir: «Escolta, potser sí que hi han més coses a fer.» I si dic «continuar fent» vol dir que vostès hi votaran en contra, acceptem que tampoc no estan fent res, i entre «no estem fent res» i «ja ho estan fent tot», segurament hi hauria dir «intensificar el que s'estigui fent», i si es detecta que es poden fer més coses per afavorir la pluralitat, la presència d'homes i dones, etcètera, nosaltres hi estem d'acord, perquè aquesta és la voluntat a l'hora d'acordar això que anem a fer.

I com que veig que se m'acaba el temps, només sí que posar un accent en el fet que sí que hi han un parell d'aspectes tècnics, eh? –una cosa a què s'instava el Govern quan era una feina de fer el Parlament i alguna cosa més d'això–; que quedi en acta que ho podem solucionar, que no hi haurà cap problema a l'hora de votar-ho.

I hem fet molts debats –i ja acabo, senyora presidenta– i després d'aquests debats, on som? Doncs, a això que deia al principi, amb un informe del CAC que diu...

La presidenta

Diputat, ha exhaurit el temps.

Jordi Cuminal i Roquet

...–acabo– que la corporació és el més plural, i acabem sent líders el mes de setembre; on vam començar i on som ara: els més plurals i els líders.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, té la paraula el senyor Albert Botran, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Albert Botran i Pahissa

Bé, bon dia. Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, per part nostra anunciar que donarem suport, doncs, a bona part de la moció. No m'estendré en el que ja és evident que crea bastant de consens, no?: la necessitat d'un nou contracte programa; la necessitat d'abordar la governança de la corporació a través, doncs, de parlar d'una nova llei, i per tant d'asseure'ns a donar resposta als debats que reiteradament tenim en seu parlamentària, però també als neguits dels professionals de la comunicació i, en definitiva, al deure que tenim de fer els millors mitjans públics de cara al conjunt de la societat catalana.

Sí que m'estendré una mica més en l'aspecte de la pluralitat, que va, de fet, recollir bastant de temps de la interpellació que va donar lloc a aquesta moció, per part del PSC, i amb el qual, doncs, mantenim algunes diferències que hem expressat a través de formular dues esmenes, que semblava inicialment, per part del diputat Pérez, que podien ser incorporades, finalment no ho han estat.

Nosaltres hem de dir que en el redactat estricte de la moció, doncs, no podem fer altra cosa que estar-hi d'acord, no?, perquè la pluralitat *sempre* és millorable i s'apunten moltes dimensions en les quals som especialment sensibles: la pluralitat de gènere-

re, la pluralitat territorial... –dilluns mateix, doncs, vaig tenir ocasió de reunir-me amb entitats de la Catalunya Nord que plantegen que TV3 i les emissores de la corporació podrien incorporar més continguts informatius d'aquelles comarques, i ser així, voler ser potencialment una televisió de referència per al mig milió de persones que viu en aquelles comarques–, doncs, pluralitat de gènere, pluralitat territorial, pluralitat també de classe social. També en una anàlisi que es va fer el 2013 sobre qui participa a les tertúlies es va veure un biaix clarament d'un perfil, doncs, d'home entre quaranta i seixanta anys, de classe social relativament benestant, pertanyent a les elits periodístiques o culturals barcelonines, primordialment, no?; doncs, això també exigiria pluralitat.

Què passa, per això? Que si de debò ens preocupa la pluralitat no podem focalitzar només en Televisió de Catalunya i Catalunya Ràdio. A això, en aquesta direcció anaven les esmenes que fèiem. L'emplaçament que fem al Consell de l'Audiovisual de Catalunya és perquè pogués avaluar la pluralitat que hi ha en tots els mitjans que emeten al nostre país, públics i privats, espanyols o d'àmbit estrictament català, no?; per exemple, doncs, Televisión Española, que a nivell informatiu té bastantes mancances. Vostè mateix, senyor Pérez, va participar en una concentració diumenge passat que el *Telediario* de Televisión Española va afirmar que hi havia hagut 1 milió de persones. Jo crec que a 1 milió no sé si va arribar-hi, no?; vostè potser pot afirmar-ho més precisament.

Focalitzant en el tema de les tertúlies, Televisión Española, doncs, per exemple, té alguns personatges com a tertulians que deixen bastant a desitjar, com el senyor Alfonso Rojo, ara sí en quarantena després de ser condemnat per dir-li «*mangante*» i «*chorizo*» a Pablo Iglesias, però diguem-ne que seria convenient avaluar la pluralitat i la dignitat que s'ofereix en aquests espais, també, d'opinió política, no?

Nosaltres, pel que fa a analitzar tertúlies, no podem estar-hi en contra; sí que ho hem de fer des de l'escepticisme. Per dos motius. En primer lloc, perquè etiquetar, doncs, els tertulians no és una cosa mecànica que es pugui fer, com el minutatge que es fa en l'informe de pluralisme polític; és una feina periodística d'anàlisi del discurs, és més elaborat, s'hauria d'anar tema per tema. I ja que parlem de tema per tema, és, evidentment el *tema* el que genera més queixes de manca de pluralitat dels mitjans públics catalans, que és el procés independentista..., sí que l'han tractat, el pes que té en les tertúlies, doncs, alguns organismes, algunes plataformes, com va ser el cas de Contrastant, com va ser el cas de Media.cat, com va ser el cas del col·lectiu Drets, que va fer l'Informe de pluralisme informatiu en ocasió de la campanya del 27 de setembre.

I ens enduríem algunes dades, que es podrien analitzar si l'encàrrec d'aquesta moció fos analitzar tots els mitjans, no? Per exemple, Telecinco, que ha estat esmentada, líder d'audiència en alguns mesos, al programa matinal, no?, a *El programa de Ana Rosa*: tertulians no independentistes, vint; tertulians independentistes, zero. El de *Els matins* és una mica més equilibrat, no?

O *La Sexta noche*, que és un programa que se li ha de reconèixer una virtut, que és situar el debat polític en horari de *prime time*, no? Però, a *La Sexta noche*, en les vigílies del 27 de setembre, a les tertúlies polítiques que feia amb representants polítics catalans, alguns dels quals aquí presents, van tenir la sort els espectadors de *La Sexta noche* de poder sentir setze representants de partits que defensen la unitat de l'Estat espanyol –legítimament–, quatre representants partidaris del dret a decidir però no de la independència, *zero independentistes*. Això és manca de pluralitat. I si de debò ens preocupa la pluralitat, abordem-la en tots els mitjans que emeten a Catalunya i que creen opinió a Catalunya. (*Remor de veus.*)

És en aquest sentit que hem fet aquesta...

La presidenta

Silenci, si us plau.

Albert Botran i Pahissa

...esmena, perquè el Consell de l'Audiovisual pogués incorporar aquest encàrrec en els seus informes de pluralisme polític. És un tabú –és un tabú– abordar la pluralitat de les televisions privades...

La presidenta

Diputat, ha exhaurit el temps.

Albert Botran i Pahissa

...però jo crec que a tothom ens interessa, començant pel PSC, que no sé si està gaire content amb el paper que ha jugat el Grupo Prisa en tota la seva crisi interna.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Per a fixar la seva posició té la paraula la senyora Esperanza García, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Esperanza García González

Bé; gràcies, presidenta. A veure, avui estem aquí per una moció on es pretén millorar el pluralisme i el sistema de govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, que sembla que alguns s'obliden del contingut d'aquesta moció. Jo ja sé que els companys de la CUP voldrien nacionalitzar Antena 3, Telecinco i La Sexta, però de moment encara són privats; això com a recordatori. I després també el recordatori que és: assenyalar des de la tribuna periodistes *(alguns aplaudiments)* no sembla gaire respectuós amb la llibertat d'exercici de la professió.

Dit això, que els mitjans de comunicació públics de Catalunya s'han convertit en un canal temàtic de l'odi a allò espanyol és una realitat que ja porta massa temps i massa anys a la realitat de la política i de la comunicació catalana. Que està al servei de l'independentisme és una realitat, tot i que el senyor Cuminal ho negui i en renegui, tot i que després transaccioni una esmena amb el senyor David Pérez. Dir que des que va començar la legislatura no és casualitat que es produeixi i es reproduïxi aquest debat, ni en aquest Ple, ni en la comissió, ni que es facin preguntes al Govern; és normal, i és normal perquè vostès, des del Govern, han tancat els ulls dia rere dia a reconèixer que els nostres mitjans de comunicació públics de Catalunya tenen una mirada esbiaixada, no compleixen amb la llei, no són neutrals políticament i s'han convertit fa molt de temps en un estri per a la causa i el processisme.

Recordin que aquests mitjans al final els paguen tots els ciutadans de Catalunya, tant aquells que van a les manifestacions de l'11-S com aquells que van a la festa del 12 d'octubre o aquells que simplement decideixen viure el seu sentiment identitari en la privacitat, i això sembla que vostès ho han oblidat. Que els mitjans de comunicació públics de Catalunya han fet, al final, del processisme la seva religió no és sorprenent, i no és sorprenent perquè fa molts anys que ho fa. Es parlava d'audiència, i des de Governació i Presidència sempre s'ha negat que el fet que els mitjans de comunicació públics catalans estiguessin instrumentalitzats per l'independentisme era mentida perquè hi havien bones dades d'audiència. I mirin, la coartada s'ha acabat, no era veritat, no era veritat que «audiència» i «pluralisme» fossin sinònims o anessin lligats de la mà.

Ara mateix els mitjans de comunicació públics de Catalunya tenen unes taxes d'audiència molt baixes; està per davant Telecinco, està per davant, també, Antena 3. Ara sembla que ha repuntat una mica –no em digui que no, senyor Cuminal–, però la realitat és que ha baixat d'audiència, ha baixat també de recaptació en temes de publicitat, i això té molt a veure no només amb la qualitat de la programació i la graella, sinó també amb la mirada totalment esbiaixada i la instrumentalització d'aquests mitjans de comunicació. Amb la qual cosa, si ja la dada d'audiència no els serveix de coartada..., la realitat és que ens trobem amb una televisió que des del 2001 –per això dic allò de «massa temps»–, des del 2001 ha perdut un 43 per cent d'audiència, i aquesta és una dada –i aquesta és una dada– que s'ha de tenir en compte no per destrossar, com vostè diu o acusa altres grups parlamentaris, senyor Cuminal, sinó per millorar-la. I aquesta moció n'és una oportunitat.

S'ha de dir que des d'abans de les vacances, des de la interrupció dels plens i de les comissions d'aquest Parlament, s'han produït massa casualitats, no?, diguem-ne, en aquests mitjans de comunicació. Unes ja s'han assenyalat, o sigui, canviar i esborrar les seleccions amb la senyora Belmonte i amb el senyor Rodríguez; s'ha fet una sèrie adreçada al públic juvenil com és *Merlí* amb missatges pro ANC; s'ha cridat des de Catalunya Ràdio a la violència i a la incitació per impedir un judici a la senyora Rigau o a Mas; s'ha enriquit en classisme: una pregunta a Catalunya Ràdio, «maquíssima», que deia que els castellers de la festa del 12 d'octubre eren uns «quillos»; s'ha fet, també,

correcció de les faltes ortogràfiques del Twitter del senyor Puigdemont, i li van desitjar molta sort a la senyora Forcadell ahir mateix, després d'un partit de futbol, en el procés. I aquesta és la realitat.

Nosaltres, tot i això, i amb l'esmena que vostès han transaccionat amb el Partit Socialista, donarem vot a favor a part d'aquesta moció, no a tota, perquè això de «continuant», senyor Pérez, no ens acaba de convèncer, però jo sí que vull agrair, especialment al David Pérez, la seva predisposició i la seva bona intencionalitat de millorar, com fem la resta dels grups parlamentaris, la qualitat dels nostres mitjans públics de comunicació.

Dir-los també que hi ha una realitat que per molt que ho neguin –per molt que ho neguin–, hi han fins i tot exdirectors –exdirectors– de TV3 que diuen i fan la següent afirmació: «Veo Cubavisión y no es peor que TV3.» Fem-ho, treballem per millorar.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor David Pérez.

David Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Abans de tot, recullo l'esmena *in voce* que plantejava Cuminal, que ja l'havíem comentat, espero que al Fernando de Páramo li vagi bé, és: «Intensificar les mesures i els criteris que s'estan prenent i, si cal, afegir-ne de nous.» Jo crec que aquest és un bon element, si hi està d'acord el Fernando de Páramo, jo crec que també li donaria satisfacció a la senyora Esperanza García, jo crec que és una esmena que pot ser aquest punt de trobada entre tots.

Deixeu-me que parli solament de dues qüestions. Una, primera, és veritat: en aquest Parlament es parla molt dels temes de la corporació, és veritat. És cert. Per alguna cosa deu ser, no? Tu dius: «No avancem.» Sí que avancem. Avui aprovarem un punt, en pluralitat, que el vaig presentar fa un any i s'hi va votar en contra. I avui l'aprovarem, amb una esmena de Junts pel Sí, però avui, per fi, aprovarem aquest punt. Home, hem avançat, Cuminal, hem avançat. Com a mínim, tirem endavant; clar, com a mínim, tirem endavant. Jo crec que val la pena donar passos en una determinada direcció i trobar punts de consensos, com tu molt bé deies. Val la pena, com vostè molt bé deia, val la pena, per aquest país, val la pena pels nostres mitjans de comunicació *públics*. Senyor Botran, públics. A mi també m'agradaria controlar el que diuen els mitjans privats, però no és la feina d'aquest Parlament, no ho és en absolut.

La nostra feina és vigilar el que fan els mitjans de comunicació públics, els mitjans de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Aquesta és la nostra feina i això és el que hem de fer: vigilar-los en tot. Per exemple, en paritat; per exemple, en territori, eh?, jo recordo una intervenció de la Marta Camps reclamant que, «home, cada vegada que surten els territoris solament és per parlar de fets truculents». I tenia raó. És a dir, parlem una mica també de territori, i això s'està fent. I també parlar de pluralitat política; es pot fer tranquil·líssimament. I és en aquest sentit que ja estan anunciades les esmenes i les transaccions que nosaltres hem presentat.

I acabo, una vegada més, agraint l'esperit demostrat per tots els portaveus i, especialment també, per la gent amb què hem pogut arribar finalment a un compromís, diguem-ne, a tres bandes, en el tema legislatiu, que personalment jo trobo ultrarellevant. I ja us ho dic –i ja us ho dic, eh?–, jo tinc aquí, en aquest moment a la mà, la sol·licitud –per cert, ja signada per un membre– de creació de la ponència conjunta. Ja la tenim aquí. Si realment hi ha aquest compromís per tirar-ho endavant, que no ho dubto, signem aquesta proposició...

La presidenta

Diputat...

David Pérez Ibáñez

...i comencem a fer un debat.

La presidenta

...ha exhaurit molt...

David Pérez Ibáñez

Disculpi, senyora presidenta.

La presidenta

...ha sobrepassat molt el temps.

David Pérez Ibáñez

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies.

Senyor De Páramo, per què em demana la paraula? (*Pausa.*) No..., no el sento, perdoni.

Fernando de Páramo Gómez

Per al·lusions.

La presidenta

Endavant, trenta segons.

Fernando de Páramo Gómez

Esperaré que el senyor Cuminal entri al seu escó.

No, le decía, por alusiones, porque le veo muy preocupado por los orígenes de Ciudadanos, cuando quiera hablamos de los orígenes de Convergencia, del 3 per cent, del señor Pujol y de todo eso, cuando quiera hablamos también de esto. Y le digo para qué nació Ciudadanos-Ciudadans de Catalunya: nació, entre otras cosas para defender la pluralidad de los medios de comunicación públicos. Ya hemos visto que a usted no le gusta que hablemos de los medios de comunicación públicos, pero vaya acostumbrándose, porque los líderes de la oposición ya no están sentados al lado del presidente de la Generalitat.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Senyor Botran, per què em demana la paraula?

Albert Botran i Pahissa

Per demanar votació separada dels punts 2 i 6, i per contradiccions.

La presidenta

Per contradiccions, endavant.

Albert Botran i Pahissa

A veure, nosaltres no hem parlat de nacionalització de mitjans de comunicació privats, el que hem parlat és del mateix que parlava el Consell de l'Audiovisual de Catalunya en l'informe que el 2001 va donar lloc al naixement de l'informe de pluralisme polític on, entre d'altres coses, es deia que, a la vegada, l'anàlisi de la totalitat dels mitjans públics quedaria coixa si no s'introduís, com a pedra de contrast, les pràctiques existents en els mitjans privats. Perquè, efectivament, com es va dir moltes vegades la llibertat de premsa és la llibertat de l'amo de la impremta.

La presidenta

Estem cridant a votació. Senyor De Páramo, per què em demana la paraula?

Fernando de Páramo Gómez

Per demanar votació separada del punt 7.b, de «Barcelona».

La presidenta

Set b. M'han demanat votació separada dels punts 2, 3, 6 i 7.b. Tots els grups hi estan d'acord? (*Remor de veus.*) Doncs, si els sembla, farem votació separada d'aquests quatre punts i després votarem la resta de la moció. Els sembla? (*Veus de fons.*) Doncs, senyor De Páramo, per què em demana la paraula?

Fernando de Páramo Gómez

No es poden votar junts aquests punts. No sé qui ha demanat votació separada dels punts 2 i 3 però s'han de votar separatament els punts 2, 3 i el punt 7.b, que és el que demanava Ciudadans.

La presidenta

Sí, sí, és que els votarem tots separatament. Primer, votarem..., el que he dit que primerament votarem, no junts, sinó que primer votarem aquests quatre punts separatament i després la resta de la moció. D'acord?

Per tant, ara votarem el punt número 2. D'acord?

Comença la votació.

El punt número 2 ha quedat aprovat per 121 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

A continuació votarem el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha quedat aprovat per 130 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt número 6.

Comença la votació.

El punt número 6 ha quedat aprovat per 121 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

A continuació votarem el punt número 7.b.

Comença la votació.

El punt número 7.b ha quedat aprovat per 107 vots a favor, 23 en contra i cap abstenció.

I a continuació votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La moció sobre l'audiència i la pluralitat de la programació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals ha quedat aprovada per 130 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

(Alguns aplaudiments.)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les comunitats catalanes a l'exterior

302-00073/11

El divuitè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les comunitats catalanes a l'exterior, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Per a exposar-la té la paraula la senyora Anna Gabriel.

(Remor de veus.)

Si us plau, surtin de pressa i en silenci perquè puguem continuar amb la sessió. Gràcies.

Anna Gabriel i Sabaté

Bé, molt bon dia. En primer lloc, enviar una abraçada gegant a les persones que ara mateix estan a la Secretaria d'Universitats –suposo que acompanyades dels antdisturbis, encara– que protesten per la petició de més d'onze anys de presó que pesa sobre professors, personal de PAS i estudiants de la Universitat Autònoma en una ocupació del rectorat en què algunes de les que estem aquí també hi vam ser. I, per tant, esperem, doncs, que no hàgim de lamentar una vegada més càrregues o ferits. Si hi hagués aquí el conseller d'Interior, m'agradaria mirar-lo fixament als ulls i dir-li que no s'atreveixi a tocar-los ni un pèl a les persones que ara estan allà. *(Alguns aplaudiments.)*

Un cop dit això, abans de les «vacances», entre cometes, per entendre'ns, presentàvem aquesta interpellació, doncs, sobre totes les persones que resideixen fora del Principat. Aportàvem xifres per intentar posar..., d'alguna manera, radiografiar aquesta realitat de persones que han hagut de marxar del país, que viuen a l'exterior i que tenen unes demandes molt concretes; bona part d'elles, jo crec que compartides per tothom, amb el benentès, doncs, que coincidim en quines són les necessitats que es tenen quan es viu fora del país.

Per tant, des del passat mes de juliol hem avançat en algunes coses; d'altres, doncs, potser continuen quedant pendents. I la moció, doncs, pretén una mica això, no?: presentar una sèrie de necessitats, una sèrie de propostes..., algunes d'elles, hi insisteixo, ja previstes, però que, en tot cas, si la funció de la moció és contribuir a la seva execució i no només quedar-nos en la previsió, doncs, una mica ens donarem per satisfets.

En primer lloc, també, dir que hem d'agrair a la gent de la CUP a l'exterior que ha estat treballant totes aquestes qüestions. Per tant, són qüestions que posem sobre la taula no des de persones que afortunadament no hem hagut de marxar mai fora del país de forma forçada, sinó de persones que sí que realment viuen a l'exterior i, per tant, són elles les que ens han fet arribar tots i cadascun dels punts de les mocions, i també són elles mateixes les que s'han posicionat amb relació a les esmenes que diferents grups han presentat i que ens han donat la seva opinió.

Jo crec que –i a grans trets, doncs– activarem mecanismes de coordinació amb aquestes comunitats catalanes a l'exterior, i això serà positiu, perquè reconeixiem que tenien un paper evident en l'acollida de persones que han d'emigrar.

Ens emplacem a realitzar una jornada aquí, al Parlament, sobre la migració de Catalunya. Que jo crec que pot ser una bona oportunitat per aprofundir en alguns aspectes, que jo crec que en aquesta moció, via esmenes, intentaven incorporar-se, potser de forma no sé si parcial, però que, en tot cas, es poden abordar més íntegrament si tenim oportunitat de celebrar aquesta jornada.

També plantejem qüestions amb relació al vot electrònic. Coincidíem a dir que el que està fent l'Estat espanyol amb les persones que viuen a l'exterior en matèria de drets democràtics és absolutament alarmant. És a dir, el fet que existeixi el mecanisme del vot rogat que impedeixi de forma efectiva i real que moltes persones puguin exercir el dret a vot hauria de ser preocupació principal per als que es posen la boca la democràcia de forma reiterada.

Volem aprofundir –posem un mecanisme per aprofundir-hi, doncs– en la difusió del registre de persones residents a l'exterior. També pretenem, doncs, que les entitats que representen aquestes persones, que són evidentment plurals, doncs, tinguin veu en diferents procediments, i fem una petició directament al Departament de Salut.

Per tant, jo crec que és una moció no només plantejada des de la realitat d'aquells que viuen a l'exterior, sinó que és una moció molt de mínims –tampoc no pretén canviar-ho tot, en aquest cas–; que s'emplaça en algunes qüestions a futurs desplegaments que hauran de venir via llei o via reglaments.

I és evident, deia, que és una moció molt de mínims i que no aconseguix el que nosaltres, ja en el seu moment, el mes de juliol, dèiem que hauria de ser l'objectiu principal de qualsevol país, de qualsevol que es pretengui representant de la ciutadania, que és assentar les condicions, generar l'estructura que faci que ningú hagi de marxar del seu país si no és que decideix fer-ho lliurement.

Per tant, el repte, més enllà d'aquesta moció, és efectivament dibuixar un país en què ningú es vegi obligat a emigrar-ne.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, té la paraula el senyor Ferran Pedret, del Grup Parlamentari Socialista.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades, persones que ens acompanyen des del públic, el primer que vull fer és agrair la disposició del Grup de la CUP - Crida Constituent, que ens proposa aquesta moció, a acordar alguna de les esmenes que nosaltres hi havíem presentat. De fet, hi havíem presentat tan sols dues esmenes, en un mateix dels subapartats que conté la moció.

Crèiem que presentant, diguem-ne, dues cares de la mateixa moneda, que és el fet, que s'ha estat produint amb major intensitat en els anys de la crisi, de la migració de molta gent –jove i no tan jove– de Catalunya a altres indrets d'Europa, per tal de buscar-hi, diguem-ne, un futur millor que el que aquí poden trobar, en funció de les seves expectatives. En realitat, tots els fluxos migratoris sempre van molt més d'això, d'un lloc de contrast entre les expectatives que no pas d'uns suposats efectes crida d'una legislació més o menys laxa en matèria d'estrangeria, eh? I ja sé que ara estic parlant d'un àmbit que és dins d'Europa, bàsicament, però ho dic també per altres debats que es tenen al voltant del fenomen migratori.

Nosaltres plantejàvem dues qüestions. Una, que s'impulsés un programa específicament adreçat al foment del retorn de les persones joves emigrades. Aquesta ha estat l'esmena que la CUP ha decidit incorporar. I una altra que parlava d'una sèrie de pro-

grames per tractar de fixar aquí no només el talent, sinó, en general, fixar aquí població jove, que tingui oportunitats, després del seu cicle formatiu, de trobar una primera ocupació o unes pràctiques remunerades que li puguin donar accés al mercat laboral, al món del treball.

Això és el que preteníem. Entenc les raons per les quals la CUP ha decidit que un tema, potser, massa específic pel caràcter general que tenia la moció, doncs, potser valia la pena reconduir-lo a altres llocs de debat. Ho havíem fet: s'havia plantejat aquí en el Ple monogràfic de joventut de la legislatura passada, i s'ha plantejat de forma recurrent, i tindrem ocasió de tornar-hi. Per tant, no passa res, no ens preocupa especialment, ja ho seguirem abordant.

He de dir que el nostre grup ha trobat punts de coincidència amb la moció. Per això, nosaltres votarem a favor de diversos dels seus punts. De fet, excepte el punt tercer, que ens hi abstindrem, i el punt cinquè i sisè, a la resta hi votarem a favor. Ens sembla bé fomentar el paper de les entitats representatives dels catalans a l'exterior en tot allò que, en el fons, els afecta; ens sembla bé reforçar el paper de la Generalitat de Catalunya en el suport a les persones que viuen a l'exterior en els més diversos àmbits –també en àmbits educatius–, com surt en algun dels punts de la moció. Però faig especial esment, abans d'esgotar el temps, als punts amb els quals mantenim alguna discrepància.

Respecte al punt tercer, que és el que fa referència a la llei per a la implantació del vot electrònic per als catalans residents a l'estranger, nosaltres ens hi abstindrem. No perquè no estiguem a favor d'això. De fet, el nostre grup, i altres grups també, havíem plantejat, en seu de la ponència sobre la llei electoral, el vot electrònic no només per a les persones residents a l'estranger, sinó també per al conjunt dels catalans i les catalanes, els residents a Catalunya, com altres països del nostre entorn el tenen implementat de fa temps i sembla que sense massa problemes d'ordre tècnic, diguem-ne.

Per això nosaltres creiem que això s'hauria de reconduir en els treballs de la llei electoral. No estem a favor d'especejar la llei electoral en una llei de la sindicatura electoral, una llei sobre el vot electrònic i després, potser, altres aspectes de la llei. Considerem... –i sabem que és molt difícil el consens al voltant d'aquestes qüestions–, considerem que, sent com és matèria electoral, hauria d'anar tractada en conjunt i, a més, estendre's al conjunt dels catalans i les catalanes.

Respecte als punts cinquè i sisè, podent estar d'acord amb alguna de les apreciacions que s'hi fan, el que no podem és assumir el relat d'un objectiu que no compartim, que és la qüestió del referèndum, etcètera.

Per tant, senzillament per això, nosaltres no hi votarem a favor, votarem en contra d'aquests dos punts. Tot i que creiem que és bo que existeixi un registre de catalans i catalanes residents a l'exterior que tingui més èxit del que ha tingut a l'hora d'aconseguir inscripcions de catalans i catalanes que viuen fora de Catalunya, perquè, si volem que la Generalitat presti una sèrie de serveis i es relacioni de manera, diguem-ne, directa amb aquestes persones, està bé comptar amb aquesta eina, perquè, si no, certament és difícil.

Altra cosa seria el que es conté en el punt número 6 sobre els catalans, els nascuts a Catalunya, residents en altres indrets de l'Estat (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), perquè això ens portaria a tot un debat que veig que no tinc temps de fer, però que seria interessant. Per exemple, per què ens preocupa ara això de cara a un referèndum, i no ens ha preocupat que no poguessin votar en eleccions locals dels seus municipis d'origen o en les eleccions al Parlament de Catalunya, etcètera, no? És una consideració que segurament haurem de fer-nos quan aquest debat se'ns porti aquí, al Parlament. Ja tindrem ocasió de fer-ho.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació té la paraula el senyor Joan Josep Nuet, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Joan Josep Nuet i Pujals

Gràcies, presidenta. Bé, queda clar que estem davant d'un debat necessari. En els darrers anys cada vegada més, especialment com a fruit de la crisi econòmica, més catalans i més catalanes s'han vist obligats a marxar de Catalunya, bàsicament per trobar feina i per poder treballar arreu del món, a Europa i arreu del món. No repetiré les xi-

fres, però són escandaloses. I serien ja per parlar-ne una estona, respecte a les repercussions de la crisi econòmica i les responsabilitats en aquesta crisi. I això, només aquelles famílies que tenen un fill, una filla, un amic, una amiga que està servint cafès a Londres, poden veritablement dir..., del que estic parlant.

Però, bé, dit això –i en funció de la proposta que ens porta avui la CUP–, hem de dir que aquest debat el tindrem en gran les properes setmanes. Discutirem en breu la proposta, que ens ha fet el Govern, de llei de les comunitats catalanes a l'exterior. I, per tant, avui la moció de la CUP és una espècie d'aperitiu, perquè ens entenguem, d'un debat ample que tindrem, en el qual ens haurem de posicionar, en el qual haurem de dialogar i, ho espero, en el qual haurem de pactar tot un seguit de condicionants que dins la llei han de quedar inserits. I, per tant, penso que..., deia que com a aperitiu és bo, avui, ja, començar a posicionar-nos.

Primera idea, nosaltres, com a grup, defensarem a fons els drets socials, lingüístics i polítics de tots els catalans i catalanes, independentment d'on viuen. Per tant, ha de quedar clar a la llei. I avui crec que en aquesta moció hi han punts, que nosaltres els votarem de forma favorable, que ens ajuden a dir que aquests catalans no són catalans de segona, que són catalans de primera, igual com els que vivim a Catalunya, i tenen drets socials, lingüístics i polítics. Evidentment, un dels polítics més importants és el dret a vot. Però també, als lingüístics i socials, hi hem de fer un especial esment, no els hem de deixar enrere.

En segon lloc, nosaltres mirem amb «carinyo» les propostes que ha fet en els darrers temps la Federació Internacional d'Entitats Catalanes a l'exterior. Perquè creiem que és una gent que està, sobre el terreny, ben organitzada, i que avui són una de les millors ambaixades de Catalunya a l'exterior, que és aquesta societat civil catalana organitzada que allà on no arriba el Govern..., i saben que nosaltres hem defensat una política exterior del Govern de la Generalitat important, molt important, eh?, no ho posem en dubte, això, però que, evidentment, la societat civil arriba en moltes ocasions on no arriba el Govern. I sobre el projecte de llei, i segur que sobre aquesta moció, doncs, hi ha opinió per part de la federació, i l'hem d'escoltar i l'hem de tenir en compte.

Dir també, de forma clara, que en aquest projecte de llei parlem d'una cosa tan important com el vot electrònic. I nosaltres estem d'acord amb el vot electrònic dels catalans que viuen a l'estranger, però el vot electrònic necessita una regulació i una visió global. I el vot electrònic hauria de ser regulat i hauria de ser vist des del punt de vista del conjunt electoral dels catalans i catalanes; hauria de ser regulat amb una llei electoral i hauria d'afectar, ho repeteixo, no només els catalans i catalanes que viuen a l'exterior, dels quals defensem el seu vot electrònic, sinó també, potser, d'altres catalans i catalanes, i la fórmula de vot electrònic, com en d'altres societats democràtiques, hauria de ser regulada i incorporada. Per tant, és un tema que és important.

I, per tant, sí, hem de parlar de llei electoral, i la llei electoral necessita dos terços d'aquest Parlament. I, per tant, quan a vegades parlem de coses que hem de fer, doncs, hi ha d'haver consens i acord; bé «consens», acord ampli, dos terços –dos terços no és consens–, acord ampli per fer una llei electoral. I, per tant, seria bo que d'alguna forma això es tingués molt en compte. I, per tant, quan volem regular aspectes electorals hem de parlar d'una forma molt transversal, i el Govern no és suficient per regular aquest tema, i el grup que li dona suport al Govern no és suficient; és indispensable, sens dubte, però falta un diàleg més ampli.

Dir també que nosaltres en els punts 3, 5 i 6 ens abstindrem. Per què ens abstindrem? Perquè pensem que s'hi introdueixen debats dels quals tenim opinió pròpia i que significaria fer-hi un debat més ampli. O sigui, la llei de les comunitats catalanes a l'exterior, la llei electoral, però també el mateix referèndum. Estem parlant d'un referèndum, però del referèndum haurem de pactar les condicions democràtiques per a la seva realització. I nosaltres, que valorem el registre de catalans i catalanes a l'exterior i que el volem desenvolupar a tope..., això és una cosa i el cens electoral n'és una altra. I, per tant, aquest és un debat que tindrem, perquè forma part de les condicions que tindrem, o no, per fer un referèndum democràtic, o no, acceptat el seu resultat, o no. I és una cosa tan important que no ho podem, a vegades, resoldre mínimament o insinuar amb una moció.

Per tant, ens abstenim, que vol dir...

La presidenta

Diputat...

Joan Josep Nuet i Pujals

...que no diem que no, sinó que no diem que sí.

La presidenta

...ha exhaurit el temps.

Joan Josep Nuet i Pujals

Acabo. I dir finalment que el procés constituent i les eleccions constituents, igual; és un tema tan important que necessitem un debat i un acord molt ampli d'aquesta cambra parlamentària. I com les farem, si les farem i qui hi votarà...

La presidenta

M'ha dit que acabava...

Joan Josep Nuet i Pujals

...doncs, no ho podem resoldre ara.

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació té la paraula el senyor Jordi Sendra, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Jordi-Miquel Sendra Vellvè

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, ahir aquest Parlament va viure una jornada de responsabilitat històrica. Es va fer un acte de justícia, de dignitat, de reparació i de suport a les persones, desenes de milers, que van patir la repressió de la dictadura. Ahir aquest Parlament va aprovar la Proposició de llei de reparació jurídica de les víctimes del franquisme. Molts d'aquells milers de persones van pagar amb la seva vida, molts van pagar amb la vida dels seus pares, mares, marits, esposes, germans, amics i amigues. També molts van pagar amb presó. D'altres –milers, també– van pagar amb l'exili. Algunes d'elles van tornar a Catalunya, però moltes van fer de països llunyans la seva llar, sempre amb enyorança de Catalunya, la pàtria sempre al cor. Casa meva també va patir la dissort de tenir parents exiliats que ja mai més van tornar a casa, ja mai més van tornar a Catalunya.

També en els darrers anys molts catalans i catalanes han decidit emprendre una nova vida, potser temporal, potser definitiva, fora del nostre país. Molts han volgut posar el seu talent al servei d'altres països, però també molts ho han hagut de fer per manca d'oportunitats a casa nostra.

Per al Govern de Catalunya i per al Grup Parlamentari de Junts pel Sí tots aquests catalans, especialment aquells que van marxar o han hagut de marxar de manera forçada, agrupats en el que anomenem «les comunitats catalanes a l'exterior», «la Catalunya exterior», han estat, són i han de continuar sent objecte prioritari de l'acció del Govern de Catalunya. En aquest sentit, es troba ja en aquest Parlament el Projecte de llei de la comunitat catalana de l'exterior, que substituirà a la Llei 18/96, de 27 de desembre.

Avui, a conseqüència d'una interpel·lació del Grup CUP - Crida Constituent al conseller d'Afers Exteriors, Raül Romeva, portem a debat una moció on es tracten diversos temes amb relació a aquest col·lectiu, amb relació a la Catalunya exterior.

A aquesta moció Junts pel Sí hem presentat un seguit d'esmenes per millorar el text, per adequar el seu contingut a la realitat d'avui, que el projecte de llei ja està al Parlament i per remetre algun dels seus punts resolutius al debat en ponència del projecte de llei que ben aviat es produirà.

I hem fet i hem parlat, hem fet aportacions en temes de mobilitat, del dret dels catalans a l'exterior a aprendre la llengua catalana en tots els nivells d'ensenyament obligatori; en un tema tan important com és la implementació del vot electrònic –n'han parlat tots els esmenants i la presentadora de la moció; importantíssima, la implementació del vot electrònic per evitar totes les traves que la maquinària diplomàtica de l'Estat posa a aquells que volen exercir un dret tan fonamental com és el dret a vot–; o a incentivar la inscripció d'aquests ciutadans, d'aquests catalans, en el Registre de catalans i catalanes residents fora de Catalunya, o en com garantir tots els drets d'aquests ciutadans i ciutadanes, *tots* els drets.

En aquest sentit, les nostres esmenes han estat o acceptades o transaccionades pel grup proponent. I per això vull agrair..., de fet, aquest fet ens permet votar favorablement la moció, i per això vull agrair la predisposició per arribar a l'acord en aquesta moció de la diputada Anna Gabriel. I he de dir-li que, de nou, ha estat un plaer negociar amb vostè.

Reitero, per acabar, la voluntat explícita del meu grup parlamentari i del Govern de Catalunya de reconèixer els drets de tots aquells catalans que viuen lluny d'aquí per equiparar-los als dels ciutadans residents a Catalunya. Aquesta és també la nostra feina. I convido els grups parlamentaris i totes les entitats i ciutadans de la Catalunya exterior a participar d'aquest debat tan important que aviat podrem tenir al Parlament i així fer-los justícia.

Gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyora presidenta.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Per a fixar la seva posició té la paraula la senyora Susana Beltrán, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Susana Beltrán García

Gràcies, presidenta. Qui que no ha estat un temps fora..., no sap la importància que tenen les comunitats catalanes a l'exterior, no? Tothom, tothom que ha passat un temps fora o que s'hi ha quedat sap l'important que són aquestes comunitats, no només les catalanes, sinó també d'altres llocs, per aquelles persones joves o no tan joves que se'n van a fora, que no coneixen a ningú, que, moltes vegades, doncs, triguen un temps a aprendre la llengua del país on s'han instal·lat. I aquesta funció d'acollida no la poden fer ni les ambaixades, ni els consolats, ni tampoc les delegacions de la Generalitat de Catalunya –no deixen de ser administracions.

I, en canvi, aquestes comunitats sí que són comunitats d'acollida, comunitats que donen caliu, comunitats que et permeten, quan estàs a fora, fer un vincle per conèixer altres persones que vénen del mateix lloc que tu i, al mateix temps, doncs, facilitar-te molts tràmits que en una ambaixada, en un consolat o fins i tot a la delegació o les delegacions de la «gene» a fora, doncs, aquestes preguntes no es poden fer. De tal manera que nosaltres, favorablement, recolzem tot el que sigui, doncs, donar suport a aquestes comunitats a l'exterior.

Per tant, també votarem favorablement als plans de mobilitat internacional i tot el que sigui estratègia coordinada de sortida i acollida de la migració a Catalunya perquè ens sembla molt important. I, de fet, nosaltres també hem presentat alguna proposta de resolució en què incloem les comunitats catalanes a l'exterior, perquè creiem que fan un paper fonamental.

Ara bé, aquesta moció no només va de comunitats catalanes a l'exterior, sinó que també va de referèndums i d'eleccions constituents. I aquí és on tenim el problema, com suposo que les diputades de la CUP, doncs, ja es podien esperar, no? El problema el tenim quan es vinculen les comunitats catalanes a l'exterior –que entenem que han de ser comunitats d'acollida de tots els ciutadans– amb eleccions constituents i amb el referèndum o referèndum. I és una llàstima, perquè hi han aspectes, hi han alguns articles o alguna disposició d'aquesta moció que nosaltres, en el fons, hi estem d'acord; per exemple, amb la que fa referència al vot «rogat». Nosaltres en el Congrés, doncs, hem presentat una ponència, no?, perquè entenem que el vot exterior és un problema per a tots els ciutadans. Però, en canvi, discrepem obertament de l'ús, doncs, que sembla que les diputades de la CUP en volen fer, no? La diferència entre vosaltres, diputades de la CUP, i nosaltres és que a nosaltres ens importen tots els ciutadans i a vosaltres només us importen uns quants ciutadans, que no són tots els ciutadans de Catalunya, sinó que només són aquells que estan a favor del procés separatista. Per tant, hi han alguns punts que nosaltres no votarem favorablement.

I és que aquesta moció també va de referèndum o referèndum, i entra en qüestions que per nosaltres són fonamentals. Ja vam viure molts de nosaltres, no?, el que va ser el pseudoreferèndum de 2014, i ja es van posar sobre la taula qüestions fonamentals que, suposadament, doncs, hi tornaran a entrar, no? I ens preocupa que això també es vinculi amb les comunitats catalanes a l'exterior, no?, i el que es pugui fer amb el vot exterior.

Jo recordo, el 2014, quan es va fer aquest referèndum, no?, que, doncs, hi va haver una companyia americana en publicitat i estratègia que ho devia fer molt bé perquè recordo uns plàstics grocs, horribles, no biodegradables, no?, que van estar en les escoles on estudien els nostres fills, que per molts de nosaltres va ser una jornada trista, molt trista, i que d'això, doncs, el president de la Generalitat quan va a parlar no amb representants de l'Estat però sí amb representants de partits polítics estrangers, no en parla, ni Diplocat no en parla –va ser molt dur. I d'alguna manera retorno a aquells plàstics grocs, no biodegradables, horribles, que potser tornen a sortir en un possible referèndum.

En definitiva –veig que no tinc temps–, registre, cens..., són temes que afecten drets fonamentals de ciutadans, no és un tema de bloqueig de l'Estat o tal, sinó que és un tema on la Unió Europea, doncs, ofereix una protecció molt important, i nosaltres hi estarem molt atents.

I, en definitiva, volem comunitats catalanes a l'exterior lliures de procés separatista, perquè només així podran ser llocs d'acollida per a tots els ciutadans de Catalunya.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació té la paraula la senyora Esperanza García, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Esperanza García González

Bé; gràcies, presidenta. A ver, antes de proceder a la votación de esta moción, nos gustaría saber de dónde venimos y por qué estamos ahora aquí votando esta moción de la CUP.

En principio, las comunidades catalanas en el exterior se crearon, pues, no solo para ser un lugar de encuentro de los catalanes que vivían y residían en el extranjero, sino también para difundir, para fomentar el conocimiento cultural de lo que es Cataluña; también como centros de apoyo, de orientación, no solo como una casa abierta para mitigar la melancolía, sino como algo mucho más útil que solo eso, ¿no?

Esa regulación que tenían las casas, las comunidades catalanas en el extranjero, ya venía muy detallada en el año 96. Y ahora mismo esta moción casi casi coincide de entrada con un proyecto de ley que está registrado, del Govern, del día 16 de septiembre.

Yo entiendo que ustedes están muy coordinados, Junts pel Sí y la CUP, ¿no?, pero no acabo de entender exactamente por qué esta moción, que prácticamente reproduce muchos elementos que están en ese proyecto de ley e incluso avanza en alguna cosita más..., por qué hay esa coincidencia en el tiempo e incluso en el contenido de la misma. Y no lo entiendo porque muchas veces se dice que es importante leer solo el texto, ¿no?, pero sin el contexto yo creo que perdería o carecería del sentido de qué es lo que estamos hablando aquí. Y yo creo que el contexto es muy importante, porque el contexto en el que estamos, precisamente ahora, pues, no nos vamos a engañar, es de aceleración del *procés*, es de creación de estructuras que ustedes llaman «de estado», es decir, creación de leyes, propuestas de leyes e instrumentos y organismos ilegales, eso que ustedes llaman «estructuras de estado», y yo creo que solo –solo– por ese motivo, pues, no vamos a poder dar apoyo a esta moción. Como, además, también por coherencia hemos presentado una enmienda a la totalidad a ese proyecto de ley de las comunidades catalanas en el exterior.

Es verdad que la moción tiene algún punto y algún elemento que es positivo, y tiene alguna propuesta, pues, que nosotros entendemos que sería muy asumible si no nos encontráramos ni en la situación en la que estamos ni hubiera un proyecto de ley también ya presentado, pendiente todavía, o acabado ya justo el trámite de enmienda.

¿Cuáles son las cosas positivas? Pues, el programa de retorno, la coordinación de los servicios de orientación. Eso es positivo, eso es innegable que lo es, ¿no? Pero hay demasiadas menciones que invitan a pensar que esta moción, así como el proyecto de ley, pues, no renuncia a ser casi –casi– una ampliación de las funciones que ya desarrollan no solo las embajadas españolas sino también las delegaciones de la Generalitat, lo que ustedes llaman «delegaciones» y que algunos llamamos «pseudoembajadas» de la Generalitat.

Entonces, si esas funciones ya vienen siendo desarrolladas con normalidad por las embajadas, si además las oficinas consulares también las hacen, pero si, además, hay casas en el exterior, de catalanes, que también hacen esas funciones, el porqué de esta insistencia en regular una cosa que desde el año 96 más o menos viene funcionando bien a través de un proyecto de ley y a través de una moción, dotarle de más recursos presupuestariamente, que seguro que vamos a ver ahí una partida en los próximos presupuestos, cuando ustedes tengan a bien presentarlos en esta cámara, cuando ya ha funcionado suficientemente bien. Bueno, pues es exactamente por el contexto en el que nos encontramos. O sea, pretender sustituir al final las embajadas y las delegaciones comerciales, o incluso las oficinas consulares a través de las comunidades catalanas en el exterior, no nos parece positivo, en absoluto.

Por ejemplo, vamos a poner ejemplos de por qué nosotros creemos que lo que se pretende es esto, lo buscado es esto. Pues, en el caso de la orientación, en los servicios de orientación a los catalanes. Bueno, pues esas tareas ya las hacen las embajadas y las oficinas consulares.

En el caso de la enseñanza del catalán, claro que queremos que se enseñe, claro que queremos que haya conocimiento, claro que queremos que haya fomento de la cultura catalana, por supuesto. Pero esas tareas ya se están desarrollando por parte de los casales en el exterior, ya se están desarrollando por parte de las embajadas en el exterior, y, además, incluso el propio Departament d'Ensenyament no ha encontrado que haya ningún problema en eso, no ha tomado ninguna iniciativa con respecto a retirar esa práctica que ya es habitual, que ya está consolidada y que parece que es de éxito, en enmendarla.

Tengo que hacer una mención específica con el tema de la LOREG. Es evidente que no funciona, es evidente que no solo los catalanes, sino todos los españoles, y, por tanto, los catalanes como españoles, consideran que ese sistema de voto rogado se debe de mejorar. Y yo lo que sí que les digo es que, desde luego, si se inicia de una vez la legislatura, existe no solo el Partido Popular sino también otros grupos políticos –el segundo más mayoritario y me parece que alguno más– que están dispuestos a hablar y a mejorar eso. Ahora, intentarlo hacer desde aquí nos parece una barbaridad.

Mejora sí, instrumentalización de las comunidades catalanas en el exterior, no; y, por tanto, pues, no nos queda otro remedio que votar en contra.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Anna Gabriel.

Anna Gabriel i Sabaté

Sí; moltes gràcies. Començaré pel final, per desmuntar la teoria de la conspiració que permanentment veu el Partit Popular en tot. Deu ser que alguna cosa tenen ells de conspiració que pensen que tothom actua igual. Justament –justament– perquè a la CUP a l'exterior des de fa molts mesos es va plantejar aquesta qüestió, nosaltres hem fet la presentació d'aquesta moció amb independència i justament no en coordinació amb el Govern, eh? Ho dic perquè a vegades les seves previsions no són exactes.

Amb relació a la intervenció del Grup del Partit Socialista, ja ho ha comentat, no?, la idoneïtat d'acceptar una esmena, i entendre que l'altra podia pertànyer a un debat més ampli, perquè fèiem referència al fet que es quedessin els joves que haguessin finalitzat estudis de grau, màster o cicle formatiu de grau superior. Nosaltres entenem que hem de poder voler que es quedi tothom, amb independència que tinguin estudis o no. Per tant, ens emplaçarem a debatre-ho amb posterioritat, si s'escau.

També, amb relació a Catalunya Sí que es Pot, i també ho esgrimia el Partit Socialista: ponència de llei electoral, i, per tant, vincular algunes qüestions al debat de la llei electoral. Si arribem a obrir ponència, si arribem a aconseguir aquests dos terços i tenim oportunitat d'introduir tot allò que tingui a veure amb el vot electrònic, no només de la gent que està a l'exterior, sinó també de la gent que hi ha aquí, cap problema. Però nosaltres preferíem avançar-nos en previsió que no arribi aquesta possibilitat d'arribar als dos terços perquè la legislatura passada nosaltres ja vam invertir molts esforços en la llei electoral i finalment no hi va haver oportunitat d'aprovar-la. I, per tant, doncs, ens hem volgut aquesta vegada, doncs, d'alguna manera, curar amb salut per si de cas, eh?

Amb relació a la por que us fa que incloguem la qüestió del referèndum. No ho sé, podria ser un referèndum sobre la reforma constitucional, també, no?, que potser vostès hi estarien d'acord, i per tant us semblaria bé que la gent pogués votar. En tot cas, el que evidentment no podíem acceptar, tampoc, és que substituís, Catalunya Sí que es Pot, la paraula, doncs, «comicis referendaris» o «eleccions constituents» per «processos participatius», però nosaltres no volem tornar a la pantalla del 9-N, esperem que vostès tampoc hi vulguin tornar, i, per tant, ens quedem amb la reivindicació que ha fet del referèndum, doncs, el diputat Nuet.

Dir, també, que nosaltres insistim en el fet que no ens estem adreçant a un tipus de catalans, o als catalans que són independentistes o als que no ho són. És a dir, jo emplaçaria la diputada de Ciutadans que sàpiga identificar-me en quina línia, en quin paràgraf, amb quina paraula, de tota la moció, es fa exclusió de ningú. Jo crec que vostès també estan massa obsessionats a dividir la societat catalana i veuen divisió allà on no hi és.

Per tant, li demanaria, sincerament, que rectificués. No hi ha cap paraula, cap paràgraf, cap frase en aquesta moció que separi, d'alguna manera, els catalans. Va adreçada a *totes* aquelles persones que viuen a fora de Catalunya. No hi ha res –res– que identifiqui aquestes persones ni amb la seva ideologia, ni si són partidàries de cap mena de debat ideològic, eh?

Vostè és professora universitària i, per tant, vostè ajuda, m'imagino, a interpretar..., que els alumnes interpretin la llei, no només en base a la literalitat, sinó també d'acord amb el context i...

La presidenta

Diputada, ha exhaurit el temps.

Anna Gabriel i Sabaté

...ni en el context, ni en la literalitat vostè hi ha trobat allò que sembla que vol que jo digui i que no he dit. Per tant, li demanaria que rectifiqui.

I també aprofito per tancar la intervenció enviant una forta abraçada a totes les persones...

La presidenta

Ha exhaurit el temps.

Anna Gabriel i Sabaté

...que ahir van estar al CIE...

La presidenta

Diputada, em sap greu.

Anna Gabriel i Sabaté

...d'Aluche, perquè hi ha persones que realment no es poden permetre ni el luxe de demanar... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments. Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, diputada.

Estem cridant a votació. (*Veus de fons.*) Senyora Beltran, per què em demana la paraula?

Susana Beltrán García

Per al·lusions.

La presidenta

Endavant.

Susana Beltrán García

Contestant a la diputada Gabriel, nosaltres hem dit que el vot exterior ha de ser per a tots els ciutadans de l'Estat, perquè és un problema que afecta a tots. I també, en aquest Parlament, doncs, s'ha de començar a dir que hi ha gent, que hi han ciutadans que estan tips de procés. I per tant, el referèndum no hi entra.

La presidenta

Senyora Granados, per què em demana la paraula?

Eva Granados Galiano

Per demanar votació separada, presidenta. Per una banda, el punt 3, i, de manera conjunta, es podrien votar el 5 i el 6. El 3 per una banda i el 5 i el 6 per l'altra.

Gràcies –d'acord.

(Veus de fons.)

La presidenta

Senyor Carrizosa...

Carlos Carrizosa Torres

Sí...

La presidenta

...per què em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres

...per demanar votació separada. Nosaltres per..., clar, jo crec que seria millor votar punt per punt, perquè tenim votació separada per als punts 1, 2 i 7, que podríem votar junts; els punts 3, 5 i 6, que podríem votar junts, i els punts 4, 8 i 9, que podríem votar junts.

(Veus de fons.)

La presidenta

De tota manera, el 3 em sembla que s'ha demanat que es voti separat. Per tant, de tota manera, podem votar? *(Veus de fons.)* Sí, ja ho tinc aquí, també... L'1, 2 i 7 es poden votar junts; si no hi ha inconvenient l'1, 2 i 7 es poden votar junts. *(Veus de fons.)* El 3 s'ha de votar separat. El 5 i el 6 es poden votar junts, i després, el 4, el 8 i el 9 es poden votar junts. A tothom li va bé, aquesta votació? *(Pausa. Veus de fons.)*

Senyor Nuet, em demanava la paraula? *(Veus de fons.)* Ja està? *(Pausa.)* D'acord.

Doncs, si els sembla, fem aquesta votació, eh? Aniré dient com votem cada vegada i farem aquestes votacions. D'acord? *(Pausa.)*

Doncs, comença la votació; però ara votarem els punts 1, 2 i 7, que es voten conjuntament.

Comença la votació.

Els punts 1, 2 i 7 han estat aprovats per 120 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció. Ara votarem separatament el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha quedat aprovat per 70 vots a favor, 33 en contra i 27 abstencions. A continuació votarem els punts 5 i 6.

Comença la votació.

Els punts 5 i 6 han quedat aprovats per 70 vots a favor, 49 en contra i 11 abstencions. A continuació votarem els punts 4, 8 i 9.

Comença la votació.

Els punts 4, 8 i 9 han quedat aprovats per 97 vots a favor, 10 en contra i 23 abstencions. Per tant, la Moció sobre les comunitats catalanes a l'exterior ha quedat aprovada.

Moltes gràcies a totes i a tots.

Suspenem la sessió fins aquesta tarda a les tres en punt.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i vuit minuts i es reprèn a les tres de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada del vicepresident primer, la secretària primera, els secretaris segon i tercer i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa del secretari general en funcions, el lletrat major i la lletrada Immaculada Folchi i Bonafonte.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Treball, Afers Socials i Famílies i d'Empresa i Coneixement.

La presidenta

Reprenem la sessió. Molt bona tarda a totes i tots.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les universitats

302-00074/11

El dinovè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les universitats, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bona tarda. Diputats, diputades..., bé, saben que el Grup Socialista va presentar el Ple passat una interpellació sobre universitats per intentar demanar al Govern..., instar el Govern a posar sobre la taula alguns temes d'important rellevància, temes que nosaltres creiem que cal concretar, sobre què cal avançar. I no només ho creiem nosaltres, sinó que la comunitat universitària, i en concret també els rectors, han demanat reiteradament, i demanen darrerament, un millor finançament a les seves universitats, perquè és cert que fa massa anys de la crisi i és cert que en els darrers anys hi ha hagut una reducció de quasi un 20 per cent en el finançament a les universitats, i malgrat que s'han augmentat les taxes un 66 per cent la millora del finançament no ha acabat de ser un dels elements en el full de ruta, diguem-ne, d'aquests darrers anys pel que fa a les universitats.

Per tant, nosaltres hem volgut centrar molt aquesta moció a posar negre sobre blanc alguns temes per nosaltres importants. Un és el finançament públic, les taxes i les beques. Per tant, dir: «Reduïm les taxes universitàries», tal com ja es va aprovar fa uns mesos en aquesta mateixa cambra. Si abaixem les taxes, cal augmentar el finançament. No podem dir «reduir taxes» i ja està. Cal reduir-les i seguidament augmentar el finançament, perquè, si no, perjudicariem les mateixes universitats. Demanem un pla de finançament de les universitats públiques del 2017 al 2021 i un pla d'inversions, un pla d'inversions que fa temps que no s'actualitza, que no s'ha, d'alguna manera, ni ampliat ni augmentat en els darrers temps per la situació econòmica, i nosaltres creiem que ara sí que és el moment. Ara que l'economia sembla que millora, que el PIB de Catalunya creix per sobre de la mitjana espanyola i que sembla que algunes dades aniran una mica millor i tindrem, probablement, unes millors dades en els ingressos, creiem que és el moment de plantejar un pla de finançament, de plantejar un pla d'inversions de les universitats públiques. Ho demanen els rectors, ho reclamen ja fa dies. Des de l'Associació Catalana d'Universitats Públiques treballen en un manifest que demani això, que demani un cert compromís del Govern a mitjà termini pel que fa al finançament. Creiem que és de justícia, i, de fet, amb les transaccions que hem realitzat en aquesta moció amb el grup que dona suport al Govern creiem que entenem que el Govern també vol estar en aquesta línia, i per tant accepta algunes de les nostres propostes.

Vull dir aquí, abans que se m'acabi el temps, que vull agrair al diputat Castellà la seva cintura, la seva flexibilitat a l'hora d'intentar acordar aquesta moció. És veritat que podia haver sigut molt contundent i molt intransigent i dir-nos que no, però jo crec que ell coneix quasi millor que cap diputat de la cambra quina és la situació a les universitats, i per tant també he entès que ell entén i és comprensiu en el fet que cal avançar. Probablement, els nivells d'avançament serien diferents, però també crec que és important arribar a un cert acord per avançar encara que sigui menys del que ens agradaria per tal de donar resposta a aquesta reclamació que fan els rectors d'una manera tan contundent les darreres setmanes.

També en aquesta moció demanem presentar un pla en el termini de quatre mesos per estabilitzar el personal de les universitats. Sabeu que tenim ja molta precarietat a les universitats, es fa un abús dels associats, ja n'hem parlat moltes vegades també en comissió. I em sembla que és important que puguem fer aquest pla en un termini de quatre mesos i que es pugui presentar i puguem avançar en aquesta estabilització del professorat, del PDI i també del PAS.

Parlem també en aquesta moció, més enllà de les taxes, més enllà del finançament i de la docència, és a dir, de les condicions laborals, sobre la transferència tecnològica, sobre la transferència de coneixement. És un element clau per al nostre model econòmic. Cal que el coneixement que generen les universitats es localitzi en el territori, generi valor afegit a les nostres empreses, a la nostra economia. I, per tant, és important

que avancem en aquest sentit, i creiem que hem posat alguns dels punts lligats a la innovació..., que em semblen interessants.

Un altre element que m'agradaria destacar abans que se m'acabi el temps és un punt que hem plantejat sobre el pla Serra Húnter. El pla Serra Húnter es va acordar per a quinze anys –el seu finançament, per a quinze anys–, i ara el Govern ens el plantejava en lectura única fins al 2030. Nosaltres creiem que era una pròrroga massa llarga, que podríem reduir-la. Però, sobretot, més enllà de reduir una pròrroga, el que volíem era fer una avaluació d'aquest pla, poder-lo revisar bé i adaptar-lo a allò que resulti d'aquesta avaluació i d'aquesta revisió. Alguns rectors també ens diuen que és veritat que les coses sempre es poden millorar. I, per tant, crec que el Govern, en aquest sentit, ha buscat una bona solució perquè puguem avançar en un objectiu que crec que és comú.

Per tant, jo crec que, finalment, si s'aprova tal com l'hem plantejat, amb acceptació d'esmenes i transaccions, bé, és un bon acord pel que fa a les universitats i al sistema públic universitari, pel que fa a la recerca i la innovació. I esperem que també la comunitat universitària es vegi satisfeta, almenys en part, amb aquest avenç que avui espero que puguem fer.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, té la paraula el senyor David Mejía, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

David Mejía Ayra

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, tornem a parlar d'universitats, i això és una bona notícia, perquè demostra que el Parlament té presents les necessitats i les urgències del nostre sistema universitari. Però no és menys cert que també ens preocupa. I ens preocupa perquè no veiem un pla efectiu del Govern, i coordinat tant amb la comunitat universitària com amb els diferents agents implicats, amb què s'ajudi d'una manera concreta a solucionar precisament totes aquestes necessitats i totes aquestes urgències a les quals em refereixo.

Aquesta moció, que és molt extensa i a la qual ja avancem que donarem suport, a la majoria dels seus punts, té diferents blocs. En el primer bloc es parla sobre les taxes universitàries a Catalunya. Tenim unes taxes profundament insultants, que ens posen com la comunitat autònoma d'Espanya més cara. I això no és culpa de Madrid. Això és culpa del Govern de la Generalitat. Que el preu de les nostres taxes tripliqui el d'altres comunitats autònomes, com Andalusia o com Galícia, això no és culpa de Madrid. Això és culpa del Govern de la Generalitat. Que el preu de les nostres taxes estigui al nivell de països com Holanda o que sigui la tercera regió més cara d'Europa, això no és culpa dels altres. Això és culpa de la Generalitat. I tot això té una sèrie de conseqüències, i unes conseqüències negatives. Doncs, per exemple, que els catalans liderem el rànquing autonòmic..., on la matrícula representa un major esforç a la renda mitjana familiar, amb un 7 i mig per cent.

Seguidament, també es parla sobre una altra qüestió important, que és el fet d'establir un pla de beques que busqui solucionar la insuficiència que realment existeix, entenent com a criteri l'equitat i també entenent com a criteri l'excel·lència a l'hora d'intentar establir mecanismes i una manera per intentar disminuir la precarietat que tenen avui dia els nostres becats. La universitat, creiem, des del nostre punt de vista, que ha de mantenir el seu paper d'ascensor social i permetre la igualtat d'oportunitats, i això no ho podem perdre.

I parlant de beques, saben quantes beques anuals, agafant el preu mitjà, es podrien donar, per exemple, amb els 50 milions que el Govern destinarà a la seva hisenda catalana buida de continguts? Doncs més de 18.000 beques anuals als nostres joves i als nostres estudiants. Però està clar que el Govern de Catalunya té altres prioritats i els interessa més crear una sèrie d'estructures d'estat buides de continguts, com pot ser la hisenda pròpia, com pot ser el CNI català, que no pas becar els nostres estudiants.

Un altre aspecte presentat a la moció és el fet de buscar solucions per revertir les dificultats financeres i docents que avui ens trobem, unes dificultats financeres que són certes, i no les neguem, però que no ens haurien d'allunyar ni del talent, ni de la recerca, ni de la innovació, ni de la transferència tecnològica, que formen part del que des

de Ciutadans defensem com a sistema de coneixement al qual hem d'arribar. En aquest sentit, lamentem que no s'hagi acceptat una de les nostres esmenes amb relació a la transferència tecnològica i a l'Eurecat.

Però per a totes aquestes qüestions de les quals parlo –del talent, de la recerca, de la transferència tecnològica– és necessari tenir un pla útil i de la mà de tots els implicats. I aquest pla es pot dir com es digui, es pot dir pla Serra Hünter o es pot dir com vulguis. Però és necessari que es defineixin bé les ajudes que han de tenir els nostres estudiants i que es defineixin bé quines són les necessitats que tenen els nostres docents perquè tinguin les oportunitats d'internacionalització i desenvolupament personal. En aquest sentit, els hem de dir que estem satisfets del compromís adoptat per part del Govern amb la transacció realitzada a partir de l'esmena que també hem presentat des de Ciutadans.

Mirin, tenir unes bones universitats i un bon model universitari demostra una societat avançada i capdavantera, i això no podem deixar-ho i no ho podem deixar enrere. No perdem l'oportunitat i no ens tanquem en polítiques partidistes que no ajuden al consens. Perquè els nostres joves i els nostres estudiants s'ho mereixen, els nostres docents s'ho mereixen i, sobretot, el futur de Catalunya també s'ho mereix.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, té la paraula el senyor Antoni Castellà, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Antoni Castellà i Clavé

Gràcies, presidenta. Jo crec que avui, amb aquesta moció, que majoritàriament està acordada, marquem, deixi-m'ho dir així, a la cambra un precedent que és molt interessant, en termes que voldria, en nom del grup que dona suport al Govern, felicitar la diputada Romero. Ho dic des de la perspectiva que en universitats i recerca ens situa, aquesta moció, en els temes més importants que hem de tractar, en els temes més rellevants, amb rigor. Massa vegades, una de les problemàtiques que tenim els diputats, sobretot en l'àmbit d'universitats i recerca, és discutir sobre un sistema que es desconeix absolutament. No és una qüestió de discrepar o no. Es desconeix. I, per tant, avui aquesta moció ens situa en quins són els àmbits rellevants, respecte a finançament, la seva estructura, el disseny de beques, política de professorat..., i, sobretot, que el resultat excel·lent del sistema universitari de recerca en aquests moments, bàsicament, ha estat perquè en els últims quinze anys les grans polítiques de talent i de finançament han estat consensuades independentment dels diferents governs que hi han hagut. Per tant, probablement, aquesta moció, si fem un esforç tots els grups parlamentaris, ens pugui servir per anar mantenint la mateixa dinàmica que hem tingut.

Per tant, en el poc temps..., només em referiré a dos temes, un en el qual segueixo discrepant i un altre, dins dels acords, que penso que és el més rellevant.

El primer és el primer punt, el de les taxes. I utilitzaré l'argumentari d'aquests dies de la diputada Reguant en matèria tributària, sistemàticament. Ella ens deia que el sistema fiscal espanyol és regressiu. Hi estic d'acord. Que tot cau sobre les rendes del treball i del consum. Hi estic d'acord. Que les polítiques, o algunes de neoliberals, ens porten a no pesar sobre els impostos directes i desviar-ho als indirectes. Hi estic d'acord. I, precisament, que això fa que les rendes més altes siguin les que s'escapin. Hi estic d'acord. I per què ho deuria dir? Interpreto que perquè els impostos indirectes, lògicament, són exactament iguals per a tothom, sigui quina sigui la renda. Però, ai las!, quan arribem a universitats, el que es pretén en aquest punt és carregar-se el sistema de l'indiar per renda i fer que tothom pagui el mateix. De fet, aprovar una rebaixa del 30 per cent només –només– beneficia les rendes majors de 60.000 euros.

Actualment, i estic convençut que tots els diputats ho coneixen, el sistema a Catalunya, que no té res a veure amb el sistema de l'Estat, no s'hi pot ni comparar a mitges, perquè no té res a veure amb el sistema de l'Estat, té cinc llindars. Al llindar per sobre de 60.000 euros es paga el total de la taxa. A partir d'aquí, el que està en el llindar 5 té una bonificació del 10 per cent; al 4, un 20; al 3, un 30, fins al llindar 1, en el qual els estudiants que estan al llindar 1 de renda, que són els de menys de 20.000 euros, paguen la meitat del preu. Si el que apliquem és la rebaixa del 30, només –només– es veuen be-

neficiats els de més de 60.000 euros. És una política, sí, neoliberal, regressiva, amb la qual s'escapen les rendes altes i els posem tots al mateix raser.

Per tant, entendria molt millor, i crec que això ho podem dialogar entre tots, en funció de les disponibilitats pressupostàries, per descomptat, i el nostre dèficit d'ingressos fiscals, però, que algú em digués: «Rebaixem al 30 per cent els llindars 0, 1 i 2 de la renda.» Això..., jo hi estaria completament d'acord en termes conceptuals. Però el que es proposa aquí avui, i probablement es votarà, és que es rebaixi a les rendes majors de 60.000 euros. És molt i molt contradictori, sobretot amb alguns debats que hem tingut sobre afers tributaris durant aquest Ple al Parlament. Però seiem i analitzem quins són els nivells de renda, perquè estic segur que en aquest cas podríem arribar a un acord.

I, per acabar, presidenta, un dels acords que crec més rellevants, respecte al programa Serra Húnter. Jo crec que tots podem acordar que un dels elements més essencials està en la captació de talent. Ho va ser amb ICREA i ho va ser, i ho és, amb el programa Serra Húnter. Separem el que és la llei de pròrroga, que només afecta el finançament de les universitats –només el finançament de les universitats. Diputada Romero, estem d'acord que..., si ho prefereixen el 2020, doncs deixem-ho al 2020. Farem la llei en lectura única, només afectarà això, saben que no es pot modificar, seria un error retirar-la perquè afectaria el programa, ens autoesmenarem amb la Llei d'acompanyament, és possible fer-ho. I aquest és el compromís. Però sobretot encendrem el diàleg i el debat de quin és l'objectiu. L'objectiu del programa és que les convocatòries siguin obertes al món, que els tribunals siguin internacionalitzats i que els candidats estiguin per sobre de la mitjana del seu departament. Aquest és l'objectiu de la incorporació de cinc-cents professors amb aquest perfil. I això discutim entre tots si ho fem més o menys eficientment, però crec que el rellevant és arribar a aquest objectiu.

Pensin..., i acabo amb dues dades. A les últimes dues tongades de Serra Húnter el nivell d'internacionalització del professorat que s'incorporava és del 92 per cent dels professors internacionalitzats. Saben quina és la mitjana espanyola? El 8 per cent només del professorat. Per tant, aquest és un salt qualitatiu enorme. Si tots estem d'acord, i crec que ho estem...

La presidenta

Diputat...

Antoni Castellà i Clavé

...amb quin ha estat l'impacte...

La presidenta

...ha exhaurit el temps.

Antoni Castellà i Clavé

...–acabo– de 250 ICREA en aquest país, imaginin-se 500 amb el mateix perfil d'aquí al 2020.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, té la paraula el senyor Albert Botran, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Albert Botran i Pahissa

Bé, gràcies, presidenta. Diputats, diputades..., gràcies especialment al senyor Castellà per anunciar aquest preacord entre demòcrates i la CUP en matèria de fiscalitat progressiva. *(Alguns aplaudiments.)* Suposo que després ho haurà de parlar amb la direcció del grup parlamentari.

En tot cas, l'ensenyament superior nosaltres també l'entendem com un dret, com l'ensenyament primari o secundari. Per això parlem del fet que els preus siguin accessibles, més enllà de la tarificació.

En segon lloc, si parlem de tarificació, les beques Equitat, que segons el Govern fan accessible realment la universitat a totes les classes socials, en particular als fills de les classes populars..., nosaltres pensem que no es correspon amb el que passa. I per això hi posem el focus. Perquè tothom coneix professors que expliquen els casos d'alumnes

que potser sí que entren a la universitat el primer curs però han de deixar la carrera a la meitat perquè o bé no se'ls fa compatible amb continuar treballant, i per això també ens sembla molt bé que es parli de beques salari a la moció..., o bé professors que tenen càrrega de consciència de suspendre alumnes pel preu que té repetir el crèdit. Vull dir, és un problema, el sistema de preus, de cara a l'accessibilitat, no? Llavors, està bé que es parli de progressivitat, està bé que es parli del que s'hi vol posar remei, però no és suficient, el que es fa, ni molt menys. I contra això protestaven, precisament, les vint-i-set persones de la comunitat universitària –professors, PAS i alumnes– que es van tancar al rectorat de la Universitat Autònoma el 2013, i amb els quals aprofitem per solidaritzar-nos des d'aquesta tribuna.

També hem volgut incorporar, a través d'una esmena a la moció, la qüestió dels preus de màster, com el 3+2 pot significar un encariment del conjunt de la carrera universitària, perquè els màsters són més cars que el grau, i en particular encara ho són més els màsters propis, que arriben alguns fins a preus de vint mil euros per a seixanta crèdits. I proliferen, els màsters propis, més ràpid que no pas els màsters oficials a preu públic. A això feia referència la moció que vam defensar el passat mes de març, i per això hem proposat una esmena que demana que es compleixi. Això pel que fa a preus i accessibilitat universal a la universitat.

Sobre el Serra Húnter, també hem esmenat..., remarcant que un dels objectius de qualsevol pla és també combatre la precarietat en la contractació i les condicions del professorat. I per què ho diem? S'ha de revisar, el Serra Húnter..., perquè és evident que volia complir, o ha acabat complint, dos objectius: un que és obrir una via de contractació estable, i per tant combatre la precarietat, tal com ho entenem nosaltres, la precarietat de qui està temporal, i, d'altra banda, l'objectiu d'atreure cervells, no?, atreure cervells que hagin voltat pel món, internacionals.

Tres dades sobre la precarietat del professorat, dades extretes d'un informe recent de l'Observatori del Sistema Universitari –algunes s'han esmentat, també: un professorat on abunden els falsos associats, un fet que també recorda la Sindicatura de Comptes; un professorat on ha augmentat en els últims deu anys la temporalitat dels contractes i ha caigut més de cinc punts la plantilla estable en els últims anys, i se supera amb escreix el percentatge màxim permès de PDI temporal, i, finalment, que precarietat vol dir que es produeix també, cito literalment, «una forta reducció de la contractació de joves investigadors per la via de convocatòries estatals o autonòmiques». Què passa, llavors? Que quan surt una plaça Serra Húnter, legítimament, aquests ja no tan joves professors volen optar a aquesta plaça Serra Húnter, que en teoria no estaria tan pensada per a ells, sinó per a aquesta captació de talent que hagi estat internacionalitzat, no? Però, clar, és normal que a falta d'altre tipus de places la gent vulgui optar a la Serra Húnter per establir-se i sortir de la precarietat.

Finalment, nosaltres ens abstenim en els punts 7 i 9, perquè sempre que es parli també de col·laboració públic-privat o es fa deixant molt clares les garanties o nosaltres tenim dubtes. La universitat sempre hem defensat que ha de conservar la capacitat de generar discursos alternatius, no els hegemònics que promouen les publicacions i les empreses que financen prioritàriament la recerca.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, té la paraula el senyor Joan Giner, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Joan Giner Miguélez

Presidenta, diputats, diputades, sí que és cert –sí que és cert– que aquesta moció presenta una espècie de canvi d'actitud, sobretot per part del grup que dona suport al Govern, a l'hora de parlar d'universitats. Obrir-se a poder treballar el pla Serra Húnter és una notícia positiva, és una notícia que treballarem, és una notícia que ha reclamat la comunitat universitària. Parlo de rectors, parlo de comitès d'empresa, parlo de la gent que fa cada dia possible una universitat.

El tema, el que veiem aquí, el que es ven, i és una cosa de què vull avisar..., és que es ven un únic model d'universitat possible per a Catalunya. Això de «la historia se ha acabado», ho deia un neoliberal de *por ahí*, no? Doncs al final la ideologia neoliberal

pensa que només hi ha un únic model, una única manera d'entendre la universitat, un únic model econòmic per al que és l'educació superior del nostre país. I això no és així. Les coses no són només tècniques. Les coses són polítiques. I és més: aquí fem política. La política és saber entendre el món i és tenir idees pròpies i idees diferenciades del que es pot fer. Llavors, quan parlem d'abaixar matrícules..., moltes creiem que la universitat hauria de ser pública i gratuïta. Creiem en un model, i creiem que si hem d'abaixar les matrícules ningú parla aquí de, mentrestant, carregar-se les beques Equitat. Ningú. La progressivitat, ningú parla de treure-la en la mesura que abaixem les matrícules.

Parlem del fet que la universitat ha de jugar un paper principal, un paper més gran dintre dels pressupostos de la Generalitat, dintre..., del pes que s'hi dóna des del Govern. I deuran dir: «No hi ha diners, mai hi ha diners.» Hi ha polítiques fiscals determinades –i sé que això s'escapa del tema, però és que tot va en conjunt, aquí– que permetrien tenir aquesta capacitat pressupostària per poder afrontar una universitat tal com volem. Tenim una universitat de copagament. I si diem «copagament» en altres serveis públics ens posarem les mans al cap.

Llavors, entenem que la universitat és la peça central..., és una de les peces centrals, és allò que ens ha de servir d'exemple, aquell exemple que permet..., per exemple, que l'any 2011 una mobilització contra Bolonya permetés que moltíssims estudiants sortissin al carrer, que permetrà que aquest any el dia 12 de novembre hi hagi una manifestació convocada per l'Assemblea Groga, i el dia 19 de novembre hi ha una altra manifestació, i durant aquella setmana hi hauran encara més mobilitzacions.

I d'aquí neix el futur i d'aquí neix el que ens espera. Llavors hem de veure on arribarem. Jo avisava fa temps, avisava el senyor conseller, que està aquí assegut, que si no responia a la voluntat de la comunitat universitària, a la voluntat de la societat, a l'hora de facilitar l'accés a la universitat, a l'hora de fer canvis en el sistema universitari, vindrien aquí fora al Parlament a demanar els caps dels responsables. Fem aquests canvis, perquè, si no, durant aquelles setmanes es pot iniciar aquesta voluntat de demanar els caps dels responsables.

I celebro que hi hagi aquesta voluntat de començar a fer canvis. Ho celebro. Esperem que els pressupostos així ho reflecteixin. I crec que en la moció que presenta la companya Alícia es parla de la capacitat fiscal a l'hora de fer viables les seves propostes. Esperem que això sigui així.

Nosaltres creiem que la proposta és completa, que respon als temes més importants que la universitat necessita plantejar, està plena de bones voluntats. Ens han faltat compromisos més fermes. Però, tot i així, veient la bona voluntat que hi ha, votarem a favor de tota, o de gairebé de tota, la proposta que ens planteja el Partit Socialista de Catalunya.

I un apunt final. Tenim una universitat que té un salt generacional en el seu professorat, que és gran. Quasi el 50 per cent dels professors i del PDI de la universitat tenen més de cinquanta anys. I el pla Serra Húnter fins ara no ha solucionat això. És més: hi ha ficat traves, diguem-ho així, de malament que està fet. És el que diu la comunitat universitària. Seiem, parlem-ne i veiem com podem modificar això juntament amb la comunitat universitària. Perquè això serà un problema molt gran. Imagineu-vos-ho d'aquí a cinc o sis anys, que es jubilaran els professors i quedaran departaments sense professors. I, alhora, tenim joves molt precaris, joves amb un talent internacional que se'n van fora, i això sí que és una fuga de talent que rebem. Per tant, una cosa per una altra.

I deixar-ho aquí. Convidar tota la societat que ens mira a les manifestacions del 12 i del 19. Sortint al carrer és com aconseguirem el país que volem, realment; mobilitzant-nos com a poble, en realitat. I si no hi han canvis, si el Govern no té la voluntat de fer això, el poble arribarà a la porta del Parlament a demanar els caps dels responsables.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Giner. A continuació, té la paraula la senyora María José García, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. *Conseller, consellera*, señoras y señores diputados, la verdad es que podemos estar orgullosos de nuestras universidades públicas. Podemos enviar a nuestros hijos a ellas con la tranquilidad de que en general saldrán bien formados, tendrán profesores preparados y también tendrán oportunidades.

Pero no será, esto, porque la Generalitat haga su trabajo. Será por su gestión interna, por los profesionales que mantienen el prestigio y la experiencia, a pesar de las condiciones precarias y desalentadoras en que a veces tienen que trabajar. Porque sin los recursos económicos necesarios la universidad no puede mantener el nivel que le corresponde, en instalaciones, en profesorado, en programas, en personal de apoyo o en investigación. Y sin los recursos económicos necesarios la universidad no puede actuar como el elemento de equidad, de justicia social, que debe ser permitiendo que cada alumno con capacidad y con ganas pueda acceder a la cualificación que le permita llevar la vida que prefiera al margen de la situación económica de su familia.

Podemos decir que tenemos el talento, tenemos la tradición y la experiencia, tenemos las ganas y nos falta la financiación. Nos decía la Fundación Bofill en su último informe que la universidad catalana necesita 1.130 millones de euros adicionales de financiación pública para estar en la media española como porcentaje del PIB, teniendo en cuenta que España no..., está lejos de la media europea. Pero, claro, esto no es culpa del Govern. Esto es culpa de ese enemigo hiperactivo, externo y malvado, que es el Estado español.

Lo que no explicaba el otro día el *conseller* es que precisamente la autonomía financiera de las comunidades autónomas, que es un principio constitucional, es la que ha permitido a la Generalitat tomar una serie de decisiones muy erróneas que nos han llevado a un nivel de deuda insostenible, que nos hace lapidar en costes financieros 7.000 millones de euros al año, casi la quinta parte de la financiación autonómica. Tampoco explicó que con el dinero de nuestros impuestos se está manteniendo el sector público más pesado y más caro de España: 393 entes, consorcios, fundaciones, sociedades públicas; muchos duplicados, innecesarios y sobredimensionados. Miren, con datos oficiales: Cataluña es la comunidad con más entes públicos, un 20 por ciento más que la segunda, que es Andalucía, y un 150 por ciento más que la siguiente, la tercera, que es Madrid. Y con estas prioridades, la Generalitat emplea el 40 por ciento de su presupuesto, que son 37.000 millones, en pagar deuda, clientelismo, sector público, gastos identitarios y estructuras de estado.

La Generalitat ha recortado estos años el presupuesto de universidades un 21 por ciento cuando el presupuesto global de la Generalitat solo ha bajado un 2,5 por ciento. Y todo esto es autonomía financiera, no tiene la culpa el Estado. Las universidades catalanas están infrafinanciadas y algunas están soportando un nivel de deuda insostenible, están sujetas a pólizas de crédito para pagar las nóminas. Difícil, así, plantear planes de futuro. Y todo esto es consecuencia de la estrategia de la Generalitat de estos años, de centrifugar deuda, de centrifugar gastos.

Pero también hay otro daño colateral, y es el nivel elevado, excesivo, que se hace pagar a los estudiantes en Cataluña como tasas, y esto tampoco es culpa de ese malvado enemigo externo, sino que nuevamente es la Generalitat quien, aprovechando su margen de autonomía, decidió que los catalanes pagáramos el 25 por ciento del coste de la plaza universitaria, el más alto de España, acogiéndose al máximo permitido legalmente. Podríamos pagar el 15 por ciento pero pagamos el 25 por ciento porque la Generalitat prefiere dedicar nuestro dinero a otras cosas.

También hablamos de equidad, garantizada con una política de becas suficiente, eficiente y sostenible. En la época socialista, des del Gobierno central se concedían becas sin dotación presupuestaria. En 2010 había un agujero, un déficit acumulado que llevó al sistema a la práctica quiebra. El Partido Popular ajustó las becas al presupuesto y en cuatro años dotó 300 millones más; subió el importe medio de las becas y el número de alumnos becados, y también se introdujeron criterios de eficiencia, como el rendimiento académico del becado y su situación socioeconómica. El resultado es que ha bajado el número de denegaciones, ha subido la nota media de los becados, así como el porcentaje de becados que aprueba los cursos. Esto es importante en relación con otro dato del informe Bofill, y es que entre el 13 y el 23 por ciento de los alumnos abandonan en el primer año la universidad. Por tanto, parece que premiar el esfuerzo tiene rédito.

Para terminar, creemos que, lamentablemente, el sistema catalán de centros de transferencia tecnológica no ha funcionado, quizás por haberlos divorciado de la universidad, que son hoy en día en Cataluña verdaderas fábricas de conocimiento. También debemos plantearnos –esto no lo toca la moción– un sistema sensato, un mapa de

grados y masters sensato, con visión de conjunto y pensando en el interés general. Para acabar, desde el Partido Popular apoyamos el programa Serra Húnter, pero creemos que hay cosas que revisar para que efectiva y eficazmente capturemos talento. Por ello, no daremos al Govern un aval de quince años –pensábamos apoyar el punto del Partido Socialista– sin revisión ni posibilidad de introducir mejoras. Porque, miren, el objetivo de nuestro afán en este campo creemos que no puede ser otro que procurar una institución excelente al servicio de la sociedad.

Muchas gracias, presidenta, *consellers, conselleres, senyors* y señoras diputadas.

La presidenta

Gràcies, diputada. Per a pronunciar-se sobre les emenes, té la paraula la senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Molt ràpidament, volia agrair, en general, a tots els diputats, als que han presentat esmenes i als que no ho han fet, la disposició a intentar arribar a acords en aquesta moció. Crec que tots hi estem posant molta atenció, a l'àmbit universitari, perquè la universitat ha patit en els darrers anys una baixada del 18 per cent, ho repeteixo, del finançament públic, un augment del 66 per cent de les taxes universitàries. Algun diputat ho ha dit, jo crec que era el diputat Botran, i nosaltres hi coincidim, caldrà asseure's amb el departament a veure aquesta progressivitat, perquè a nosaltres també ens fa dubtar quan parlem amb professorat i quan parlem amb alumnat sobre si realment està pagant més qui més té.

I amb relació a la renda, però no amb relació a altres coses i, per tant, qui tingui molt patrimoni, doncs, no sé si esta pagant més...*(Veus de fons.)* Diu el senyor Castellà que sí. Això és una cosa que nosaltres voldrem treballar una mica més amb vostès, i els agraïm al Govern aquest canvi, no? És veritat –i ho deia el diputat Giner–, un cert canvi en la tendència a l'hora de relacionar-nos en aquest àmbit. Perquè avui el que aprovem és seure, no?, o per treballar un pla de finançament 2017-2021, un pla d'inversions 2017-2021, una actualització del Pla nacional per a la recerca i la innovació; en els propers quatre mesos la presentació d'un pla d'estabilització del professorat, tan important i tan necessari, perquè la precarietat és un dels elements clau, en aquests moments, del sistema universitari, de les universitats. Deia vostè, senyor Castellà, que el Serra Húnter està permetent que hi hagin cinc-centes persones de l'àmbit internacional. Nosaltres creiem que s'ha d'equilibrar una mica això, perquè és veritat que si ara estem, d'alguna manera, fiant la majoria de la contractació estable al Pla Serra Húnter, doncs, segurament està quedant coixa l'estabilització del professorat més enllà del Serra Húnter. Per tant, bé, hem de revisar algunes coses.

Els agraïm que hagin volgut fer aquest canvi pel que fa al Serra Húnter en la seva pròrroga, i en replantejar-se i revisar-se el pla crec que hi guanyarem tots i, per tant, jo crec que, tot i que podia haver estat molt més ambiciosa, crec que ens en sortim prou bé, que toquem tots els temes, que posem almenys el fil a l'agulla per començar a cosir i intentar, doncs, donar respostes i solucions als problemes que té la universitat, que, de no solucionar-los, acabaran cronificant-se. Per tant, gràcies a tots i esperem que finalment puguem aprovar la moció.

I una cosa que ara em recorda el diputat Giner: és veritat que hi ha un afegit al final del punt 1, que el separaríem i faríem un punt 1 bis. Presidenta, això no hi és, però li ho dic: havíem afegit una frase al final del punt 1; ens agradaria que fos 1.bis.

I ja està. Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Estem cridant a votació. *(Veus de fons.)* Senyor Botran, per què em demana la paraula?

Albert Botran i Pahissa

Demana votació separada dels punts 7, 8 i 9.

La presidenta

Senyor Botran, es poden votar junts?

Albert Botran i Pahissa

Sí.

(Veus de fons.)

La presidenta

Senyor Carrizosa, per què em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres

Per demanar votació separada del punt 11.

(Veus de fons.)

La presidenta

Senyora Rovira, per què em demana la paraula?

Marta Rovira i Vergés

Per demanar votació separada del punt 1, si us plau.

La presidenta

U?

Marta Rovira i Vergés

U.

(Veus de fons.)

La presidenta

Senyor Giner, per què em demana la paraula?

Joan Giner Miguélez

Per demanar votació separada del punt 1 bis.

La presidenta

D'acord.

(Veus de fons.)

Senyora García, per què em demana la paraula?

María José García Cuevas

Para pedir votación separada del punto 12, por favor.

Gracias.

La presidenta

S'ha demanat votació separada del punt 1, 1 bis; el 7, 8, 9, que es poden votar junts, i l'11 i el 12. D'acord?

Doncs, ara començarem votant tots aquests punts, tal com hem dit, i després votarem la resta de la moció. D'acord?

Doncs, ara anem a votar el punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 ha quedat aprovat per 66 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

A continuació, votarem el punt 1 bis.

Comença la votació.

El punt 1 bis ha quedat rebutjat per 54 vots a favor, 59 en contra i 10 abstencions.

A continuació, votarem conjuntament els punts 7, 8 i 9.

Comença la votació.

Els punts 7, 8 i 9 han quedat aprovats per 116 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

A continuació, votarem el punt número 11.

Comença la votació.

El punt número 11 ha quedat aprovat per 102 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions.

A continuació, votarem el punt número 12.

Comença la votació.

El punt número 12 ha quedat aprovat per 94 vots a favor, 8 en contra i 23 abstencions.

(Veus de fons.)

D'acord, vicepresident, té raó. No s'ha de votar. En tot cas, apello a la responsabilitat de tots els diputats i diputades que saben que, un cop està començada la votació, no es pot entrar. Tornarem a repetir aquesta votació, que era el punt número 12 i, en tot cas, demano als tres diputats que han entrat que no votin.

Per tant, anem a votar el punt número 12.

Comença la votació.

El punt número 12 ha quedat aprovat per 95 vots a favor, 7 en contra i 23 abstencions.

A continuació, votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La moció sobre les universitats ha quedat aprovada per 125 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments.)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la segregació educativa

302-00075/11

El vintè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la segregació educativa, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Jéssica Albiach.

(Remor de veus.) Si us plau, surtin en silenci perquè puguem continuar la sessió.
(Pausa.)

Diputada, quan vulgui.

Jéssica Albiach Satorres

Sí, comencem? (Veus de fons.) Bé, bona tarda a tothom. Abans, estàvem parlant de com les matricules universitàries estan excloent, estan expulsant una bona part d'estudiants que podrien accedir a la universitat i que per aquestos preus no poden fer-ho.

I ara parlem de segregació escolar, i, per tant, en educació obligatòria. Veiem com alguns estan fent negoci amb allò que és un dret bàsic, com és l'educació, i nosaltres defensem que siga pública i gratuïta tant en les etapes obligatòries com en les postobligatòries.

El punt de partida d'aquesta moció és la segregació escolar que vivim a Catalunya per origen i per nivell econòmic i sociocultural de les famílies. Una realitat que fa vuit anys el Síndic de Greuges ja va posar negre sobre blanc i, després de la inoperància del Departament d'Ensenyament, va tornar a presentar un nou informe abans de l'estiu parlant d'aquest tema; un informe en què principalment destacava tres conclusions.

La primera era que el Departament d'Ensenyament no desenvolupa polítiques prou intenses i decidides per combatre la segregació escolar en el procés d'admissió de l'alumnat. La segona és que se li atorga a la llibertat d'elecció de centre una prioritat política que no se li està donant a la lluita contra la segregació escolar. I la tercera és que el síndic assegura que el departament no reconeix plenament el problema de la segregació escolar ni genera prou consciència col·lectiva per combatre-la i per conservar i preservar l'equitat del sistema com a bé comú.

Amb aquesta realitat sobre la taula, nosaltres presentem una moció que té els següents objectius: el primer és evitar que hi hagi escoles de primera i de segona; no pot haver entorns de privilegiats i altres de vulnerables. És a dir, hem de treballar per acabar amb la guetització. El següent objectiu seria garantir que l'escola sigui una veritable eina d'igualtat d'oportunitats i de cohesió social on els millors recursos i els entorns més confortables i més afavoridors per a l'aprenentatge estiguin a l'abast de tots els nens i les nenes. I el tercer seria prohibir, com comentava abans, que es faci negoci amb els nostres drets. No podem ser còmplices ni finançar amb diners públics aquelles escoles i aquells centres educatius que exclouen els que menys tenen o els que menys poden. És obligació i responsabilitat de les administracions públiques corregir el biaix d'origen i de classe social que les circumstàncies imposen a l'hora d'accedir als serveis bàsics.

I, per tot això, hem presentat una moció que conté mesures i propostes que van en la línia de garantir la distribució adequada i equilibrada dels alumnes amb necessitats es-

pecífiques, tant d'aprenentatge, però també de caràcter social, econòmic o cultural entre tots els centres educatius de Catalunya; enfortir el paper de les oficines municipals d'escolarització, que ara estan infrautilitzades, i crear una estratègia municipal compartida entre administracions, d'una banda, i comunitat educativa, de l'altra. És imprescindible la participació del professorat i de les famílies; una participació que ha de ser real, efectiva i vinculant. La tercera línia seria sancionar tant els centres públics, però també els concertats, que cometen irregularitats en el procés d'admissió de l'alumnat, tant amb les puntuacions com amb les dades de matrícula. El quart seria incrementar els pressupostos de la Generalitat en la partida destinada a la contractació d'EAP, logopedes, monitors i tècnics d'integració social. I la cinquena seria garantir el compliment real, perquè sí que està recollit a la LEC, però no s'està complint, de l'article 50.2, aquell que fa referència a la gratuïtat dels centres sostinguts amb fons públics. I això inclou els públics, que alguns no ho estan fent, i els concertats.

Per tant, s'informarà a les famílies que no tenen cap obligació de fer aportacions econòmiques en cap centre, ni públic, ni concertat. I, a més, aquesta informació s'haurà de lliurar en paper, però també es penjarà a la web dels centres i del Departament d'Ensenyament. I ha de quedar ben clar que les aportacions són voluntàries, que no es pot exigir la compra de material escolar ni en cap centre ni en determinats establiments, i que, a més, si les famílies, voluntàriament, decideixen fer una aportació econòmica que siga periòdica la poden cancel·lar en qualsevol moment. Les quotes són il·legals, i, per tant, el pla anual d'inspecció ha de vigilar perquè no es cobrin ni explícitament ni implícitament.

I, pel que fa al torn de les esmenes, dir que se n'han presentat moltes, però després, a la rèplica, passaré a comentar-les.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, té la paraula el senyor Chakir el Homrani, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Chakir el Homrani Lesfar

Bona tarda, presidenta. Membres de la Mesa, diputades i diputats, consellera, en aquesta moció abordem un element clau del nostre sistema educatiu: la lluita contra la segregació escolar. Parlem de segregació escolar quan es detecta un repartiment desequilibrat d'alumnes que pertanyen a col·lectius especialment vulnerables. Habitualment sempre ens ve al cap la immigració, va més enllà: són alumnes de procedència estrangera, alumnes amb necessitats educatives especials i alumnes procedents d'entorns socioeconòmicament desfavorits. Es d'això del que parlem quan parlem de segregació escolar.

Ara, la segregació és únicament un problema educatiu? L'urbanisme, la distribució dels habitatges protegits, els serveis als barris..., per anomenar alguns dels aspectes que tenen una incidència també en la segregació, en general, i en l'escolar, en particular.

Dic això perquè o som conscients que hem de tenir una estratègia de país entorn de la segregació i que la segregació escolar és un dels elements cabdals però no únics, o no ens en sortirem; i que aquesta estratègia ha d'estar adaptada a l'entorn local per poder donar una resposta profunda i potent que ataquí d'arrel els problemes. Però això no ens ha de justificar per no continuar entomant, en definitiva, el que és un problema, que és la segregació escolar; un problema d'igualtat d'oportunitats, de justícia social i d'equitat educativa.

Aquesta oportunitat que ens dona la moció que estem debatent és una oportunitat i hi votarem a favor. Tant el redactat dels punts generals com les esmenes que s'han incorporat, que hem proposat i algunes que hem transaccionat, pensem que és un full de ruta que compartim. Per què? Perquè compartim la necessitat de reforçar la col·laboració i la coresponsabilitat amb el món local –és clau– i amb la comunitat educativa. No podem fer front a la segregació sense el coneixement profund que té el món local i no podem fer front a la segregació sense una col·laboració estreta entre el Departament d'Ensenyament i el món local.

Per això proposem esmenes que reforcen el paper de les oficines municipals d'escolarització, que reforcen el paper i les estratègies conjuntes que s'han de tenir amb els ens locals i que estem segurs que tots i totes compartim. No hem d'oblidar que la segregació escolar no és únicament una segregació que ve motivada, i ho ha dit la senyora Albiach, per una qüestió de desigualtat econòmica, ve motivada, també, per desigualtats de capital cultural, de capital social i de capital relacional, amb la qual cosa un aspecte que es clau és l'apoderament –l'apoderament–, i, especialment, l'apoderament de les famílies que estan en situacions de més feblesa i de més vulnerabilitat.

Pensem que és clau la capacitat de diàleg, la capacitat de cercar estratègies conjuntes amb les mateixes famílies. Crec que tots coneixem un exemple que ha sigut molt conegut i que va funcionar molt bé, que va ser el de Manresa. Crec que tenim aquest exemple. Aquest diàleg, aquest treball conjunt és important i no hem de renunciar a apoderar mai els més febles i els més vulnerables.

La moció també entra en un dels aspectes clau a l'hora de la lluita contra la segregació, i ho situava la senyora Albiach: la garantia de la gratuïtat real de l'educació. És un aspecte clau. Tant els informes del síndic com el de Save the Children situen que la segregació escolar no es pot reduir a una qüestió de dualitat entre el sector públic i privat, perquè també és dóna en el sector públic; amb la qual cosa aquesta gratuïtat real ha de ser un element cabdal. I, com que ho tenim claríssim, si es detecten irregularitats en centres privats concertats o en centres públics, s'ha de sancionar –s'ha de sancionar–, perquè les regles s'han de complir. Compartim la necessitat de fer aquestes sancions i d'augmentar el paper i el reforç de la inspecció, que és un element clau.

També compartim la necessitat d'augmentar, com s'ha anat fent, els recursos per als equips d'assessorament, els logopedes del CREDA, monitors i tècnics de suport i d'integració social.

Ara, no puc acabar aquesta intervenció sense situar un element que crec que és clau, no ens en sortirem si no som capaços de generar *consens*. Un àmbit com el de l'educació i un àmbit com el de la segregació, no ens en sortirem si no fem consens. Perquè aquest consens és el que acabarà generant tenir un teixit educatiu prou divers i prou adaptat per donar respostes a *totes* les necessitats que tenen els diversos barris i les diverses ciutats del nostre país, perquè al final –i vull finalitzar amb això– hi ha una frase de l'escriptor Chesterton, que crec que l'hauríem de recordar de tant en tant, que és: «La innovació rau en l'aprofundiment, i l'aprofundiment és treballar conjuntament amb tots els que co-neixen el problema des de les seves arrels.»

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, té la paraula la senyora Sonia Sierra, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Sonia Sierra Infante

Gràcies, senyora presidenta. Bona tarda, diputats, diputades, consellera. Un dels mantres que sentim més sovint a Catalunya és que l'escola catalana és un model d'èxit, d'una banda, i, de l'altra, que és l'únic model que garanteix la cohesió social. Òbviament aquests dos mantres són fallàcies, perquè el model d'escola catalana no és reconegut com a model d'èxit enlloc. Per citar un parell d'autoritats acadèmiques internacionals, Inger Enkvist, que li agrada molt a la senyora Rigau, tant, que la va convidar a venir aquí quan parlàvem de la LEC i es va quedar una mica esgarriada, o Thomas Jeffrey... –està en els vídeos, els poden veure–, o Thomas Jeffrey Miley.

I, d'altra banda, l'altra mantra, el de la cohesió social; és obvi que a la resta del món tenen altres models i hi ha cohesió social, i aquí, com demostra la moció que avui estem debatent, no podem presumir gaire de cohesió social, eh?, pel que fa al sector educatiu.

Anem a veure què ens diu l'evidència científica sobre el tema de la cohesió social en educació amb, per exemple, Andy Green i el seu equip que diuen que hi ha tres factors que afavoreixen la cohesió social en l'educació. El primer és la qualitat educativa, el segon és l'equitat dins el sistema –és a dir que tots els alumnes tinguin les mateixes oportunitats, independentment de la situació socioeconòmica de les famílies–, i, en tercer lloc, l'equitat en els resultats –és a dir, resultats no gaire desequilibrats, independent-

ment de la situació socioeconòmica de la família. Per a la moció que avui ens ocupa ens interessen especialment els punts 2 i 3.

Pel que fa al punt 2, que és el de l'equitat dins del sistema, és obvi que a Catalunya no tots els alumnes tenen les mateixes oportunitats. Per exemple, si una família té recursos econòmics, pot optar, si així ho desitja, per una educació plurilingüe, mentre que si la família no té recursos econòmics, s'ha de conformar amb un sistema monolingüe, amb una única llengua vehicular.

De la mateixa manera, si la família té recursos econòmics, es pot garantir que els seus fills aniran a una escola amb baixa o nul·la concentració d'immigrants, i, si no té recursos, potser s'ha de conformar amb una escola amb alta concentració d'immigrants, com veiem a la moció d'avui.

Els posaré un exemple concret, que conec molt bé: al Raval tenim un centre educatiu amb un, més o menys, 75 per cent de persones d'origen estranger, mentre molt a prop hi ha un centre concertat amb un 6 per cent. Quan dic «a prop» vull dir al mateix carrer, a tres-cents metres i quatre minuts caminant. Si amb quatre minuts caminant tenim 75 per cent d'immigrants i 5 per cent a la concertada, és que hi ha alguna cosa que s'està fent molt malament.

A Nou Barris, per exemple, el centre públic amb més concentració d'immigrants en té un 52 per cent, mentre que el centre concertat amb menys en té un 19. I aquestes diferències no es donen només entre les escoles públiques i concertades, tot i que tenim districtes que tenen escoles concertades amb zero immigrants; per exemple, una a l'Eixample, una altra a Sants-Montjuïc i dues més a Sarrià. Però, a l'escola pública també tenim aquestes diferències, per exemple, a Horta-Guinardó una escola pública té un 63 per cent d'alumnat estranger, mentre que una pública en té el 3 per cent.

Els experts ens alerten que aquesta situació va en contra de la cohesió social i demanen un canvi en la planificació familiar... –ai, perdó, què estaria pensant–, un canvi en la planificació escolar (*rialles*), que és el que demana també aquesta moció.

Xavier Bonal, professor de sociologia de la UAB (*remor de veus*), ens diu –s'han posat nerviosos, eh?, els veig a tots rient (*rialles*)– que la concentració d'alumnes d'origen immigrant en un centre té una incidència negativa sobre el rendiment escolar d'aquests alumnes.

I, efectivament, Catalunya és la comunitat autònoma on els alumnes d'origen estranger treuen pitjors resultats de tot Espanya, com ens diuen l'informe de la Fundació Jaume Bofill i un altre informe de Save the Children.

I això ens porta al tercer punt necessari per a la cohesió social que anomenava a l'inici de la meva intervenció, que és l'equitat dels resultats al marge de la situació socioeconòmica de les famílies, cosa que a Catalunya no es dona: la diferència entre alumnes d'origen immigrant i autòctons és de 82 punts, mentre que a Madrid, pitjor finançada que Catalunya i amb índex similar d'immigració, és d'un 59 per cent.

Volem deixar molt clar, però, que immigració no és sinònim de fracàs escolar, com va dir la meva amiga, la senyora Rigau, quan el desembre del 2013 va atribuir els mals resultats de Catalunya a PISA a l'alta presència d'immigrants. Perquè resulta que tenim un model d'èxit, però quan fracassem a PISA la culpa és dels immigrants; em sembla molt lleig, senyora Rigau. Hi insisteixo, ser immigrant no és sinònim de fracàs escolar, perquè, si fos així, països amb força presència d'immigrants estarien a la cua a PISA, i no és el cas.

En aquest sentit, agraïm a la senyora Albiach que hagi presentat la moció per intentar solucionar aquest problema. Nosaltres la votarem majoritàriament a favor. Ens abstenrem en el punt 3, perquè hem presentat una esmena que intentava paliar l'arbitrarietat que pensem que portarà la seva redacció, no l'han acceptat; llavors, ens abstenrem. I també en dues esmenes que han acceptat Junts pel Sí, que pensem que n'empitjoren la redacció. I finalment...

La presidenta

Diputada...

Sonia Sierra Infante

Sí...

La presidenta

Ha sobrepassat en molt el temps, suposo que ho va veient.
(*Rialles.*)

Sonia Sierra Infante

D'acord. Li dono les gràcies, senyora presidenta.
Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, té la paraula la senyora María José García, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. *Consellera*, señoras y señores diputados, para comenzar hablemos de equidad, no de segregación; hablemos en positivo para que cualquier alumno en Cataluña pueda integrarse, permanecer y promocionar en el sistema educativo, recibiendo la formación excelente que merece, con los apoyos que necesite, para desarrollar todo su potencial. Porque excelencia son oportunidades, y oportunidades para todos es equidad.

En primer lugar, no creemos tanto que se trate de repartir alumnos como de garantizar a cada uno la atención y los apoyos que necesita. Defendemos la libertad de los padres para elegir el proyecto educativo para sus hijos, derecho recogido en nuestra Constitución, y no creemos que ningún funcionario deba decidir por las familias. Creemos que, si hay necesidades de educación especial o de apoyos o refuerzos específicos, esto no es un problema que haya que escampar para disimularlo; lo que debemos hacer es garantizar que aquel centro, cualquier centro que los padres elijan ayudará a su hijo con los medios que merece, porque nuestro sistema será equitativo. Porque el problema no es el niño que necesita un apoyo determinado, ni el colectivo que necesita un apoyo determinado: el problema es nuestro sistema educativo, si no está a la altura.

Y por eso tenemos que cambiar muchas cosas: regular bien la inclusión; garantizar la coordinación; la formación completa, adecuada y permanente de los docentes; el respeto a la pluralidad y a la diversidad; los recursos para pagar los apoyos necesarios; la accesibilidad de los entornos educativos; la elaboración de indicadores..., pero sobre todo tenemos que creernos la educación inclusiva, y en estos aspectos la acción del Gobierno de Cataluña no está aportando lo que merecemos.

Por un lado, llevamos años esperando la regulación específica sobre inclusión, que se nos dice que ya está, pero que se nos enseña con un recelo insultante y que no se acaba de publicitar. Necesitamos más dinero para la educación, pero no porque para los separatistas sea una estructura de estado, que ahora Catalunya Sí que es Pot también se ha vuelto separatista (*rialles*), sino porque una buena educación garantizará más oportunidades, y eso es la base de una sociedad solidaria, justa y equitativa, que es para lo que pagamos impuestos.

No necesitamos una agencia tributaria catalana para hacer mal lo que ya hacen bien las oficinas liquidadoras, y menos para ser una estructura de un estado que no somos; pero sí necesitamos, mínimo, 2.000 millones de euros adicionales para la educación, gravemente infrafinanciada por la Generalitat. Nosotros llevamos diciéndolo aquí ya tres años. Ahora también lo ha dicho la Fundación Bofill en su último informe, reclamando 5.000 millones de euros adicionales para la educación, para estar en la media europea, y ha presentado datos muy preocupantes. Nos dice Bofill que un 35 por ciento de los alumnos en escuelas especiales podrían escolarizarse en la escuela ordinaria; nos habla de 1.352 profesionales de estas escuelas especiales que podrían dedicarse a la escolarización inclusiva, tal y como recomienda la ONU, tal y como reclaman las familias, y también tal y como, desde aquí, el Partido Popular hemos defendido en sede parlamentaria. Nos habla Bofill de las dificultades de los alumnos no españoles para acabar la ESO y de su baja presencia en estudios postobligatorios, y también de la alta tasa de repetidores en la ESO. Para todo esto, además, tenemos el aval y la guía de la ONU, que acaba de publicar un documento, llamado «Comentario general número 4 sobre la convención», en el que se detallan las implicaciones para que los estados y sus territorios apliquen el artículo 24 de la convención, que es el que trata de la escuela inclusiva.

Con relación a la escuela concertada, nosotros defendemos la libertad de las familias –ya lo hemos dicho–, y también defendemos la libertad de enseñanza, para que la oferta educativa pueda reflejar la pluralidad de la sociedad y porque poder elegir sustenta la libertad, con opciones que deben poder llegar a todos, para que no sean elitistas. Y por eso defendemos un esquema de conciertos educativos estables y suficientes. Porque, de otra manera, es imposible pedir gratuidad a proyectos de iniciativa social que no están recibiendo la financiación por plaza de la plaza pública, sino que están recibiendo mucho menos, y que no pueden soportar el déficit y la deuda que sí puede soportar el sector público. Por tanto, miren, nosotros, en todas estas cosas de las cuotas, nos vamos a abstener, pero que nadie piense que estamos apoyando ningún abuso en este tema, ni mucho menos.

La moción de Catalunya Sí que es Pot, por una parte, reitera el contenido de la LOE y de la LEC y, por otra, plantea cuestiones contradictorias con las leyes. Nosotros hemos intentado plantear y corregir esto con unas enmiendas que no se han aceptado y tampoco se han querido transaccionar. Nosotros no vamos a apoyar cosas contradictorias contra la ley; lamentamos la mala suerte que hemos tenido en esta moción.

En definitiva, nosotros creemos que tenemos que creernos, empezando por el Govern y por algunos grupos, que somos una sociedad plural, donde todos tenemos derecho a sentirnos atendidos y respetados, en el marco de nuestras reglas legales de convivencia.

Y por eso y para finalizar, brevemente, porque la equidad se basa en la igualdad de oportunidades, también lingüística, reclamamos a la Generalitat y al conjunto de la comunidad educativa la no discriminación de los alumnos cuyas familias prefieran una enseñanza con castellano vehicular, porque tienen derecho, por ser una lengua oficial; porque estudiar en otra lengua es una dificultad añadida; porque merecen el mismo respeto y las mismas oportunidades que los que optan por una enseñanza en catalán, y porque no existe cohesión social que se alcance imponiendo modelos a la fuerza y laminando derechos individuales.

Muchas gracias, presidenta, *consellera*, señoras y señores diputados.

La presidenta

Gràcies, diputada. Avui això dels temps no ho portem gaire bé, eh? A continuació, té la paraula la senyora Gabriela Serra, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Gabriela Serra Frediani

Bona tarda. Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, jo suposo que estarem tots d'acord amb una primera premissa, que és dir que per tenir una societat més igualitària és imprescindible començar per tenir una educació amb menys desigualtats, tant sigui per raons d'origen, de territori, econòmiques, racials, etcètera. Però potser cal recordar que la nostra escola concertada, la que actualment tenim, va aparèixer precisament després del franquisme, i precisament va sortir per donar resposta a un augment de demanda de places escolars que aleshores el Govern de torn no podia assumir de forma pública. Ara bé, ha transcorregut molt de temps d'aleshores, i avui, malgrat tenir competències plenes, des de la Generalitat de Catalunya creiem que no s'ha vetllat per anar augmentant el percentatge d'escoles públiques ni s'ha apostat per la desaparició real d'aquesta doble xarxa. Tot i que, consellera, el rendiment escolar, malgrat el que han dit companys anteriors, el rendiment escolar en els centres públics és igual o millor que en els centres concertats, i això ho demostren indicadors..., no sé el que diria el Bofill, però l'informe PISA i els mateixos resultats que surten de la selectivitat. I, malgrat això, l'abandó que pateix l'escola pública continua suposant un greuge comparatiu molt important.

Podem anar a les primeres retallades del tripartit, continuar per les que després es van realitzar amb el Govern d'Artur Mas, que comencen a contemplar greus i grans diferències, molt grans diferències en els recursos materials i humans entre les escoles públiques i les escoles concertades. I això es converteix en un fer cada vegada més amb menys i, per tant, tensa la corda i s'acaba trencant. I potser és més realista dir que el que s'ha trencat..., l'equitat entre les dues tipologies de centres, si és que en algun moment aquesta igualtat va existir.

Per una altra banda, trobem que l'entrada a l'escola concertada posa un topall d'accés que discrimina certs grups socials; ho hem dit, s'ha reconegut. Segrega l'alumnat

ja d'entrada segons el seu nivell de renda i..., que això de per si no hauria de suposar un problema de segregació, no hauria..., però les famílies a vegades confonen el terme «qualitat», ja que certes enquestes defineixen que la societat acostuma a relacionar una escola que és de major qualitat quan l'alumnat té un major nivell socioeconòmic. I això és simplement fals. Això ho diuen també els enquestes. Ara bé, si el Govern contribueix a generar aquestes desigualtats posant pals a les rodes a l'escola pública, acaba passant que l'educació com a bé comú i públic passa de ser un servei que segrega per grups socials ja des de l'educació infantil.

Tenim un problema de finançament; ho sap, el Govern. Tenim un seriós problema de finançament, que és l'element important de segregació, i més si tenim en compte que, tal com preveia la LEC, en la disposició final segona, la inversió en educació respecte al PIB havia de ser d'un 2,45 per cent el 2009 i anar augmentant a un 6 per cent el 2017. A hores d'ara, no només no ha augmentat, sinó que ha disminuït un 2,4 per cent. I això és problemàtic, perquè quan hi ha propostes que milloren el sistema educatiu o quan un poble s'uneix per presentar una ILP com la que va ser desestimada, sembla que no es pot tocar ni un punt ni una coma de la LEC, però, en canvi, quan hem de modificar els pressupostos a la baixa, i sobretot si és per a la pública, aleshores tot s'hi val. Estem parlant d'un cas greu, estem parlant de no haver assumit la inversió pactada l'any 2009 amb la famosa llei de consens, segons la qual caldria augmentar un 145 per cent la inversió que s'ha fet fins ara en educació.

Aquesta moció vol fer incidència en alguns dels temes que és necessari modificar, canviar, i la salutem. Era moment, calia fer-la; però hi han temes que queden pendents i els volem remarcar.

Cal incidir de manera molt més determinant en la planificació adequada de l'oferta educativa i transformar-la per tal que sigui més homogènia, garantint les condicions materials i les de qualitat; garantint la gratuïtat real a l'ensenyament de zero anys a la universitat, tal com reclamava la ILP que es va desestimar. I és veritat, la moció avança, però creiem que hem d'anar una mica més enllà.

Cal l'eliminació de la doble xarxa. L'escola concertada segrega econòmicament, i mentre existeixi no hi haurà un sistema educatiu realment igualitari. L'escola concertada ha de triar entre ser pública i gratuïta –hi han esmenes en aquesta direcció– o privada, i llavors ni un cèntim públic per al negoci privat d'alguns. Hem d'acabar amb el concert educatiu començant per aquelles escoles que més segreguen i, sobretot, per aquelles que ho fan per qüestions de sexe i les d'elit.

I voldria acabar, ja que avui hem fet algunes cites i hem llegit alguns records, amb una aportació que ens va fer en Ferrer i Guàrdia recordant els afusellats –ell ho va ser el 13 d'octubre del 1909. I deia, ens deia Ferrer i Guàrdia: «L'escola moderna ha de contribuir a l'estudi de tot el que sigui favorable a la llibertat de l'individu i l'harmonia de la collectivitat, mitjançant la pau i el benestar, sense distinció ni de classe ni de sexe.»

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula la senyora Alicia Romero, del Grup Parlamentari Socialista.

(Remor de veus.)

Alicia Romero Llano

Bona tarda... Sí, treball molt, diputats –treball molt. *(L'oradora riu.)* Bé, tinc cinc minuts... Bé, volia agrair a la diputada Albiach que presenti aquesta moció i que faci la interpellació sobre segregació escolar, perquè em sembla que és un dels problemes més importants, un dels tants problemes importants que tenim en aquest moments a l'àmbit educatiu. Ja ho deia l'informe del Síndic de Greuges, també ho diu..., ho ha dit Save the Children, i és un element que crec que..., al qual hauríem de posar una certa atenció. De fet, crec que l'esmena i les transaccions que s'han proposat amb Junts pel Sí –per tant, el Govern– faran que millorem alguns elements.

Però no podem deixar de banda i no podem obviar ni oblidar que des del 2010 les retallades en educació en aquest país han estat de 900 milions d'euros. No podem oblidar que som el sisè país de la Unió Europea que més ha retallat en educació i que som un

dels països que menys dedica a educació amb relació al seu tant per cent del PIB, i, en aquest sentit, ens anivellem a països com Laos o Perú. I no ho dic jo, no ho diu el Partit Socialista, no ho diu el Grup Parlamentari Socialista, ho diu un estudi presentat fa poc per la Fundació Jaume Bofill que, a més, altres diputats han comentat.

Per tant, només per això, crec que hauríem de fer un esforç per canviar aquestes dades i aquestes tendències. Clar, dedicar molts menys recursos que el 2010 genera, entre d'altres coses, segregació, perquè si eliminem la sisena hora, perquè si no substituïm els professors fins al quinzè dia, si no tenim els substituïts l'1 de setembre, si no tenim suport per a l'escola inclusiva, etcètera, aquelles famílies que ho poden triar, que poden triar perquè tenen una capacitat econòmica determinada, se'n van a l'escola concertada. I només això ja genera una certa segregació, que és que aquells que poden trien la concertada perquè competitivament aporta més avantatges.

Posaré un altre exemple: escola institut. El projecte, la idea d'escola institut que teníem el Govern d'entesa, doncs, era un model que justament intentava equilibrar o anivellar el que fan les concertades, que són..., que tenen un element de millora competitiva amb relació a això, perquè hi han molts pares que prefereixen que des de P3 el seu fill es mantingui al mateix centre educatiu.

Doncs, bé, no apostar per aquest model, no apostar per la sisena hora i, com deia, aquest seguit de retallades que portem des del 2010 ens porten a una segregació clara, a una segregació clara de tipus econòmic, i també, que és la que sobretot es parla en aquesta moció, amb relació, doncs, a les persones, als alumnes amb necessitats especials. La concertada ha d'assumir les seves responsabilitats, ha de coresponsabilitzar-se'n, hi estem d'acord, i probablement cal més control, i si és així, perquè no compleixen, doncs les sancions corresponents. Per tant, que entre tots fem els esforços necessaris per intentar, doncs, una certa equitat, que en aquests moments crec que no podem dir que hi sigui.

M'ha fet una certa gràcia que la diputada García Cuevas parlés d'equitat quan justament vostès van votar en contra que eliminessin els convenis que tenim amb les escoles privades que segreguen per sexe. Doncs, aquest també és un element d'equitat, no? Per tant, hauríem de fer molts esforços per millorar aquest element de la segregació, que no afavoreix una escola pública de qualitat laica com la que defensem des del Grup Socialista.

Donarem suport a tota la moció. Em sembla que en alguns aspectes, doncs, ha quedat millorada amb les transaccions que s'han fet amb alguns grups, però, vaja, aquí hi posarem alguns elements de millora, és veritat. Per exemple, es parla de les oficines municipals d'escolarització –molt importants–; una de les coses que no ha fet aquest Govern en els darrers temps és potser concertar més amb el món local i, per tant, ens felicitem que s'hi incorporin aquests elements.

Però, sobretot, el que cal en política educativa i el que cal en educació és augmentar els recursos que hi dediquem en aquest país. Jo crec que ens hauria de caure a tots una mica la cara de vergonya que estem a nivells de països com Perú o Laos –i no ho diem nosaltres–, i, per tant, caldria que el Govern, que en aquests moments deu estar elaborant els seus pressupostos, intenti augmentar els recursos en educació i també en educació superior, justament ara que venim de parlar i de tractar una moció sobre la universitat.

És clau que el coneixement, que la formació, que l'educació siguin la base del nostre model de societat, del nostre model de país, perquè si no, no sé pas quin model de país volen construir vostès en un futur que s'espera o que diuen que volen independent. Per tant, més recursos en educació, que segurament ajudarà molt que aquesta segregació escolar, doncs, no esdevingui crònica en un model que nosaltres volem públic i de qualitat, com hem dit abans.

Per tant, votarem a favor de la moció, i agraïm a Catalunya Sí que es Pot i a la diputada Albiach, doncs, que hagi tractat un tema tan important per l'equitat i per la igualtat d'oportunitats del país.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Jéssica Albiach, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Jéssica Albiach Satorres

Sí, molt ràpidament, abans de començar amb el tema. Diputada Cuevas, Catalunya Sí que es Pot no se ha vuelto separatista, siempre ha sido separatista; pero separatista de la LOMCE, de la Gürtel, de la Púnica, de las puertas giratorias (*alguns aplaudiments*), del 135, de la corrupció, de la mafia, de poner los capitales por delante de las personas. Siempre hemos sido separatistas, así que no es ninguna novedad. Y ahora, yendo al tema..., també volia anomenar la diputada Serra. Molt d'acord que queden molts temes pendents, que s'ha d'aprofundir molt més en aquest treball de reforç i de defensa de l'escola pública. És només una moció; en vindran moltes més i m'agradaria que fórem alia des i, a més, estic convençuda que aixina serà.

I, bé, a partir d'aquí, agrair a tots els grups les esmenes que ens han presentat, que han sigut moltes i, a més, molt interessants. Està clar que la segregació escolar és un tema que ens preocupa a totes i és un tema de país, i aquí volia posar especialment en relleu les esmenes que ens han presentat tant la CUP com Junts pel Sí; a més, han tingut un tarannà negociador i conciliador per a millorar el text, i, bé, jo volia agrair-ho.

És cert que per model educatiu no hem pogut acceptar cap esmena del Partit Popular, i no només perquè siga el partit de la LOMCE, que és la llei que més mal ha fet al sistema educatiu de l'Estat, una llei injusta, una llei segregadora i la que més rebuig ha suscitat entre la comunitat educativa... I, a més, és que la nostra aposta és prioritzar la lluita contra la segregació escolar per damunt de la lliure elecció de centre, i defensar l'escola pública per davant de l'escola concertada. I, òbviament, aquest no és el model compartit pel Partit Popular, i per això no els hem pogut acceptar cap esmena. I ho he dit abans, no podem permetre que es faci negoci amb els diners de totes, i molt menys amb els drets que són bàsics i de totes també.

L'educació ha d'oferir a tots els nens i les nenes l'oportunitat de prosperar, d'una vida digna, de ser els protagonistes de la seva existència i de ser lliures. I per això sempre estarem obertes a negociar amb aquelles que volen una vida millor per a totes, i sempre estarem tancades a negociar amb aquelles que segreguen per origen, per sexe o per classe social; és una qüestió molt senzilla, és de justícia social.

I, per últim, no podia deixar de fer una referència a tots els municipis que, tot i tenir una realitat molt complicada, estan fent molt bona feina en la lluita contra la segregació, com ara Alcanar, la Llagosta, Badia, Abrera, Castelló d'Empúries, la Bisbal d'Empordà, l'Escala, Sant Andreu de la Barca, Banyoles, Sant Joan de Vilatorrada, i molts més; són uns exemples, són referents i cap a ells hem de mirar per seguir millorant el sistema públic d'aquest país.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, diputada. Estem cridant a votació.
Senyora Rigau, per què em demana la paraula?

Irene Rigau i Oliver

Presidenta, li demano la paraula, després de moltes oportunitats, per les al·lusions fetes; després de tants mesos, li demano la benevolença perquè pugui respondre d'una vegada.

La presidenta

Endavant, diputada.

Irene Rigau i Oliver

Gràcies, presidenta. La senyora Sierra ha faltat a la veritat, i crec que ha de quedar clar. L'ensenyament públic a Catalunya és plurilingüe i no és monolingüe, i això és greu, de tornar a reiterar una falsedat, sessió darrere sessió. L'ensenyament públic a Catalunya és de qualitat i plurilingüe: s'hi ensenyen tres llengües, i s'hi ensenya, a més d'un 60 per cent de centres, en diferents llengües.

I amb relació a la immigració, tema que m'estimo profundament, haig de demanar que siguem més rigorosos. El que hem dit sempre i és lògic, i diu a bé de la nostra escola, és que com més anys porta al país i al sistema educatiu un alumne nouvingut, menys diferència hi ha en els resultats. I a la inversa: com més poc fa que hi és, hi ha més di-

ferència. I això diu molt a favor del nostre país, i en especial de la qualitat pedagògica i acollidora dels nostres docents.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, diputada. Senyora García, per què em demana la paraula?

María José García Cuevas

Para pedir votación separada y por varias alusiones que se han hecho, personales. Votación separada... ¿Sí, presidenta?

La presidenta

Sí.

María José García Cuevas

Votación separada, por favor, del punto 1, del punto 2.e, del 3.d... –es el 3? Sí, perdón–, 3.e y 3.f.

Luego, con relación a las alusiones, lo primero, a la diputada de Catalunya Sí que es Pot...

La presidenta

Perdón, diputada..., un moment. M'ha dit, el punt 1, 2.e, 3.d, 3.e i 3.f.

María José García Cuevas

Sí... Sí, presidenta. Gracias. No querría que nadie en esta cámara quede con la idea de que las enmiendas del Partido Popular han sido lo que ha dicho la diputada Jéssica, porque no tienen nada que ver.

Yo no sé si es que yo no me explico bien o que no se han leído las enmiendas que he presentado, pero ni hablábamos de la LOMCE ni hablábamos de todo eso. En cualquier caso, si segregar es separar a quien no quiere ser separado y yo no conozco a ninguna familia que lleve a sus hijos a una escuela diferenciada, que le hayan obligado a ello, nadie ha ido por obligación, entiendo que serían ustedes los que segregarían a esos niños, obligarían a la segregación a esas familias si les obligaran a llevar a sus hijos a la escuela que a ustedes les gusta y no a la que eligen esos padres. Por tanto, en defensa de la libertad, es como defendemos la escuela diferenciada, ustedes ya lo saben.

Y en relación con esta última alusión que ha hecho la diputada Rigau, de que el sistema catalán es plurilingüe, nada más lejos de la realidad. Lamento muchísimo tener que volver a escuchar estas cuestiones que son auténticas falsedades, resulta indignante, porque de ser así, señora Rigau, no entiendo cómo ustedes a las tres mil familias que les han pedido a la *conselleria*, cuando usted era *consellera*, educación donde el castellano tuviera una cierta presencia vehicular, ¿por qué no los dirigen ustedes a esos colegios? ¿Por qué no contestaban esas instancias o directamente les mandaban la atención individualizada? Si esos colegios existieran, ustedes se los podrían facilitar a esos padres. Pero es que no existen, *consellera*. ¿Y por qué no nos dieron la lista al Partido Popular? Esta diputada se pasó la pasada legislatura ocho meses por todos los cauces parlamentarios, pidiendo amparo a la Mesa...

La presidenta

Senyora García, tenia un minut, però potser en porta tres ja...

María José García Cuevas

...incluso, la lista de esos colegios bilingües...

La presidenta

...si us plau...

María José García Cuevas

...sí; acabo, presidenta; gracias– y esa lista no se nos facilitó. Si tienen la amabilidad de facilitárnosla, cuando los padres nos piden a qué colegio pueden llevar a sus hijos, se la facilitaremos.

Gracias –gracias–, presidenta.
(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Senyora Sierra, per què em demana la paraula?

Sonia Sierra Infante

Per al·lusions.

(Rialles.)

La presidenta

Un minut.

Sonia Sierra Infante

Clar, jo normalment no tinc el costum de dir mentides i molt menys en seu parlamentària, això ho deixo per a altres grups. Fins on jo sé, l'única llengua vehicular a l'ensenyament a Catalunya és el català. Si ha canviat, els dono les gràcies per, per fi, donar suport a la proposta que fa tants anys que Ciutadans reclama de tenir tres llengües vehiculars: espanyol, català i anglès; de la mateixa manera que van optar, legítimament, el senyor Artur Mas, el senyor Montilla i altres membres de Convergència per portar els seus fills a escoles privades... *(forta remor de veus)*, Convergència i Esquerra.

Finalment... Continuo. Senyora Rigau, fa molts anys que la coneixem, abans estava aquí, ara està allà... Com pot veure, jo la segueixo molt i només cal posar a Google «Rigau» i «immigrants»; declaracions del 2013, desembre del 2013, agafo aquestes de la SER, a l'atzar, però anem a Google, que n'hi ha moltes: «Rigau atribueix als alumnes immigrants l'estancament a PISA», que és el que jo he dit a la meua intervenció.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Senyora Sierra, acaba de fer una altra al·lusió. No pararem. Senyora Rigau, li dono deu segons.

Irene Rigau i Oliver

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'orador.)...sense cap afany de polèmica. No confonguem... (forta remor de veus) –no, no.

La presidenta

Si us plau...

Irene Rigau i Oliver

No es pot confondre...

La presidenta

...respectin el torn de paraules, que aquí em sembla que tothom ens hem respectat.

Irene Rigau i Oliver

No es pot confondre el plurilingüisme, que vol dir la presència de llengües al centre, amb la llengua vehicular normalment emprada. Això està escrit a la Llei d'educació, textualment, i és bo repassar-ho.

I la resta, que no m'adjudiquin a mi els titulars, sinó el conjunt del que jo dic.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputada.

Bé, finalment, passarem a votació.

(María José García Cuevas demana per parlar.)

Senyora García...

María José García Cuevas

Por contradicciones. La... *(Forta remor de veus.)* Presidenta...

La presidenta

No...

María José García Cuevas

...es que... *(Remor de veus.)*

La presidenta

No l'han alludit. Que jo sàpiga, a vostè no l'han alludit, diputada. *(Veus de fons.)* I vostè ha parlat abans. *(Veus de fons.)* Ja ha intervingut abans, em sembla. No pot tornar a intervenir.

A la senyora Rigau l'han tornat a alludir personalment, per això li he donat deu segons. Amb vostè no ha estat així.

Senyor Carrizosa, per què em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres

Per demanar votació separada. *(L'oradorriu i aplaudiments.)*

Per demanar votació separada del punt 2, 2.c, i i e, i també de l'f. O sigui, poden agrupar-se... *(rialles)*, poden agrupar-se els punts 2.c, i i e, i també l'f.

La presidenta

2.c, 2.i i 2..., i, i f.

Carlos Carrizosa Torres

Del punt 2, eh? *(Pausa. Veus de fons.)* Esperí, esperí. Sí, sí, sí... No.

La presidenta

Ara ho repetirem.

Carlos Carrizosa Torres

És que..., un moment. Que eren del 3. O sigui, el punt... Miri, li ho dic de nou.

La presidenta

Torna a començar?

Carlos Carrizosa Torres

Li ho dic de nou: el punt 2.c i i.

La presidenta

2.c i...

Carlos Carrizosa Torres

...c i i.

La presidenta

...i 2.i.

Carlos Carrizosa Torres

i, d'acord? *(Pausa.)* I després, del punt 3, els punts e i f. Ara ja sí.

La presidenta

Ja estan demanats.

Carlos Carrizosa Torres

D'acord.

La presidenta

Ho repeteixo. A veure, ens han demanat votacions separades dels punts 1, 2.c, 2.e, 2.i, 3.d, 3.e, 3.f. *(Veus de fons.)* Sí? *(Pausa.)* Sí? *(Pausa.)* Doncs, fem aquesta votació. Si els sembla, comencem. Els votem separatament, perquè sí que m'han dit primer... No sé si algun es pot agrupar? *(Pausa.)* Algun es pot agrupar? *(Pausa. Veus de fons)* És igual? *(Pausa.)* Doncs, va.

Si els sembla comencem votant el punt 1.

Comença la votació.

El punt 1 ha quedat aprovat per 119 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

A continuació, votarem el punt 2.c.

Comença la votació.

El punt 2.c ha quedat aprovat per 107 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions.

A continuació, votarem el punt 2.e.

Comença la votació.

El punt 2.e ha quedat aprovat per 120 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

A continuació, votarem el 2.i.

Comença la votació.

El punt 2.i ha quedat aprovat per 107 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions.

A continuació, votarem el punt 3.d.

Comença la votació.

El punt 3.d ha quedat aprovat per 120 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

A continuació, votarem el punt 3.e.

Comença la votació.

El punt 3.e ha quedat aprovat per 120 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

A continuació, votarem el punt 3.f.

Comença la votació.

El punt 3.f ha quedat aprovat per 97 vots a favor, 23 en contra i 10 abstencions.

A continuació, votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La moció sobre la segregació educativa ha quedat aprovada per 130 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

(*Alguns aplaudiments.*)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les infraestructures ferroviàries

302-00076/11

El següent punt, el vint-i-unè punt de l'ordre del dia, és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les infraestructures ferroviàries, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Marina Bravo.

(*Remor de veus.*)

Els demano que surtin de pressa, si us plau. Si us plau, acabin de sortir. (*Pausa.*)

Diputada, quan vulgui.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, *conselleres*, *consellers*, el objeto de esta moción era mostrar qué proponemos nosotros que se haga para mejorar el transporte ferroviario de Cataluña, aparte del victimismo, que eso ya sabemos que se hace muy bien. Queríamos poner sobre la mesa qué se está haciendo, si se hace bien, si se hace mal, y traer algunas propuestas de cosas que creemos que no se hacen y se podrían hacer. Ya hemos repetido varias veces lo que nosotros creemos que debe hacerse en este sentido.

En primer lugar, aprovechar todas las competencias que tenemos, que creemos que algunas no se están aprovechando del todo. En segundo lugar, pedir responsabilidades, en este caso a Adif y al Ministerio de Fomento sobre todo lo que hacen mal; negociar las mejoras que se necesitan, pero no quedándonos solo en la queja de agravios comparativos o en el baile de cifras o en la disposición adicional tercera, sino pidiendo resultados con argumentos, con lealtad; eso es lo que necesitamos; reclamando también mantenimiento, aunque no permita inaugurar nada ni ponerse medallitas, pero que tiene muy buenos resultados. En todas estas negociaciones, nosotros les vamos a apoyar. Y en tercer lugar –este merece un mayor esfuerzo–, es coordinarse y cooperar y luchar por el objetivo común, que es el dar mejor servicio a los ciudadanos. Porque ese es el objetivo del Gobierno de España y ese debe ser el objetivo del Gobierno de la Generalitat de Cataluña, y en eso hay que trabajar juntos.

Pero es difícil, porque hace unas semanas sí que nos reclamaba que iba a hacer un gran acto por las *Rodalies*, eso está bien; pero en la invitación de hoy, que nos traía el *president*, ya la invitación es «a l'acte per reivindicar el traspàs íntegre de Rodalies al Govern de Catalunya». Y déjeme decir que es difícil, es difícil que quien va a Madrid a pedir que se rompa la red de infraestructuras que nos conecta, pues, sea quien negocie las mejores inversiones, las mejores mejoras para esa infraestructura que tenemos aquí. Cada minuto que pierden en buscar confrontación, en buscar conflicto, pues, no lo dedican a trabajar, a ver qué es lo que se podría hacer mejor.

Y le traemos aquí unas cuantas propuestas. La Generalitat puede y debe planificar bien sus infraestructuras. Por un lado, planificarlas bien, que es fundamental –ahora veremos por qué–, y también gestionarlas bien. Aquí se habla de que se han gastado miles

de millones en infraestructuras ferroviarias, pero la verdad es que la red ha crecido muy poco, mucho menos que en otras comunidades autónomas o en otras regiones en las que se han invertido cifras parecidas; la línea 9 de metro –sabe qué es de lo que estamos hablando–, muchos miles de millones para un crecimiento bastante pequeño.

Hay que priorizar, y es difícil, porque obliga a decir qué vas a hacer y también qué no vas a hacer en un periodo de tiempo. Eso es muy difícil y lo entendemos, pero es lo único que permite que las decisiones que se toman sean las correctas; es lo único que permite que lo que se elija sea exactamente lo que se necesita hacer. Y por eso esperamos que aprueben definir ese plan de inversión que estamos pidiendo para cinco años, para saber concretamente qué es lo que vamos a hacer, para que se vea claro que lo que estamos eligiendo es lo mejor, que no se muevan por otras cuestiones, electoralistas o de otro tipo.

Esperamos también que aprueben las mejoras en la información del viajero, para que, si estamos en el andén de plaza Cataluña, como estaba yo el otro día, haya un planito en el que tengamos el esquema, que el otro día no lo había, y no está ahí porque no lo hemos puesto aquí, porque no lo ha puesto la Generalitat, no depende de nadie más.

Esperamos también que aprueben la planificación de los trenes que vamos a necesitar; los trenes no se ponen de un día para otro. Y esperamos que se apruebe porque sí que es responsabilidad suya, aunque alguna vez lo niega. Aquí está trabajando Renfe, que depende del Ministerio de Fomento, pero trabaja para ustedes; ustedes deciden qué trenes se ponen aquí. Y es necesario planificarlos, no se pueden poner de un día para otro. Por ejemplo, ahora mismo, a los señores de Tortosa no les decimos si van a venir por Tarragona ciudad o por Camp de Tarragona. Es una decisión difícil, también; contentar a unos y a otros, menos; habrá que buscar una solución de consenso. Y por evitar este conflicto, tanto que lo buscan por otros lados, pues, no decidimos qué trenes necesitamos y el día que se necesiten no van a estar. Los trenes tardan mucho en llegar, lo saben, acaban de comprar para la línea del Vallés. Es muy importante planificar cuanto antes para poder encargar los trenes cuanto antes, para que puedan estar el día que lo necesitamos, y eso no se está haciendo.

Que se me acaba el tiempo. Bueno, en cuanto a infraestructura no vamos a dejar de reconocer que tiene muchos problemas. Se han incrementado las medidas de seguridad, los trenes van más lentos, eso es difícil de entender. Y es verdad que al Ministerio de Fomento y a Adif, a veces, parece que no les quita el sueño, y a nosotros sí; a nosotros sí que nos lo quita. Por eso, aparte de pedir esto hoy aquí, mañana vamos a ir al Congreso con, también, unas cuantas peticiones de lo que creemos que se debe hacer allí, que son más de las que traemos aquí, ya le digo. Porque, aunque este Gobierno de la Generalitat haya renunciado al diálogo, nosotros no lo vamos a hacer, porque las *rodalies* de Cataluña todavía hoy con todos sus problemas llevan más de 400.000 viajeros diarios y todos esos viajeros necesitan que alguien vele por sus mejoras, que alguien resuelva sus problemas haciendo todo lo que pueda aquí y negociando todas las mejoras que se deben en Madrid.

Gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputada. Per a defensar les esmenes presentades, té la paraula el senyor Jordi Terrades, del Grup Parlamentari Socialista.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, què diu l'Estatut? L'Estatut diu que Catalunya té competències exclusives sobre les infraestructures de transport a Catalunya que no tinguin qualificació d'interès general. L'Estatut també indica la participació del Govern de la Generalitat en la participació i la gestió de les infraestructures de titularitat estatal. Els dic això perquè massa sovint aquí i allà, o allà i aquí, és a dir, el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat obliden que hi ha un marc legislatiu constitucional que els obliga i que els dóna instruments, a ambdós governs, per buscar solucions als problemes.

Aquest era el sentit de la nostra esmena, que no ha estat acceptada pel grup proponent, tot i que li votarem a favor la proposta de la moció, eh?, entès que és un compendi de bo-

nes intencions i, per tant, no hi podem estar en desacord, no? Però el que cal és solucionar els problemes que, de fons, que hi són, eh? És a dir, el que cal és afrontar com afrontem aquests problemes i les necessitats que té la xarxa ferroviària convencional a Catalunya, especialment rodalies i els regionals, perquè de problemes n'hi ha, no?; només cal agafar el tren cada dia per adonar-se que aquesta és una realitat. Abans la diputada Marina Bravo parlava dels 400.000 usuaris que utilitzen el tren cada dia i que es troben, sobretot a les hores punta, amb problemes. Després m'hi referiré, a aquest tema, no?

I nosaltres creiem que les solucions necessàriament han de ser, s'han de buscar de forma conjunta, coordinades entre el Govern de la Generalitat i l'Estat. Crec que hauria de ser hora, hauria de ser el temps de passar pàgina del degoteig de retrets constants, de la manca de diàleg, de la manca de comunicació i de la manca de coordinació. I aquí qui té la responsabilitat principal, deixi'm que els ho digui, és, més enllà de les reivindicacions que fa el conseller Rull tot sovint, l'Administració central, el Govern central, Adif, no?, que no acaba de complir aquells acords a què la ministra de Foment arriba amb el conseller de torn i que després aquell ens que la d'executar, que és Adif, no se sent representat pel que diu la seva pròpia ministra, no?

Entre altres coses perquè el responsable de la infraestructura és Adif. Hi ha incompliments constants dels anuncis d'inversió fets. La gestió de Rodalies, de totes maneres, conseller, i de Regionals és del Govern de la Generalitat de Catalunya, eh?, qui configura els horaris, la unitat dels combois... Miri, aquest matí baixava al tren de les vuit i tretze, Granollers Centre, i li he de dir, eh?, que el d'avui portava una unitat menys que el d'ahir, i que els usuaris que hem utilitzat aquest tren... És a dir, les sardines van més amples a la llauna que els usuaris que avui baixàvem en aquest comboi. Això és responsabilitat del seu Govern, de controlar que això funcioni. Qui ha renovat la concessió a Renfe, que és la que opera la línia, és el Govern de la Generalitat de Catalunya. No em digui que no, conseller, perquè és així. Una altra cosa és que vostès no hagin volgut obrir aquí un altre pastís, un altre meló, però la responsabilitat és del seu Govern.

Congestió. Deixi'm dir-li-ho: podem arreglar i arranjar el manteniment de la infraestructura, millorar la senyalització, millorar la seguretat, fins i tot es poden renovar les unitats, que en hores punta els combois portin més unitats, però sabem que la congestió, sobretot a la rodalia de Barcelona, seguirà existint, malgrat que es facin totes aquestes coses. Perquè aquí tenim un problema, que és el tercer túnel. Jo, solemnement, des d'aquest faristol, en nom del meu grup parlamentari, em comprometo, conseller..., que vostè lideri aquest tema i el meu grup parlamentari no li crearà tants problemes com vostès van crear quan es va haver de fer el túnel d'alta velocitat pel centre de Barcelona. Però vostè sap tan bé com jo que el problema de la congestió de la rodalia ferroviària és la falta de penetració..., d'accessos per travessar la ciutat d'un costat a l'altre. Per tant, li reclamo que comenci a liderar, amb totes aquestes coses que vostè lidera, també la reclamació d'un tercer túnel de rodalia ferroviària a Barcelona, i tindrà el nostre recolzament.

I, finalment, en aquests sis segons que em queden: mirin i estudiïn el model ferroviari alemany, que és un model federal de relació entre l'Administració central d'Alemanya i els lands.

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, té la paraula la senyora Hortènsia Grau, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, agraiem a la senyora Marina Bravo, a part que és una experta i sempre és un plaer poder parlar amb ella i aprendre'n, que hagi presentat aquesta moció. El que passa és que aquesta moció el que acaba palesant una altra vegada és que estem embrancats a vegades en debats en què tenim poc marge. Això ho dic perquè hem de fer una reflexió primera general: sí que la Generalitat tenim el servei, però hi ha un tema, i és que la titularitat de les infraestructures, l'operadora, acaba estant a Fomento, i que aquí hi ha uns greuges, unes deficiències, una manca d'inversions demostrada de fa anys que ens condiciona molt i moltíssim. Per tant, ho llegia..., ho explica l'últim informe que feia el síndic arran de les queixes de les diferents plataformes. I això és així, ens agradi o no.

Ara en Terrades parlava del tercer túnel, però és que el tercer túnel, o l'estació de la Sagrera, que marcaria..., seria un ús que determinaria molt, per exemple, tots els trens que vénen del nord..., i podria resoldre..., no? O el desdoblament dels trams de via única a l'R3 i a l'R7. És a dir, tota una sèrie de qüestions..., que el que necessitem jo crec que són... I aquí sí que necessitem un pacte d'estat, o entre estats, m'és igual, però un pacte a llarg termini en què totes les forces polítiques... I això ho diem moltes vegades, els portaveus de Territori, ho diem també en carreteres: que ens posem d'acord i diguem per a d'aquí a deu anys –perquè les obres no es poden fer en un pim-pam, ni els trens– quines obres són prioritàries, quines necessitem i que es calendaritzin.

En aquest sentit, per exemple, el punt 1 de la moció és interessant, perquè diu: «Bé, busquem a llarg termini solucions per al col·lapse que tenim», que, clar, nosaltres no estem molt d'acord, potser, que sigui allargar andanes. Potser s'haurà de fer. Creiem que primer hi han altres mesures, com augmentar freqüències o lligar el tema amb Renfe Vallès. Dic el punt 1, eh?, el que fa referència a Ferrocarrils.

Però el que està clar és que necessitem arribar a acords, acords de traspàs d'infraestructures, creació de formes consorciades... Ara tenim l'acte aquest a què anirem la setmana que ve. Doncs, bé, ja està bé, que demanem el traspàs de les infraestructures, totes les que afecten Catalunya, però, sobretot, conseller..., clar, si ens les traspassen, amb tot el tema d'obres que tenim pendents, tenim un *marrón*. Per tant, si no ens traspassen els diners, o si no tenim el finançament i un acord d'obres, no sé si ens convé que ens les traspassin. Aquest és un tema que m'interessava fer a nivell general.

Ara, en concret, entrant a la moció, nosaltres agraïm que se'ns hagin incorporat esmenes. Al punt 2 no s'ha incorporat cap esmena nostra, però també estem contents que s'aprovi. Per una qüestió: perquè aquest famós informe de la línia 9, l'Ajuntament de Barcelona em consta que fa temps que els el demana. I, per tant, deuran estar molt contents que ens el lliurin al Parlament, i nosaltres els el farem arribar, o vostès m'imagino que també.

En el punt 3, nosaltres hem cregut necessari incorporar-hi moltes de les demandes que fa la Plataforma Trens Dignes Terres de l'Ebre - Priorat. I aquí és la mateixa demanda que jo crec que faig des que vaig entrar el 2010 a aquest Parlament, no?, que és aquest menysteniment sempre cap al sud quant a la substitució de combois, que es van substituir, per exemple, a Girona i aquí no. Bé, ja diem que és urgent la substitució aquesta de les línies del Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre.

En el punt 4, també agraïm que s'hagin incorporat dos punts, sobretot: la planificació concreta de la duplicació de la línia 3, que ens sembla molt important, i fer compatible l'ampliació a la terminal 1 de l'aeroport amb el Pla de Rodalies i analitzar la viabilitat del perllongament d'aquesta línia fins a Gavà.

Les altres, també, que hem transaccionat..., bé. I ara, en el que em queda, els dos punts que no se'ns han aprovat i que jo voldria comentar breument, que és el punt de tirar enrere el que..., des del 5 d'agost la modificació dels horaris que es va fer, que incrementa vuit minuts..., i que a més no és la solució. Jo sé que la Plataforma Trens Dignes s'ha reunit amb vostè diverses vegades, conseller. Sé que vostès han fet coses i han millorat qüestions a les Terres de l'Ebre, com posar el nou tren a Tortosa, fer la devolució exprés, això de la parada de l'Euromed. Però aquest punt en concret ens interessava, perquè el que es va fer per solucionar..., condicionat, no?, a mentre duressin les obres i condicionat a les obres de l'entrada a Barcelona, els crea perjudici, perquè no resol el problema, i a més ara ja són retards sobre aquests retards. Per tant, potser hauríem de mirar de buscar-hi una solució.

I l'altre –i acabo, presidenta– és l'esmena 4, que és la referència a les ATM. Parlant amb el diputat de Junts pel Sí, me deia: «No, no fem això de l'ATM de les Terres de l'Ebre, perquè hi haurà la T-Mobilitat.» Però jo entenc que són dues qüestions diferents. La T-Mobilitat és un suport tecnològic de gestió tarifària i, en canvi, l'ATM, mentre no tinguem desenvolupada la Llei 21/2015, de finançament del transport, i no tinguem totalment desenvolupat el sistema d'integració, crec que és una reivindicació justa de les Terres de l'Ebre. Perquè ells diuen: «D'acord, molt bé, això de la T-Mobilitat. Però, per què ens toca a nosaltres? Els altres ja han tingut ATM.» Per tant, jo crec que hem d'intentar arribar...

La presidenta

Diputada, ha exhaurit el temps.

Hortènsia Grau Juan

...a una solució amb la gent de les Terres de l'Ebre.

Gràcies –gràcies–, presidenta.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, té la paraula el senyor Alberto Villagrasa, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Alberto Villagrasa Gil

Presidenta... *Conseller*, diputados, diputadas, yo ya anuncio a la proponente que la moción tendrá el apoyo del Grupo Popular. Y, además, nos permite hablar de algunos incumplimientos, o *nyaps*, de la Generalitat de Catalunya, porque muchas veces se hace referencia al Gobierno del Estado, y hay que hacer, pues eso, lo que algunos comentan, hacer recuerdo a la memoria histórica.

Podemos coincidir en que potenciar el transporte público es básico para poder conseguir una movilidad ambientalmente sostenible y que sea una alternativa real al transporte privado. Sin una buena conexión entre las diferentes ofertas de transporte colectivo y sin unos intercambiadores de fácil acceso esto no es posible. Y eso es verdad. Pero para poder gestionar unas buenas conexiones de las diferentes ofertas de transporte público es imprescindible una buena colaboración y relación entre las diferentes administraciones: la local, la autonómica y la estatal. Y, por eso, los reproches –muchas veces, por no decir siempre, injustos e interesados– del mundo independentista hacia las inversiones del Estado no ayudan a que esa relación sea fluida y fácil. Y luego les daré algún dato como muestra.

Pero comencemos por Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, que es verdad que dan un buen servicio en horarios y frecuencias, pero sí que también es verdad, como decía la señora..., del PSC, que algunas mejoras se tendrían que realizar en algunas frecuencias horarias muy concretas. Pero hablaremos de una promesa frustrada y olvidada, importante. Una. ¿Ustedes se acuerdan del famoso intercambiador que se tenía que hacer en Glorias? ¿Ustedes se acuerdan? Un intercambiador de Ferrocarrils de la Generalitat, metro y línea de autobuses. Y de la noche a la mañana desapareció de todos los planes urbanísticos. ¿Ustedes se imaginan que hubiese pasado si de la noche a la mañana el Gobierno de España hubiese suprimido un proyecto como este? Pero, claro, lo hace el Gobierno de la Generalitat y aquí no pasa nada.

Se quejan de los fallos de Rodalies. Evidentemente, con razón, muchas veces. No le digo que no. Pero, por ejemplo, tenemos que el tranvía de Barcelona en el 2015 ha tenido cuarenta y siete accidentes. Es decir, casi cuatro accidentes por mes. Y aquí tampoco pasa nada.

Por eso, una de las enmiendas que hemos presentado hace referencia a la programación de los Ferrocarriles de la Generalitat en su servicio de plaza España - Gracia, para que no sea, una vez más, una interminable y renovable propuesta en cada campaña electoral, como pasó con la línea 9 de metro. Ustedes dicen que se pondrán en marcha para el año 2020. Pues a su ritmo seguramente será el 2030, 2035 o 2040.

Y, por cierto, hablando de la línea 9, ya sabe el incumplimiento la frustración que ha causado entre los vecinos del barrio de la Zona Franca, que ven como hay unas estaciones fantasma, como pasa el metro, y los usuarios y los vecinos de Zona Franca no las pueden utilizar, sabiendo los graves problemas de conexión que tiene este barrio con el resto de la ciudad de Barcelona.

Sobre el servicio de Rodalies de la Generalitat, estaríamos de acuerdo que hay que definir las necesidades presentes y futuras para todo el territorio, con una sensibilidad especial en lo que hace referencia al ámbito del Camp de Tarragona y las Terres de l'Ebre, pero también, como decía nuestra enmienda, a las necesidades de Girona y Lleida, de que no hacía mención la moción.

Pero también estaría bien estudiar la rentabilidad de uso de la línea Lleida - la Pobla, y también el uso en cada parada de esta línea. Porque en el 2015 una de sus paradas tuvo en todo el año solo nueve pasajeros. Es decir, todo un éxito en la relación en lo que hace referencia a oferta/demanda. Todo un éxito.

Pero la moció fa referència a algunes inversions que el Govern de Espanya tendria que realitzar, pero que ja està fent. Y para ello les daré un breu repàs de lo que se està fent, a pesar de que la red polític-mediàtic-nacionalista sempre lo intente ocultar. Por ejemplo, algo que pide la moció y que ya está en marcha: se dedican 132 millones de euros para la adaptación y mejora de 120 trenes; mejora en la accesibilidad de 10 estaciones; previstas, otras 40; instalación y señalización ERTMS entre l'Hospitalet y Mataró para mejorar la fiabilidad del tránsito por el interior de Barcelona. En ejecución de obra nueva, tenemos el acceso ferroviario a las dos terminales del aeropuerto del Prat; dos líneas nuevas entre Vandellòs y Tarragona, que finalizarán a principios del 2017 y resolverán los problemas de la línea que conecta Tortosa con Barcelona, y además formará parte del corredor mediterráneo. Todo esto suma más, mucho más, de 500 millones de euros, al margen de lo que se está invirtiendo en el corredor del Mediterráneo. Eso sí, harán falta las inversiones reales, y no sobre plano de la Generalitat, a lo cual ya estamos acostumbrados.

Si al final todos trabajamos en la misma dirección, reconociendo en positivo lo que hace cada Administración, el primer beneficiado no será ningún partido político, sino que se verá lo realmente importantes que somos todos los catalanes.

Muchas gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. A continuació, té la paraula el senyor Gerard Gómez del Moral, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Gràcies, presidenta. Tornem a ser aquí parlant de trens. I això, diguem-ne, per una banda ens alegra, perquè realment és un tema molt important, i, per una altra banda, i com deia la diputada Hortència Grau, ens entristeix, perquè no podem decidir tot allò que aquí parlem i que tenim voluntat d'arreglar.

I, per tant, sempre que parlem de trens i parlem de ferrocarrils, malauradament parlem de problemes, perquè tenim, malauradament, l'estat de la infraestructura que tenim i tenim el servei que tenim. N'hem parlat moltes vegades, de l'R15, de l'R16, hem parlat de l'R3, hem parlat de..., i, de fet, diversos diputats que avui heu intervingut abans heu anat citant alguns dels problemes. I, malauradament, tornem a estar aquí parlant de trens i tornem a estar aquí sense poder oferir les solucions que la ciutadania espera. Perquè malgrat que es digui que, efectivament, el contracte amb Renfe i tal..., això ho segueix pagant l'Estat i això segueix sent competència de l'Estat. I, per tant, nosaltres el que volem fer és assumir aquestes parts de competència. Com, per cert, la Generalitat ha fet. Per exemple, amb la primera línia no radial a Barcelona, l'R8. Iniciativa de la Generalitat. Per exemple, davant d'aquest desastre de l'R15 i l'R16 de què hem parlat tantes vegades, fent, a partir del mes de novembre, que l'Euromed s'aturi a l'estació de l'Aldea, assumint-ne el cost la Generalitat, a més a més, per poder donar un servei de tren digne a la gent de les Terres de l'Ebre que necessita utilitzar-lo per pujar a Barcelona. Per tant, la voluntat de la Generalitat i del Govern de Catalunya hi és absolutament tota per intentar millorar aquests problemes. Quin és el resultat que tenim? Doncs, que no en tenim les competències.

I, a l'altra banda de la balança, jo crec que està les bones experiències que tenim. Per exemple, Ferrocarrils de la Generalitat a Terrassa; un any, aquest estiu, el juliol, des de l'entrada en funcionament de les noves estacions: augment de demanda del 50 per cent. És a dir, quan es fan inversions, quan tenim les competències totals sobre la prestació del servei de ferrocarrils, demostrem que funcionen, que funcionen bé i que, a més a més, són capaços de generar demanda i, per tant, de treure viatgers al transport privat, i, per tant, amb tot el que això implica, mediambiental, etcètera, no?

Per tant, quan nosaltres som qui tenim les competències per poder decidir entorn, diguéssim, de tot l'aspecte de la xarxa ferroviària –infraestructures, trens, horaris, tot–, el servei funciona. I això jo crec que està acreditat des de la puntualitat dels ferrocarrils, des de les mateixes enquestes de satisfacció dels usuaris, no?, que no tenen re, absolutament res a veure quan el servei que presta Renfe o quan el presta, diguéssim, els Ferrocarrils de la Generalitat.

I, clar, ens tornem a trobar amb el mateix problema de sempre, que és: Pla de rodalies de Barcelona, any 2008-2015, 4.000 milions d'euros, executat un 10 per cent. Clar, després no ens ha de sorprendre. I avui, aquí, aprovem, i nosaltres hi donem suport, aquesta moció, no?, que es desdoblí l'R3, però és que això ja estava previst, no només el 2008, és que ja estava previst d'abans, i no s'ha fet. I, com tot, en les inversions que l'Estat espanyol diu que farà, això no arriba. Perquè podríem parlar de l'R3, podríem parlar del desdoblament fins a Malgrat, podríem parlar del túnel de l'Hospitalet, que, per cert, sortia i que també estava inclòs en el Pla de rodalies i que no s'ha executat ni s'ha fet. I són inversions necessàries, que necessitem, com a país, per poder fer.

I, clar, llavors ens aturem i mirem el 2016, i no perquè nosaltres siguem independentistes i tot molt dolent i la culpa tant de dia com de nit és de Madrid, que això, aquí, al Parlament, ho sentim tot sovint, no? Però, clar, Ministeri d'Hisenda i Administracions Públiques, de Madrid, gens sospitós de ser gaire simpatitzant de Junts pel Sí; clar, doncs, amb les seves pròpies dades d'inversió de l'any 2016, gener-juny, és a dir, aquesta primera meitat de l'any, les inversions previstes, per exemple, en alta velocitat, són del 16,7 per cent; les inversions en infraestructura i estacions d'Adif són del 20 per cent, és a dir, el 80 per cent no s'executa; o en Renfe, que és el cas més clamorós, 2 per cent. Però això no ho diem nosaltres, eh?, això ho diu el Ministeri d'Hisenda i Administracions Públiques. Per tant, el que ens convé, diguéssim, és resoldre aquesta situació.

I jo em nego, senyora Marina Bravo, a dir «conflicte», per l'acte de dimecres que ve. No, no –no, no–, és que el conflicte el té la gent que la deixen tirada a mitja estació a l'Hospitalet de l'Infant i l'han de treure del tren; el conflicte el té la persona que va a la universitat i no arriba a classe perquè el tren no passa mai; el conflicte el tenen les persones que intenten arribar a la feina a l'hora que els correspon i arriben sistemàticament tard; el conflicte el tenen els usuaris. Nosaltres, conflicte amb l'Estat, no en volem tenir cap. És més, a mi m'agradaria, ja que sovint parlo de trens en aquest Parlament, deixar de fer la cançó de l'enfadós. Si és que jo no em vull queixar més! Jo vull arreglar els problemes! Si el conflicte el té la gent, no el volem tenir amb l'Estat, no el volem tenir amb cap altra Administració. Volem resoldre els conflictes.

I per això la manera de deixar de tenir aquests conflictes i de queixar-nos és justament poder fer com amb Ferrocarrils, és justament poder tenir el control sobre tota la infraestructura i sobre tot el que engloben les infraestructures ferroviàries i prestar, d'una vegada, un servei digne a la ciutadania i al país, que és el que necessitem.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. A continuació, té la paraula el senyor Sergi Saladié, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Sergi Saladié Gil

Molt bé. Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Aquesta moció del Grup Parlamentari Ciutadans mos sembla interessant perquè aborda una problemàtica que afecta milers de ciutadans cada dia, i que, a més a més, ho aborda des d'un punt de vista prou complet i integral. Si bé per nosaltres encara seria més desitjable revisar lo Pla d'infraestructures del transport 2006-2026 des d'un punt de vista estratègic, i aquesta moció no ho aborda amb prou profunditat, sí que planteja qüestions relacionades amb l'estat i capacitat de la xarxa, la dels combois, les diferents estacions, i una qüestió interessant, com és l'auditoria d'aquests grans projectes i infraestructures, que quasi mai se fa, i en aquest cas concret, doncs, se planteja de fer sobre l'L9 i l'L10.

Per tant, donarem suport a tots aquells punts de la moció que depenen de la Generalitat de forma íntegra, per tant, els punts que fan referència a Ferrocarrils de la Generalitat, amb aquesta esmentada auditoria a l'L9 i l'L10, a tot allò que afecta Rodalies de Catalunya, que segons lo contracte programa vigent amb Renfe depèn de la Generalitat. Però, en canvi, farem una abstenció a una sèrie de punts que depenen de l'Estat.

Nosaltres hem fet una sèrie d'esmenes, que n'explicaré alguna, i com que no han estat tingudes en consideració, doncs, no hi podem votar a favor però tampoc hi podem votar en contra de tot lo que és, doncs, continuar demanant a Madrid que es millori tot lo que s'hagi de demanar.

Però, diem això, que no és que nos abstinguem perquè no estem d'acord amb tot lo que plantegen aquests punts, que ja hi estem d'acord, no?, sinó perquè entenem que ja n'hi ha prou de continuar demanant i continuar instant Madrid que faci coses, perquè tant lo Ministeri de Fomento com Adif, ja se mos han toreat dos vegades, avui que és un dia de toros, eh?, doncs, amb dos acords polítics. És a dir que aquí el Grup Socialista plantejava: «No, s'han de millorar les relacions, no?, bilaterals entre Catalunya i l'Estat.» No, no; si ja hi havia dos acords polítics i se mos han toreat les dos vegades, amb lo conseller Vila i actualment amb lo conseller Rull, no?

És a dir, Adif, l'Estat, podríem dir, dimitix de les seues funcions de prestar un interès públic, d'un interès general, i, per tant, això per nosaltres és inadmissible. I, a més a més, és que ho veiem inútil continuar anant a demanar a Madrid coses com ara esmentava el diputat Gerard, que fa més de deu anys, que fa més de quinze anys que estan programades, que s'han de fer i no es fan.

I ho podem continuar demanant les vegades que vulgueu, vull dir, per això no mos cansarem, però nosaltres creiem que és un moment de plantar cara a aquesta qüestió, perquè és que –la realitat– hi ha un conjunt de ciutadans que cada dia patixen això. I aquí podem anar aprovant mils i mils de resolucions, i sí, i queda molt bé, i direm: «Hem aprovat això i anem a Madrid a...» Molt bé. Però hem de prendre algunes mesures concretes i valentes. I nosaltres hem plantejat unes accions, diguéssim, que van encaminades que des de la Generalitat..., des del Parlament instem el Govern de la Generalitat, que negociï de tu a tu lo traspàs de les plenes competències sobre el conjunt de la xarxa ferroviària. I no n'hi ha prou amb això, perquè aquesta negociació també es podria allargar en lo temps.

Nosaltres anem més enllà i plantegem que si en lo termini d'un any, posem per cas, aquest traspàs no s'ha produït, doncs, establir tots los mecanismes legislatius necessaris per a procedir a una expropiació forçosa de tota la xarxa i de tot lo que implica d'aquesta infraestructura perquè l'Estat ha deixat de prestar, ha dimitit de les seues funcions de prestar un interès general. I els ciutadans i ciutadanes de Catalunya lo que es mereixen és una xarxa de ferrocarrils segura i digna.

I com que això no mos ho han acceptat, doncs, farem votació separada, que ja ho anuncio ara, presidenta, dels punts 3.2, 3.3 i el 4, que es poden votar de manera conjunta. Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Marina Bravo.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Buenos días. Para pronunciar-me sobre las enmiendas, no es tanto qué decir; si es para pronunciar-me sobre lo que se acaba de comentar ahora, son bastantes más cosas.

Sobre las enmiendas, agradecer..., han sido muchas y muchas bastante constructivas, por eso se han ido añadiendo.

La que nos comentaba el Grupo Socialista que no se había aceptado, y que la comparaba con cómo se gestionaba la infraestructura en Alemania, es que no es exactamente lo mismo que propone. Aquí dice que discriminemos qué infraestructuras no son de interés general del Estado. Para mí, las infraestructuras que no son de interés general del Estado se pueden gestionar directamente desde las comunidades autónomas, pero completamente, no hace falta ningún consorcio, no hace falta nada; la movilidad regional la pueden gestionar las comunidades autónomas, no hay ningún problema.

Está en debate, por ejemplo, la línea Cornellá..., toda esta línea. Se podría hacer, la podría hacer la Generalitat en vez de que la hiciera el Estado; yo no tengo ningún inconveniente en que las líneas que tienen..., que se refieren a la movilidad regional se lleven desde aquí. Esa es la propuesta que plantean.

En Alemania no es esto exactamente. En Alemania lo que ocurre, que la red es toda titularidad del Estado, que las comunidades autónomas participan en las decisiones de las actuaciones que se hacen y colaboran en el gasto y en las decisiones. En eso tampoco nosotros tenemos ningún problema. Es cierto que con la situación de diálogo que hay ahora es muy complicado, hay muy poco tiempo.

Sobre todos los comentarios que ha dicho el compañero de Junts pel Sí. Bueno, decir que ha comentado algunos ejemplos, la R8, que nos parece fenomenal; eso lo pueden hacer y lo pueden seguir haciendo. Que el Euromed pare en la Aldea es un ejemplo de que con dialogo las cosas se pueden conseguir. Al final, el Euromed... –con diálogo y dinero, evidentemente, las cosas se consiguen.

Algún otro ejemplo que ha puesto..., bueno, no lo sé..., eso, que el Euromed pare en la Aldea: es un tren que gestiona el Ministerio de Fomento y han pedido, han negociado, han explicado las necesidades y se ha llegado a algún acuerdo. Ejemplos, casos como esos siempre se pueden hacer, pero el apriorismo y el supremacismo de que si lo gestionan ustedes se va a gestionar mejor, cuando la separación de por sí ya tiene muchos inconvenientes, no tiene ningún sentido.

Gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputada. Estem cridant a votació.

(Veus de fons.) Sí, diputat, he apuntat que ha demanat votació separada dels punts 3.2, 3.3 i el 4, i que es poden votar junts. Sí; si no hi ha inconvenient, ho farem així.

(Pausa llarga.)

S'ha demanat votació separada dels punts 3.2, 3.3 i 4, i que es poden votar conjuntament. Si no hi tenen inconvenient, començarem votant aquests tres punts junts i després votarem la resta de la moció. D'acord? *(Pausa.)*

Doncs, comencem la votació votant conjuntament els punts 3.2, 3.3 i 4.

Comença la votació.

Els punts 3.2, 3.3 i 4 han quedat aprovats per 121 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

A continuació, votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La moció sobre les infraestructures ferroviàries ha quedat aprovada per 130 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments.)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política de seguretat

302-00077/11

El vint-i-dosè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política de seguretat, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Alberto Villagrasa.

(Remor de veus.) Diputats i diputades, els demano, si us plau, que surtin de pressa i en silenci. *(Pausa.)* Silenci, si us plau.

Diputat, quan vulgui.

Alberto Villagrasa Gil

Gracias, presidenta. *Conseller*, diputados, diputadas, para comenzar mi intervención quiero hacer referencia a algo que pasó en esta Sala de Plenos el martes pasado, porque hay algún grupo que insiste en menospreciar el nombre de los Mossos d'Esquadra, en seguir insinuando que sus actuaciones se basan en la tortura; una auténtica barbaridad. Y desde el Grupo Popular no solo reconocemos el trabajo de los Mossos d'Esquadra, sino que también queremos reconocer la dignidad de este cuerpo policial.

La moción que presentamos desde el Grupo Popular intenta dar una salida a la falta de efectivos que tenemos en los Mossos d'Esquadra de Cataluña, falta de efectivos que viene porque no ha habido nuevas promociones de policías en los últimos años, es verdad, pero también por la pérdida continua de efectivos por jubilaciones, bajas, traslados a otros cuerpos, excedencias, fallecimientos, etcétera.

El mejorar el número de efectivos de policías y el intentar maximizar los recursos y el acompañamiento del resto de cuerpos policiales es básico para mejorar tanto el servicio al ciudadano como el rendimiento de nuestros agentes.

Por eso el primer punto de la moción, y seguramente el más importante, tiene la intención de, haya o no presupuestos, salvaguardar la promoción de quinientos nuevos policías, ya sea a través del presupuesto o de una modificación de crédito. Las necesidades de seguridad, tanto en seguridad ciudadana como en la lucha contra el terrorismo, hacen que, en Cataluña y en el resto de España, las políticas de seguridad y prevención sean prioritarias para todas las administraciones, y para cubrir y dar respuesta a estos retos hace falta tener los efectivos policiales suficientes.

Hacíamos referencia también en la moción a otras medidas, como la creación de un concurso interadministrativo, el cual algunos representantes de otros grupos decían que no tendría un gran resultado –podría ser–, pero, con este concurso interadministrativo, sean setenta, cincuenta o veinte policías nuevos, ya preparados, los que se incorporasen a los Mossos d'Esquadra..., seguramente serían bienvenidos ante la escasez que tenemos de efectivos.

Otras medidas que proponemos es dar salida a la segunda actividad, realizar el subcatálogo, el catálogo de puestos de trabajo, haciendo servicios relacionados con el servicio de seguridad, de prevención, en los que no haga falta ningún esfuerzo físico; por ejemplo, control de accesos a edificios públicos, la recepción de denuncias, que son servicios que no hace falta que los realice un policía en primera actividad y que sí que puede estar en la calle reforzando el servicio de seguridad ciudadana.

También proponemos una bolsa de horas extraordinarias, como muchos sindicatos van reclamando, para poder cubrir franjas horarias en territorios y horas que tienen carencias en el servicio.

Pero en esta moción sobre todo también damos una gran importancia al papel y colaboración con las policías locales, y lo hacemos con dos propuestas muy concretas. Una es poder crear nuevas salas conjuntas de coordinación entre Mossos d'Esquadra y policía local en las capitales de provincia en municipios de más de cien mil habitantes. Al final, la cercanía y el compartir espacio pueden mejorar la coordinación de los cuerpos de seguridad y a la vez maximizar los recursos materiales y humanos en la recepción de la información y en el servicio.

Y la otra propuesta es que ambos cuerpos de policía, en sus respectivos municipios, puedan compartir funciones; como, por ejemplo, la importante, de seguridad ciudadana; la lucha contra el *top manta*, o, por ejemplo, el trabajo contra el incivismo.

Si afirmamos que hay un déficit de efectivos, hagamos que nuestros policías compartan esas funciones, que su trabajo sea más rentable y coordinado, y de esta forma creernos de verdad lo que es la Policía de Cataluña, que la componen los diferentes cuerpos de la policía local y Mossos d'Esquadra, y no que al final sea un mero titular y que luego no tenga ninguna efectividad real.

No quería acabar sin agradecer la predisposición para llegar a acuerdos de los representantes de Junts pel Sí, de Ciutadans y del Grupo Socialista –el señor Carles Castillo, la señora Montse Fornells y Carlos Sánchez–, que, a pesar de alguna discrepancia legítima en algún punto en concreto, la verdad es que la voluntad para llegar a acuerdos en esta moción e intentar mejorar la situación de los Mossos d'Esquadra por parte de esos grupos y el Grupo Popular siempre ha estado encima de la mesa. Y, al menos, se lo quería agradecer y reconocer públicamente.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. A continuació, té la paraula, per a defensar les esmenes presentades, el senyor Carles Castillo, del Grup Parlamentari Socialista.

Carles Castillo Rosique

Molt bona tarda. Companys i companyes diputades, conseller, la proposta de moció que tenim damunt de la taula va al voltant de millorar la situació de plantilla, la manca de plantilla de Mossos d'Esquadra, de millorar la coordinació entre Mossos d'Esquadra i policies locals i de convocar la Junta de Seguretat de Catalunya.

Nosaltres estem d'acord que hi ha molt de camí a recórrer quant a aquestes dues qüestions relacionades amb la seguretat, quant a la coordinació entre Mossos d'Esquadra i policies locals, i quant a la manca de plantilla de Mossos d'Esquadra. Hem presentat algunes esmenes que creïem que clarificaven el sentit del que es demanava. La

veritat és que, com ha dit el company Villagrasa, han sigut tingudes en compte quasi en la seva totalitat, de manera que anuncio que votarem a favor de la moció presentada.

Senyors i senyores, el Cos de Mossos d'Esquadra està sota mínims; el Cos de Mossos d'Esquadra té un greu problema de plantilla. El pla de desplegament xifra en 18.200 els mossos necessaris, i segons dades de la conselleria ara mateix estem en una xifra propera als 16.800; és a dir, un dèficit de 1.400 mossos d'esquadra, 1.400 agents.

Aquí permetin-me un petit aclariment, i és que hem demanat, a través d'una de les esmenes que els deia, que ha estat acceptada, que l'objectiu a assolir es marqui en 19.000, en lloc dels 18.200 que els he dit abans. Per què hem volgut modificar a l'alça aquesta xifra? Doncs, per descomptat, d'una banda per apujar el grau d'ambició, que creiem que és perfectament legítim, però sobretot per saltar la trampa que ens posa el Departament d'Interior en les dades que ens dóna del nombre de mossos actual.

A què em refereixo, diputats i diputades, amb això de «trampa»? Doncs, que el departament, en la seva xifra de 16.800 que diu que hi ha actualment, està comptant segones activitats, excedències i persones que en realitat no estan donant un servei de seguretat, diguem-ne, purament dit. De manera que llavors no podem marcar l'objectiu en 18.200, si s'estan comptant aquests efectius que no existeixen a la realitat. Per això hem decidit proposar la xifra de 19.000, perquè ens sembla més realista i més d'acord amb les necessitats reals del cos i de la societat catalana.

I què més passa amb els increments de plantilla? Doncs que un hipotètic increment de plantilla que avui aprovem, que aprovem avui mateix, no tindrà una repercussió a la realitat fins a l'octubre o el novembre de l'any que ve, del 2017, i això sent molt optimistes. De manera que, en paral·lel a l'increment de plantilla, hem de buscar alternatives que ajudin des de ja a alleugerir els problemes que tenen els professionals de la seguretat a Catalunya per fer el seu treball en condicions.

Per això creiem que una bona idea és facilitar de nou la incorporació d'efectius, ja formats, d'altres cossos, tot i que, tampoc ens enganyem, això s'ha fet altres vegades i no ha tingut tampoc el resultat esperat. I creiem també que una bona idea és crear una borsa de contingència d'hores extres. I també aprofitar al màxim les tasques policials que encara poden prestar les persones de segona activitat. Per cert, què li passa a aquest Govern amb les persones de segona activitat? També ho podrien explicar.

Respecte a la coordinació entre Mossos d'Esquadra i policies locals. Mirin, el que demanem en realitat és el mateix que està demanant la Generalitat, Mossos d'Esquadra, molt legítimament, amb les policies, amb la resta de cossos i forces de seguretat de l'Estat: compartir informació i compartir bases de dades. Tan difícil és fer amb coherència això que demana la Generalitat, Mossos d'Esquadra, per a la Policia Nacional i la Guàrdia Civil..., fer-ho també amb les policies locals? No creiem que sigui tan difícil i creiem que hi ha molt de camí a recórrer.

Vam començar, també, demanant la retirada del punt on parlava de la creació de centres de coordinació, perquè creiem que no s'entenia prou. I el ponent ha acceptat aclarir-ho en el sentit d'anar en la línia de la sala conjunta de comandament que ja existeix a Barcelona. Perfecte. Estem d'acord que es facin i que es facin de comú acord amb els ajuntaments.

I hem demanat també que s'afegeixi fer complir els convenis existents entre Mossos d'Esquadra i policies locals, perquè, a banda de revisar-los, sabem que n'hi ha de molt bons, i el problema no és haver-los de revisar, sinó que surtin del calaix on estan ficats i s'acompleixin.

I respecte a la Junta de Seguretat de Catalunya –ja acabo, presidenta–, tema absolutament recurrent, permetin-me només donar una sola dada, i acabo: l'última vegada que es va reunir la Junta de Seguretat de Catalunya va estar presidida pel company i president José Montilla. No cal que els digui res més, oi?

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. A continuació, té la paraula la senyora Montserrat Fornells, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Montserrat Fornells i Solé

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades, bona tarda a tothom. Estem aquí per a debatre, de nou, una moció sobre polítiques de seguretat, per a parlar sobre temes i qüestions ja debatudes àmpliament i en diverses ocasions en aquest hemicicle i en la Comissió d'Interior.

La Junta de Seguretat no s'ha reunit des de l'any 2009 i, per tant, no s'ha certificat el nombre d'efectius de la policia autonòmica que s'han desplegat des de llavors, amb la qual cosa no s'ha liquidat l'import actualitzat per aquest concepte i hi ha un deute acumulat molt alt; diners amb els quals es podrien convocar més places de Mossos d'Esquadra, per exemple. Tot és qüestió de voluntats, perquè, si un no vol, dos no es reuneixen.

El passat mes de maig, ja vam aprovar una moció de Catalunya Sí que es Pot on demanàvem que es reunís la Junta de Seguretat, petició que el conseller Jané ha fet en diverses ocasions.

En aquells moments, el Govern de l'Estat va dir que no la podien convocar perquè estaven en funcions i que ho farien després de les eleccions del 26 de juny. Estem a 20 d'octubre i el Govern encara està en funcions i no s'ha avançat en res.

Ja ho vaig dir en el Ple del mes de maig, i ho repeteixo: senyors del PP, la seguretat no pot estar en funcions. I, segons sembla, i pel que podem comprovar molt sovint, el Govern de l'Estat no està pas en funcions per a judicialitzar qualsevol acord o iniciativa que sorgeix d'aquest Parlament o del Govern de Catalunya.

En el punt 1 de la moció hi estem d'acord perquè ja existeix el compromís del Govern de convocar noves places de mossos d'esquadra. De fet, ja ho va anunciar al passat debat de política general el president. Ara només fa falta disposar de l'eina per a poder-ho executar; és a dir, només falta que s'aprovin els pressupostos per al 2017.

El punt 2 el rebutgem. En el seu moment ja es va dur a terme amb finalitat de fomentar l'arrelament i vincles familiars en un context de substitució del cos –context que ara no tenim. Totes les places que es van oferir no van complir..., no es van complir amb les expectatives. És a dir, a la pràctica, els agents que van demanar el traspàs van ser pocs, i, en canvi, la despesa de la convocatòria va ser considerable. I, a més a més, el mercat laboral actual, lamentablement, amb un elevat atur entre els joves, i el fet que fa més de cinc anys que no s'ha produït cap convocatòria –des del 2011, l'última– proporcionen que hi hagi prou suficients recursos humans per a poder cobrir futures convocatòries.

Pel que fa al punt 3, l'acceptem després d'admetre la nostra esmena perquè s'estudiï la viabilitat de dotar la Direcció General de Policia d'una borsa d'hores extraordinàries.

Del punt 4..., hi estem a favor perquè cal elaborar un catàleg de llocs de treball de segona activitat per als agents del Cos de Mossos d'Esquadra. De fet, des del departament ja s'hi està treballant per a dur-ho a terme.

Pel que fa al punt 5, de crear noves sales conjuntes de coordinació entre el Cos de Mossos i les policies locals, creiem que és nociu per al bon funcionament del model de distribució de recursos dels Mossos d'Esquadra i la seva implantació territorial. Primer, perquè les sales de coordinació policial, en sentit genèric, ja estan creades; segon, perquè les sales conjuntes dels cossos Mossos d'Esquadra i policies locals estan previstes per a temes o circumstàncies excepcionals; a més a més, aquest fet comportaria la modificació de les sales que ja estan en funcionament, una despesa innecessària de recursos i una nova redistribució d'efectius en detriment del servei de seguretat ciutadana i d'altres prioritats en matèria de seguretat.

La implementació d'aquest model que es proposa no garanteix en absolut una millora de la coordinació entre cossos. El que s'ha de fer és potenciar els recursos existents, tal com estableix ja a dia d'avui la Llei 4/2003, del sistema de seguretat pública, com són les meses de coordinació operativa i les juntes locals de seguretat. En aquest àmbit és on s'ha d'analitzar si hi ha alguna mancança a nivell de coordinació entre cossos i fer propostes individualitzades adaptades a les necessitats de cada municipi.

Pel que fa al punt 6, el de revisar o no els convenis entre Mossos d'Esquadra i policies locals, si cal fer-ho, aquesta modificació o revisió dels convenis, es fa. I, pel que fa al funcionament de les juntes locals de seguretat, dir que aquestes funcionen correctament i en moltes d'elles hi assisteix, les presideix el conseller d'Interior.

Finalment, pel que fa al punt número 7, que és l'addició d'una esmena de Ciutadans, de demanar de celebrar la Junta de Seguretat, ja he donat les explicacions anteriorment de

per què aquesta no s'ha dut a terme. Comentar també que en el passat debat de política general ja es van aprovar diferents resolucions en aquest sentit.

Per tot l'exposat, el nostre grup demana el vot separat dels punts 2 i 5.

Moltes gràcies, i molt bona tarda a tothom.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor Joan Josep Nuet, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot. (*Remor de veus.*) Perdó –perdó–, m'he equivocat; m'he equivocat, que han presentat esmenes, el Grup de Ciutadans –perdó. Té la paraula el senyor Carlos Sánchez, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Sánchez Martín

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, diputats, diputades..., en primer lugar quiero agradecer al diputado del PP, el señor Villagrasa, que haya aceptado algunas de nuestras enmiendas. Desde Ciudadanos creemos que mejoran y enriquecen la moción presentada.

Miren, desde Ciudadanos hemos estado y estaremos al lado de los Mossos d'Esquadra y del resto de fuerzas y cuerpos de seguridad. Prueba de ello son las innumerables iniciativas que hemos presentado desde que tenemos representación en este Parlamento. Yo, que ahora soy diputado, he sido policía durante diez años, al servicio del ciudadano, y tengo el orgullo de defender estas enmiendas ahora.

Bien. Esta moción se puede dividir en dos grandes bloques: el primero, la falta de efectivos y las distintas regiones policiales, y el segundo, la falta de coordinación entre las diferentes fuerzas y cuerpos de seguridad que operan en Cataluña. Ambas cuestiones las hemos reclamado en varias ocasiones desde Ciudadanos, pero en algunos casos no han salido adelante y en otros, la *conselleria* no ha hecho la labor que se esperaba. En todo caso, y por ello, les anuncio que, aunque queden en el tintero algunas de nuestras enmiendas, desde Ciudadanos votaremos a favor de esta moción.

Con la excusa de la crisis y la falta de presupuesto, hace cinco años –cinco años– que no se convocan plazas de Mossos d'Esquadra. Desde Ciudadanos creemos que es una cuestión de prioridades. Estamos convencidos que hay que invertir en sanidad, en políticas sociales, en educación y, por supuesto, en seguridad, en lugar de invertir en estructuras de estado.

Sobre nuestras enmiendas, además de su propuesta de convocar 500 nuevas plazas, proponemos aumentar de 18.000 a 19.000 las plazas de Mossos d'Esquadra en activo, ya que creemos que sería el número idóneo de policías para garantizar la seguridad en Cataluña. Esto último ustedes lo han aceptado, aunque lamentamos que no se hayan comprometido a garantizar una partida presupuestaria anual que permita mantener esos diecinueve mil efectivos.

Sobre el *romanent*, es decir, esas horas de más que acumulan los *mossos* por sus cuadrantes de trabajo, creemos que no deben dedicarse a cubrir bajas o la falta de efectivos. Creemos que deben dedicarse única y exclusivamente a la formación de los agentes del Cuerpo de Mossos d'Esquadra.

En cuanto a la coordinación, creemos que es necesario que el Govern promueva, juntamente con los ayuntamientos, las reuniones de las juntas locales de seguridad en aquellos consistorios en los que no lo estén haciendo, ya que es la herramienta básica de coordinación entre Mossos d'Esquadra y policías locales. Y a día de hoy esta coordinación en algunos casos es inexistente.

Y por último, y no menos importante, hemos añadido una enmienda sobre la gran asignatura pendiente de la coordinación de las fuerzas y cuerpos de seguridad que operan en Cataluña, la Junta de Seguridad de Cataluña. Desde Ciudadanos creemos que es muy, muy urgente que de una vez por todas se reúna la Junta de Seguridad de Cataluña. Miren, en una comunidad autónoma donde trabajan simultáneamente cuatro cuerpos de seguridad, como son la Policía Nacional, la Guardia Civil, las policías locales y los Mossos d'Esquadra, es intolerable que haga tantos años que no se reúna su mayor órgano de coordinación. Y la culpa de ello la tienen tanto los señores de Convergencia, que llevan más de treinta años gobernando Cataluña, como los señores que han presentado

esta moció, los señores del PP, que llevan cuatro años con mayoría absoluta en el Gobierno de España y han sido totalmente incapaces de convocar esta reunión. Ustedes y solo ustedes son los responsables de que no se haya reunido la Junta de Seguridad de Cataluña. Les recuerdo que estamos en nivel 4 por amenaza yihadista, y la coordinación policial, hoy más que nunca, es vital. Así que desde Ciudadanos les exigimos que se dejen de excusas, que se pongan a trabajar y que se pongan de acuerdo para convocar cuanto antes la reunión de la Junta de Seguridad de Cataluña. Ustedes, Convergencia y PP, nos han demostrado que para lo que quieren sí que se ponen de acuerdo, como por ejemplo para mantener los chiringuitos políticos o para votar contra la despolitización de la justicia. En esos y otros muchos temas no han tardado tanto en ponerse de acuerdo.

Por último, celebramos que hayan aceptado esta enmienda, y esperamos que la cumplan lo antes posible y se reúna cuanto antes la Junta de Seguridad de Cataluña.

Gràcies, presidenta, consellers, diputats, diputades...

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. A continuació –ara sí–, per a fixar el seu posicionament, té la paraula el senyor Joan Josep Nuet, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Joan Josep Nuet i Pujals

Moltes gràcies, presidenta. Senyor Villagrasa, avui sí, eh? Avui sí, perquè vostè sap que la proposta de resolució que va portar el seu grup parlamentari en el debat de política general no la hi vam poder votar a favor, però avui crec que ens porta una moció molt raonable, i, per tant, li anuncio el vot favorable del meu grup parlamentari.

Primer, perquè es nota i estic convençut que vostè, igual que molts, doncs, s'ha assegut també amb els sindicats de la policia, i que alguns dels punts que hi han en aquesta moció són reivindicacions molt concretes dels sindicats policials de Catalunya, els sindicats dels Mossos d'Esquadra i de la Guàrdia Urbana, i, per tant, estan responnent a propostes que en aquest moment estan reivindicades des del cos.

En primer lloc, la plantilla. Sí: ens calen més mossos d'esquadra, i ens en calen bastants. I, a més, vostès saben que tenim una plantilla que amb el temps es va envellint, i, per tant, això té efectes en els operatius. I, per tant, aquestes noves places són urgents. Jo sé que el conseller, que m'està mirant, em dirà: «Doncs, ens poden ajudar amb el pressupost.» Doncs, sí, en aquest aspecte els ajudarem, en altres no ho sé, però en aquest aspecte sí, si fan una proposta d'augment de la plantilla de Mossos d'Esquadra.

En segon lloc, perquè sí, podem incorporar nous agents provinents d'altres cossos de seguretat. Això no és un tabú. Són servidors públics, tenen experiència i la seva incorporació pot ser immediata. Si en són un, dos o tres, benvinguts; si en són cinquanta, millor. En això nosaltres no tenim cap problema. Per tant, és una reivindicació molt concreta dels sindicats policials, també.

També, la creació d'una bossa d'hores extraordinàries. Perquè sabem que aquest hipotètic augment de plantilla tardarà, i en aquest moment, com la campanya que estan fent els sindicats policials, estem sota mínims. Per moltes coses, no només pel quart nivell d'alerta antiterrorista. Si parlem de trànsit, estem sota mínims; si parlem de polítiques de seguretat, en moltes comarques de Catalunya estem sota mínims; si ens trobem en el Maresme que hi ha un accident greu o dos accidents greus i un robatori en un domicili, estem sota mínims. I, per tant, no és una cosa que tampoc, a vegades, puguem criticar al Govern; és que la plantilla no dona més de si, i els treballadors públics mossos d'esquadra treballen en unes determinades condicions. Per tant, calen hores extres, cal una bossa d'hores extres. I, per tant, aquesta és una demanda que palliaria de forma immediata, doncs, una situació de transició fins que no puguem disposar de les noves places de Mossos d'Esquadra.

Sí a una relació de llocs de treball que tingui en compte la segona activitat; una segona activitat amb tasques dins del cos que es puguin realitzar amb l'experiència adquirida d'aquestes persones que, encara que ara estan en segona activitat, tenen una experiència professional acreditada i que no hem de deixar perdre.

Sí a la millor i més coordinació entre el Cos de Mossos d'Esquadra i les policies locals i, per tant, també per a la reunió de les juntes de seguretat local en aquells municipis on aquestes juntes de seguretat local..., no vull ara parlar, però hi han exemples de

poblacions importants de Catalunya en què no es reuneixen. I, per tant, aquesta és una reivindicació també important.

I sí també a revisar i fer complir els convenis existents entre policies locals i Mossos d'Esquadra per estudiar la possibilitat de compartir funcions en matèria de seguretat, perquè això, en un moment amb una plantilla insuficient, és indispensable. Ho deia abans: si hi ha un accident de trànsit i hi ha un robatori, potser en algun d'aquests casos qui hi haurà d'anar és la policia local. Si això no està ben coordinat... No dic que no estigui ben coordinat, però s'ha de coordinar millor, perquè en aquest moment la insuficiència de la plantilla de Mossos d'Esquadra a Catalunya..., a qui li tocarà rebre de forma directa és a la policia local. I, per tant, això és una cosa que en aquest moment necessita una millor coordinació, a part que és una exigència de diversos ajuntaments importants i, per tant, és una cosa que s'ha de fer.

I de la Junta de Seguretat crec que n'hem dit tantes coses que ja no sabem què dir, i, per tant, esperem que algun dia hi hagi un govern que mereixi tal nom a l'Estat i que es reuneixi amb el Govern de la Generalitat i que la Junta de Seguretat sigui una realitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, té la paraula la senyora Mireia Vehí, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Mireia Vehí i Cantenys

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats i diputades; bona tarda, senyor conseller, gràcies per quedar-se, perquè això sembla que està bastant buit. Senyor Villagrasa, nosaltres votarem «no» a la seva moció. I votarem «no» no tant per una qüestió concreta de places o perquè estiguem en contra del Cos de Mossos d'Esquadra, com se'ns acusa sovint, sinó que votarem en contra perquè el que volem fer és una esmena a la totalitat a la política de seguretat i repressiva del seu partit, a la política de judicialització de la política, i, a més, li explicaré o entendreà segurament, amb la meua intervenció d'ara, el sentit de la interpel·lació que presentàvem l'altre dia. Li posaré tres exemples per justificar el nostre sentit del vot i que il·lustren bastant per què impugnem a la totalitat la política de seguretat, d'Interior, i repressiva del seu partit.

El primer exemple. Dilluns, l'Audiència Nacional, instada per la fiscalia i pel seu partit, cita a declarar en Joan Coma, un regidor nostre, acusat de sedició. Per tant, diem no a qui ens porta a l'Audiència Nacional per lluitar pels drets democràtics de Catalunya.

Per altra banda –la segona raó–, ahir hi havia un motí al centre d'internament d'estrangers d'Aluche, a Madrid; centres d'internaments d'estrangers dels quals n'hi ha diversos repartits per l'Estat i que el seu patit es nega a tancar, mantenint així una institució racista que empresona gent per no tenir papers. Per tant, diem «no» al Govern que manté els centes de la vergonya.

I la tercera raó. Sap el que és això, senyor Villagrasa? Això és un guix. (*L'oradora el mostra.*) És per a vostè, de fet..., de fet no és per a vostè, és per al seu company Alejandro Fernández Álvarez, diputat del seu partit i regidor a l'Ajuntament de Tarragona. I sap per què li parlo d'això i li porto un guix, que després li regalaré? Doncs, perquè el diputat del seu partit és un dels responsables que l'Ajuntament de Tarragona mantingui l'acusació particular en un cas que començà amb una acció simbòlica d'unes companyes feministes que dibuixaven la silueta d'una dona morta a terra davant d'una botiga de roba per vincular la pressió estètica de les botigues de roba amb la violència masculista. M'explicaré, però, perquè tots els diputats i les diputades entenguin de què estem parlant.

Gener del 2009: acció pacífica davant d'una botiga de roba, en què, com li explicava, aquesta era «l'arma» que portaven les manifestants, van dibuixar la silueta a terra d'una dona morta, i hi ha una intervenció de la Guàrdia Urbana que acaba amb una pallissa a tres de les activistes en un portal privat i que es descriu així en una de les declaracions de les diligències prèvies d'una de les afectades: «Que en el interior del local el declarante vio cómo el policía con la cabeza rapada arrastraba a Santiago por el suelo, del pelo. Que también había dentro el policía del bigote, la chica guardia urbana y un agente alto con gorra. Que la agente de la guardia urbana se mantuvo al margen e intentaba calmar a los agentes diciéndoles que parasen. Que Laia» –que és, a més, regidora de

la CUP– «también gritaba que parasen. Que el declarante, dentro del portal, estaba en una de las esquinas haciendo fotografías. Que Laia decía al policía rapado que dejase a Santiago. Que este policía dejó a Santiago y la cogió del brazo retorciéndoselo y pegándole patadas en el costado. Que el agente de policía continuaba gritando que parase a su compañero.»

Les activistes, evidentment, denunciïn l'agressió i els agents de la Guàrdia Urbana fan denúncia creuada cap a les activistes.

I què fa l'Ajuntament de Tarragona? En comptes de fer el que li pertoca, que és investigar, es persona com a acusació particular sense investigar i demana dos anys de presó per a cada activista, més algunes multes.

Al seu temps, el seu company, el senyor Fernández Álvaro, escriu això al seu Facebook: «Todo mi apoyo a la Guardia Urbana de Tarragona, ante aquellos que confunden libertad de expresión con las coacciones, el vandalismo urbano y la impunidad. No vamos a permitir que en Tarragona pase lo que en la Barcelona de Colau y los anti-sistemas campen a sus anchas con su matonismo y chulería habituales.» També li regalaré, juntament amb el guix, el post del seu company al Facebook.

Com acaba això? Doncs, acaba d'aquí a no gaires dies, el 9 de novembre, amb un judici per l'anomenat «cas Bershka».

Per tant, i acabo, des d'aquí una abraçada a les companyes del cas Bershka. Per nosaltres és un orgull tenir companyes que defensen i que lluiten contra la violència masclista, i tornem a dir «no» al partit que encobreix les agressions policials, que empara la vulneració dels drets humans a Aluche, a Tarragona i a l'estret de Gibraltar.

I espero que així hagi entès de què anava la nostra interpellació de dimarts: anava de garanties de drets humans.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Alberto Villagrasa.

Alberto Villagrasa Gil

Gracias, presidenta. Bueno, primero agradecer los votos de Junts pel Sí, Ciudadans, Partit Socialista y de Catalunya Sí que es Pot, para agradecer el apoyo a la moción.

Y..., mire, básicamente, me voy a dirigir a la señora Vehí. No la veo.... Ah, está allá. Cuando ha sido la tiza..., a mí me ha recordado mi época escolar, cuando yo hacía EGB. Y, por cierto, antes de acordarme de esta época, le digo que suscribo plenamente las palabras de mi compañero Alejandro Fernández, las suscribo y las firmo. Pero volviendo a mi época escolar, yo me acuerdo que los profesores nos contaban cuentos y fábulas para aprender cosas de la vida, aprender valores...

Y yo le voy a contar una fábula. Había una vez un concejal del Partido Popular en Berga que iba paseando por las calles de Berga celebrando la Patum, y se acercó un chico, le agredió y un policía lo detuvo. Resulta que ese chico era de la CUP ¿Cuál es la moraleja?

Que a ustedes, la policía, les molesta.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputat.

Estem cridant a votació.

(Veus de fons.) Senyora Vehí, per què em demana la paraula?

Mireia Vehí i Cantenys

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els mots de la intervenció de l'oradora.)

La presidenta

Endavant.

Mireia Vehí i Cantenys

Senyor Villagrasa, no va de faules, va de vulneracions de drets humans; va que si això va passar el 3 de gener, el 21 de gener una de les afectades va haver d'anar al psiquiàtria –i tenim un informe que també el té el fiscal– per estrès posttraumàtic; va que el seu company i regidor, i l'Ajuntament, en aquest cas, l'alcalde, té l'obligació d'investigar i de participar del circuit de sancions i faltes greus dels cossos de seguretat, i va que en aquest cas s'ha vulnerat l'article 48 de la Llei de policia local que versa sobre la inflexió de tortures, maltractaments o penes cruels, inhumanes i degradants.

Que vostè parli de faula és una falta de respecte no només als drets humans, sinó a l'Estat de dret que tant pretenen defensar.

(Veus de fons.)

La presidenta

Senyor Villagrasa, per què em demana la paraula?

Alberto Villagrasa Gil

Sí, por alusiones. Señora Vehí...

La presidenta

Trenta segons.

Alberto Villagrasa Gil

Sí, muy rápido. Señora Vehí, lo que sí que es una realidad es que un compañero suyo por agredir a un concejal del Partido Popular ha sido condenado a un año de prisión y a 3.000 euros de indemnización. Eso sí que es una realidad.

La presidenta

S'ha demanat votació separada dels punts 2 i 5. Es poden votar conjuntament? *(Pausa.)*

Votem, en primer lloc, conjuntament, els punts 2 i 5, i després votarem la resta de la moció. D'acord? *(Pausa.)*

Comença la votació dels punts 2 i 5.

Els punts 2 i 5 han estat rebutjats per 60 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

A continuació, votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La moció sobre la política de seguretat ha estat aprovada per 121 vots a favor, 9 en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments.)

Moltes gràcies per la seva col·laboració.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de sis de la tarda i set minuts